ETHICS

JAN WEEKLY TEST - 3

12th ETHICS	Unit -1	இந்தியப் பண்பாட்டின் இயல்புகள்
	Unit - 2	வேற்றுமையில் ஒற்றுமை
	Unit - 3	வேதகாலப் பண்பாடு
	Unit - 4	இந்தியப் பண்பாடும் சமயங்களும்
	Unit - 5	இந்தியப் பண்பாட்டிற்குப் பேரரசுகளின் கொடை

12th அறிவியலும் இந்தியப் பண்பாடும்

அலகு – 1 - இந்தியப் பண்பாட்டின் இயல்புகள்

நுழைவு வாயில்:

உலக நாடுகளுள் ஒன்றான இந்தியா, வளமையும், பெருமையும் மிக்கதாக விளங்குகிறது. அதன் பெருமைக்குச் சிறப்பு சேர்ப்பது இந்தியப் பண்பாடாகும். இப்பண்பாடு தனிச்சிறப்புடையது, பழைமையையும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தையும் கொண்டது. உலகளாவிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தன்னிடத்தே கொண்டும், உலகிலுள்ள மற்ற நாடுகள் பின்பற்றத்தக்க வகையிலும் சிறப்புற்று விளங்குவது இந்தியப் பண்பாடாகும்.

இப்பாடப்பகுதி, பண்பாடு அதன் விளக்கம், வரையறைகள், இந்தியப் பண்பாட்டை அறிய உதவும் தொன்மைச் சான்றுகள், பண்பாட்டின் இயல்புகள், அதன் சிறப்புக் கூறுகள், பண்பாட்டுக் கல்வியினால் நாம் அடையும் பயன்கள் ஆகியவற்றை அறிய உதவும் வாயிலாக அமைகின்றது.

பண்பாடு – விளக்கம்:

“பண்பாடு” என்னும் தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்தே பண்பாடு தோன்றியது. பண்படுத்துல் என்பதற்குச் செம்மைப்படுத்துதல் அல்லது சீர்படுத்துதல் என்பது பொருள். பண்படுத்துதல் என்னும் சொல் வழக்கு, நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்கும், உள்ளத்தைப் பண்படுத்தவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

‘Cultura’ என்ற இலத்தீன் சொல்லுக்குச் சூழலுக்கு ஏற்ற வளர்ச்சி (In conditions suitable for growth) என்று பொருள். இச்சொல்லின் திரிபே ‘Culture’ என ஆங்கிலத்தில் கூறுப்படுகிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், 1937 இல் ‘culture’ என்னும் சொல்லுக்கு இணையாகப் ‘பண்பாடு’

என்னும் தமிழ்ச் சொல்லை டி.கே. சிதம்பரநாதனார் பயன்படுத்தியதாகப் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரியார் குறிப்பிடுகிறார்.

பண்பாடு – வரையறைகள்:

பண்பாடு என்பது பண்பட்ட, பக்குவப்பட்ட, சீரான, நேரிய வழியில் செல்லும் ஒழுக்கவியல் கோட்பாடாகும். இன்று நாம் பண்பாடு என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடுவதை நம் முன்னோர்கள் பண்பு, பண்புடைமை, சால்பு, சால்புடைமை, சான்றான்மை போன்ற சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இச்சொற்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் வேறு சில பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய பொருள்களைக் குறித்தாலும் பல இடங்களில் பண்பாட்டையே குறிக்கிறது. கலித்தொகையில்,“பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்” என்றும், வள்ளுவத்தில்,“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகு” என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. பண்பாடு உடையோரைச் சான்றோர் என்றும், ஒழுக்கமுடையோர் என்றும், மாசற்ற காட்சிகளை உடையோர் என்றும் தமிழிலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பண்பாடு என்பது, ஓர் இனத்தாரின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறைகள், பழக்கவழக்கங்கள், சமூகச்சட்டங்கள், சமயங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், களவு, கற்பு, அக, புறத்திணைமரபுகள், இலக்கியமரபுகள், அரசியலமைப்புகள், ஆடை, அணிகலன்கள், திருவிழாக்கள், உணவு முறை, பொழுதுபோக்குகள் விளையாட்டுகள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பெற்று அமைவதாகும்.

பண்பாடு என்பது விழுமியங்களின் தொகுதி. அது கலை, இலக்கியம், சமயம், சமூக நிறுவனங்கள் மற்றும் தனிமனிதச் செயல்பாடுகள் மூலம் வெளிப்படுகிறது. (Culture is a characteristic way of life, inspired by fundamental values, according to which people live). பண்பாடு என்பது, மனிதனின் அகம். அதை, வெளிப்படுத்தினால் (Culture is the state of inner Man, His external expression is Civilization) நாகரிகம், நாகரிகம் மாறுதலுக்கு உள்ளாகும். பண்பாடு, நிலைத்து நிற்கும்.

ஓர் இனத்தாரின் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ள எழுத்திலக்கியங்கள் பயன்படுவதைப் போல, நாட்டுப்புற இலக்கியங்களும் பயன்படும். அதனை நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், நாடோடி இலக்கியங்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், முதுமொழிகள், இசை, நாடகம், நாட்டியம், செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் அமைப்புகள், வளர்ச்சிகள் ஆகியவற்றிலும் காணலாம். மேலும், ஓவியம், சிற்பம், கட்டடக்கலை போன்ற கலைகளிலும் அவரவரின் பண்பாடு வெளிப்படும்.

வாழ்வியற்களஞ்சியம்: “மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகக் குழுவாகச் சேர்ந்து கற்ற நடத்தை முறைகளும், பழக்கங்களும்,மரபுகளும் சேர்ந்ததே பண்பாடு”.

ஆங்கில அகராதி: “பயிற்சி, அனுபவது ஆகியவற்றின் மூலம் உடல், உள்ளம், உணர்வு ஆகியன அடையும் வளர்ச்சியே பண்பாடு”.

பண்பாடு பற்றிய அறிஞர்களின் வரையறை:

“பண்பாடு அல்லது கலாச்சாரம் என்பது, சமயம், பாரம்பரியம், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. - **விவேகானந்தர்**

“பண்படுவது பண்பாடு. பண்படுதல் என்பது சீர்படுதல் அல்லது திருந்துதல். திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட அல்லது பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்றும், திருந்திய தமிழைப் பண்பட்ட செந்தமிழ் என்றும், திருந்திய உள்ளத்தைப் பண்பட்ட உள்ளமென்றும் சொல்வது வழக்கம்”. –**தேவநேயப் பாவாணர்**

“பண்பாடு என்பது, பொதுவாக நாகரிகத்தில் அடங்கியதாகும். காலப்போக்கில் மக்கள் தம் வளர்ச்சியின் மனநல ஆக்கமே பண்பாடாகப் பெயர் பெறுகின்றது”.
- செ. வைத்தியலிங்கம்

''மனிதன் சமுதாயத்தில் ஓர் அங்கத்தினன். இந்நிலையில் அவன் அடைந்துள்ள அறவு, நம்பிக்கை, கலை ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், சட்டம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை தன்னுள் அடக்கிய ஒரு முழுமையான தொகுப்பே பண்பாடு''. **- ஈ.பி. டெய்லர்.**

மக்களின் சிந்தனையும், செயலும், நடவடிக்கையும் ஒவ்வோர் இனத்தவரிடமிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுவது பண்பாடாகும். **- ரூத் பெனிடிக்ட்**

''அவர்வர் அன்றாடப் பணிகளை நேர்மையான மனநிலையுடனும் நேர்மையான நோக்குடனும், மகிழ்ச்சியுடனும் செய்வதில்தான் பண்பாடு மிளிர்கிறது''.
- வால்டேர்

''பண்பாடு என்பது, இயற்கையின் மீதும் தன் மீதும் மனிதன் கொண்டிருக்கும் கட்டுப்பாடு, மனிதனுடைய உடை, ஆயுதங்கள், கருவிகள், மறைவிடம், ஆன்மீகம், மொழி, இலக்கியம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது''. – **எல்வுட் மற்றும் பிரௌன்**

''மனிதன் தன்னுடைய தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள உருவாக்கிய கருவி பண்பாடு''. **–சி.சி. நார்த்**

''ஒருவர் தம்குணநலன்களை நிரப்புவதிலும், தம்மைச் சூழ்ந்த சமுதாயத்தின் நலன்களைப் பேணுவதிலும் பேரவா கொண்டிருக்கும் நிலை பண்பாடாகும்''. **–மேத்யூ ஆர்னால்டு**

பண்பாடு என்பது, மக்களால் ஆக்கப்பெற்ற கருவி. இந்த ஊடகத்தைக்கொண்டே மக்கள் அவர்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்கின்றனர்''. – **மாலினோசுக்கி**

''பண்பாடு என்பது மக்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயற்படும் போது உண்டாகும் நடத்தை முறைகளின் சேர்மமாகும். இஃது, அந்தந்தச் சமூகத்திற்கு மட்டுமே உரியது உயிரியல் நிலையில் மரபுரிமையாக வராதது''. - **ஆடம்சன் ஓபல்**

''பண்பாடு என்பது, சீரிய வாழ்வுமுறை, இவ்வாழ்வுமுறை, மக்கள் நம்பிக்கை வைத்துள்ள அடிப்படை மதிப்பீடுகளினால் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. **–கே.எம்.மின்ஷி**

''தனிச் சிறப்புக்கூறுகள் நிறைந்த தனி இனச் சமுதாயத்தினரின் பண்புகளே பண்பாடு எனக் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். **–அமெரிக்க மானிடவியலாளர்கள்**

இந்தியப் பண்பாட்டை அறிய உதவும் தொன்மைச் சான்றுகள்:

நம் இந்திய நாடு பண்பாட்டுச் சிறப்புமிக்கது. அனைவராலும் போற்றத்தக்க வகையில் காணப்படும் அதன் பண்பாட்டுக் கூறுகளை அறிந்து கொள்ளவதற்குப் பல சான்றுகள் உதவுகின்றன. இந்தியப் பண்பாட்டை அறிய உதவும் சான்றுகளில் இலக்கியங்கள், தொல்பொருள்கள் மற்றும் அயல்நாட்டுக்குறிப்புகள் மிகவும் பயனுள்ளதாக உள்ளன.

இலக்கியச் சான்றுகள்:

ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் நடந்த நிகழ்வுகளை அறிந்துகொள்ள இலக்கியங்கள் துணைபுரிகின்றன. அதனால்தாம் அவை, காலக் கண்ணாடிகள் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பெறுகின்றன. நம் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் சிறந்த வாயில்களாக இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன எனில், அது மிகையாகாது.

மனித வாழ்க்கையைப் பிரதிபலித்துக்காட்டும் காலக் கண்ணாடியே இலக்கியம், ஆதலால், காலத்தின் கோலத்தை அந்தந்தக் கால இலக்கியங்களில் காணலாம். – ஜி. ஈ. டெரெவெலியான்
(Literature is allusive; each book is rooted in the soil of the time when it was written - G. E. Trevelyan)

இலக்கியச் சான்றுகளை எட்டுப் பிரிவுகளாகப் பகுத்துக் காணலாம். அவை பின்வருமாறு:

1. **வேதங்கள்:**

இலக்கியச் சான்றுகளில் மிகவும் தொன்மை வாய்ந்தவை வேதங்கள். ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்களும் அக்காலத்தில் பின்பற்றப்பட்ட சடங்குகள், முறைகள் ஆகியவற்றை விளக்கியுள்ளன.

வேதங்கள் மற்றும் பிராமணங்கள், ஆரியர்களின் வழிபாடு, நம்பிக்கைகள் பற்றியும் ஆரண்யங்கள், உபநிடதங்கள் முதலியன அக்கால ஞானிகள், துறவிகள் ஆகியோரின் தத்துவப் பார்வை பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் வானநூல், மருத்துவம், மொழிநூல் போன்றவற்றில் அவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கைப்பற்றியும் கூறுகின்றன. வேள்விகளின் வகைகளையும், இல்லற, துறவறத்தாரின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளையும் நன்கு விவரிக்கின்றன.

2. **இதிகாசங்கள்:**

இந்தியாவின் இருபெரும் இதிகாசங்களாக, இராமாயணமும், மகாபாரதமும் விளங்கின. இவற்றின் வாயிலாக நாடோடிகளாக வாழ்ந்த ஆரியர்கள், தங்களுக்கெனக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்தமையை அறியமுடிகிறது. அக்கால அரசியல், சமுதாயப் போராட்டங்கள், நகர வாழ்க்கை, வரிகள், தண்டனைகள், பல்வேறு மாந்தர்களின் வாழ்க்கை முறைகள் ஆகியவற்றையும் அறியமுடிகிறது. பின்வேத காலத்தில் தோன்றிய 'நான்கு வருணமுறை' இக்காலத்தில் வலிமை பெற்றன.

3. **தரும சாத்திரங்கள்:**

வரலாற்றுச் சான்றுகளாகவும், பண்பாட்டுச் சான்றுகளாகவும், தரும சாத்திரங்கள் விளங்குகின்றன. மனு, யஜ்ன வால்கியர், விஷ்ணு, பிரகஸ்பதி, நாரதர் ஆகியோர் எழுதியவற்றையே தரும சாத்திர நூல்கள் என்கிறோம். இந்நூல்களின் வாயிலாக நீதி, தண்டனை வழங்கப்பட்ட முறைகள்,அக்காலச் சட்டதிட்டங்கள், சமுதாய அமைப்புக்கேற்ற நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றை அறியமுடிகிறது.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் பதினொரு நூல்கள் அறக்கருத்துகளை வலியுறுத்துகின்றன. 'உலகப்பொதுமறை' என அனைவராலும் போற்றப்படும் 'திருக்குறள்' எக்காலத்துக்கும் ஏற்புடையதாய் உலக மக்களின் வாழ்வியலுக்கு உகந்த அறநெறிகளை எடுத்துரைக்கிறது. சமண முனிவர்களால் பாடப்பெற்ற 'நாலடியார்' என்னும் நூலும் அறக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்துகிறது. அறநெறிச்சாரம் என்னும் நூல், பண்பாட்டுக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்துகிறது. ஔவையாரின் நீதிநூல்களுள் ஆத்திசூடி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பின்பற்றத்தக்க பண்பாட்டுக் கூறுகளை எளிய ஓரடிப் பாடலாக வெளிப்படுத்துகிறது. அவருடைய பிற நீதிநூல்கள், வாழ்வில் போற்ற வேண்டிய அறநெறிகளை வலியுறுத்துகின்றன.

4. **பௌத்த சமய இலக்கியங்கள்:**

புத்தரின் அறிவுரைகளையும் கருத்துகளையும் எடுத்துரைப்பவை பௌத்த சமய இலக்கியங்களாகும். பாலி, பிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளில் இவை எழுதப்பட்டுள்ளன. பௌத்த சமய நூல்கள் முப்பிரிவாக உள்ளன. அவை சுத்த பீடகம், விநய பீடகம், அபிதம்ம பீடகம் என்பனவாகும். சுத்த பீடகம், புத்தரின் அறிவுரைகளைக் கூறுகிறது. விநய பீடகம், பௌத்த துறவிகளுக்கான சட்டதிட்டங்கள், ஞான ஒழுக்க முறைகள் ஆகியற்றைப்பற்றிக் கூறுகிறது. அபிதம்ம பீடகம், புத்தரின் தத்துவங்களை மிகச்சிறந்த முறையில் ஏழு படலங்களில் விரித்துரைக்கிறது. மிலிந்தபான்ஹா, லலிதவிஸ்தரா, வைபுல்ய சூத்திரங்கள், நேத்திபிரகர்ணம், பேதக உபதேசம் போன்றவை சில புத்த சமய நூல்களாகும். தமிழ்நாட்டில் பௌத்த சமயம் பரவியிருந்ததை மணிமேகலை முதலான காப்பியங்கள் வாயிலாக அறியலாம்.

5. **சமண நூல்கள்:**

சமண நூல்கள், ஆகம சித்தாந்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவை அங்கங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுச் சமண சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்குகின்றன. சமண சமயம் சுவேதம்பரர், திகம்பரர் என இரு பிரிவாகப் பிரிந்தாலும் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் சிறந்த நூல்கள் தோன்றின. தமிழில் எழுதப்பட்ட சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் முதலான பல்வேறு காப்பியங்களும், இலக்கண நூல்களும் சமணத்தின் தத்தவங்களை அறிய உதவுகின்றன.

6. தனி இலக்கியங்கள்:

சங்ககால இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகியவற்றின் வாயிலாகத் தமிழர்களின் பண்பாட்டுச் சிறப்புகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

புறநானூற்றின் வாயிலாக வெளிப்படும் மேலும் சில பண்பாட்டுச் செய்திகள் பின்வருமாறு:

- ❖ 10 வகை ஆடைகள், 28 வகை அணிகலன்கள், 67 வகை உணவுகள் பற்றிய குறிப்புகள்
- ❖ கடையேழு வள்ளல்களின் கொடைத்திறம், பாணர், விறலியர், கூத்தர் போன்றோரின் கலைத்திறம்
- ❖ பாரதப் போரின்போது, உதியன் சேரலாதன் என்னும் மன்னன், வீரர்களுக்கு உணவு கொடுத்தமை.
- ❖ இறந்தவரைத் தாழியில் வைத்துப் புதைத்தல், நடுகல், கணவர் இறப்பிற்குப் பின், மங்கையர் அணிகலன்களைக் களைதல், கைம்மை நோன்பு நோற்றமை, உடன்கட்டை ஏறல்.

எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றான அகநானூற்றின் வாயிலாகத் தமிழர் திருமண முறைகளைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ‘யாதும் ஊரே யாவரம் கேளிர்’ என்னும் பொதுமை நோக்கத்தைப் புறநானூறும், அன்பின் சிறப்பை ஐங்குறுநூறும், இல்லற வாழ்வில் மேற்கொள்ள வேண்டிய விருந்தோம்பும் பண்பு, பெரியோரை மதித்தல், வறுமையிலும் செம்மை போன்ற பண்புகளை நற்றிணையும், மார்கழி நோன்பு குறித்த செய்திகளைக் கலித்தொகையும் (59) குறிப்பிட்டுள்ளன.

7. நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள்:

ஏட்டில் எழுதா இலக்கிங்கள் எனப் போற்றப்படுபவை நாட்டுப்புற இலக்கியங்களாகும். இவை, ஒரு நாட்டு மக்களின் வரலாறு நாகரிகம் பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றை எடுத்தியம்புகின்றன. ‘இலக்கியங்கள், காலங்காட்டும் கண்ணாடிகளாக விளங்க, நாட்டுப்புற இலக்கிங்கள் சமுதாய வளர்ச்சியைக்காட்டும் கண்ணாடிகளாக விளங்குகின்றன’ என்று, பேராசிரியர் சு. சக்திவேல் தமது ‘நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு’ என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

நாட்டுப்புறவியலைக் குறிக்கும் Folklore என்ற சொல்லை, 1846 இல் வில்லியம் ஜான் தாமசு என்பவர் உருவாக்கினார். ‘பழங்காலப் பண்பாட்டின் எச்சம் (Cultural Survival) ‘நாட்டுப்புறவியல்’ என்பது அவரது கருத்தாகும்.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள், மக்களின் நம்பிக்கைகள், தெய்வ வழிபாடுகள், திருவிழாக்கள், விளையாட்டுகள், மருத்துவ முறைகள் முதலானவற்றை அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. இவ்வகை இலக்கியங்களில் பாடல்கள், கதைகள், கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், புராணக் கதைகள் போன்றவையும் அடங்கும். இவையாவும் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

8. நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்:

- ❖ காலத்தால் மாறுபடாத பண்புகள், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ளன. நம் நாட்டிலும் கடவுள் நம்பிக்கை, பாவச் செயல் செய்வதற்கு அஞ்சுதல், சமயநெறிப் பற்று போன்றவை எக்காலத்துக்கும் உரியனவாக உள்ளன.

- ❖ மக்களின் வாழ்க்கையில் தாலாட்டுப் பாடல்கள் முதல் ஒப்பாரிப் பாடல்கள் வரை அனைத்து நிகழ்வுகளும் நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் எதிரொலிக்கின்றன. நாட்டுப்புற மக்களது உணர்வுகளையும் பாடல் புனையும் ஆற்றலையும் கற்பனை வளத்தையும் நாம் இப்பாடல்களில் காணலாம்.

- ❖ தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ‘பண்ணத்தி’ என்பது பாமரர் பாடல்களைக் குறித்தது. பழைமையான பாடல்களிலுள்ள பொருளையே தனக்குப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு, பாட்டும் உரையும் போன்று

செய்யப்படுவனவற்றைப் பண்ணத்தி என்றனர். பண் + நத்தி =பண்ணத்தி என்பது, பண்ணை விரும்புவது எனப் பொருள்படும். (பண் = பாடல்)

நாட்டுப்புற மக்கள், இயற்கையைத் தெய்வமாகப் போற்றியுள்ளனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பாடலைக் கூறலாம்.

''சந்திரரே சூரியரே
சாமி பகவானே
இந்திரரே வாசுதேவா
இப்ப மழை பெய்யவேணும்
மந்ததையிலே மாரியாயி
மலைமேல மாயவரே
இந்திரரே சூரியரே
இப்ப மழை பெய்யவேணும்'

சமூக நிகழ்வுகளில், சமுதாயத்தில் உள்ள அனைவரும் கூடிப் பாடும் பாடல்களைக் கொண்டாட்டப் பாடல்கள் என்பர். திருமண நிகழ்வொன்றில் பாடப்படும் பாடலொன்று பின்வருமாறு.

பிள்ளை பதினாறும் பெற்றுப்
பெருவாழ்வு வாழ்ந்திருங்கள்
மக்கள் பதினாறும் பெற்று
மங்களமாய் வாழ்ந்திருங்கள்
ஆல்போல் தழைத்து
அருகுபோல் வேரூன்றி
நலமுடனே எல்லாரும்
ஞானமுடன் வாழ்ந்திடுவீர்

இவ்வாறு, மக்களின் வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் பாடப்படும் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், அவர்களின் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

நாட்டுப்புறக் கதைகள்:

இந்திய நாட்டில் பல்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த தொல்பழங்குடி மக்கள், உலகத்தைப் பற்றியும் உலகத்தோற்றத்தைப் பற்றியும் கதைகளாகப் புனைந்துள்ளனர். இவையே காலப்போக்கில் கற்பனைக் கதைகளாகவும், இதிகாசங்களாகவும், புராணங்களாகவும் தோற்றம் பெற்றன. பழங்காலச் சமுதாயத்தை அறிய இவ்வகைக் கதைகள் நமக்கு உதவுகின்றன. எனவே இந்தியா ஒரு கதைக்களஞ்சியமாக திகழ்கிறது.

'பொருள் மரபில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்' என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா, பழங்காலத்திலேயே கதைகள் வழக்கிலிருந்தன என்பதைச் சுட்டுகின்றது.

பொழுதுபோக்கிற்காக உருவாக்கப்பட்ட கதைகள், வளரும் குழந்தைகளுக்கு நன்னெறி ஊட்டுவதற்காக நீதிக்கதைகளாகவும் தோற்றம் பெற்றன. மராட்டிய வீரர் சிவாஜி, இளம்வயதில் தம் தாயிடம் கேட்ட கதைகளே அவர் சிறந்த வீரராக உருவாக உதவின. அண்ணல் காந்தியடிகள், தம் இயம்வயதில் கேட் அரிச்சந்திரன் கதையே அவர்தம் வாழ்நாள் முழுதும் வாய்மையைக் கடைப்பிடிக்க உதவியது.

விக்கிரமாதித்தன் கதைகள், பஞ்ச தந்திரக் கதைகள், மரியாதை ராமன் கதைகள், தெனாலிராமன் கதைகள், இராயர் அப்பாஜி கதைகள், புத்தர் ஜாதகக் கதைகள், அக்பர் பீர்பால் கதைகள், மதன காமராசன் கதைகள், தமிழக நாட்டுப்புறக் கதைகள் போன்றவை சில நாட்டுப்புறக் கதைகளாகும்.

நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்கள்:

கதையைப் பாடலாகப் பாடுவதே கதைப்பாடல். குறிப்பிட்டதொரு பண்பாட்டில், குறிப்பிட்டதொரு சூழலில் ஒரு பாடகரோ, ஒரு குழுவினரோ சேர்ந்து, மக்கள் முன் எடுத்துரைத்து இசையுடன் நிகழ்த்துகின்ற பாடலே கதைப்பாடலாகும். இவ்வகைக் கதைப்பாடல், ஒரே ஒரு கதையைக் கொண்டோ, பல உள்கதைகளைக் கொண்டோ அமையலாம். இப்பாடல்கள், மக்களின் பேச்சுவழக்கிலேயே அமைந்திருந்தன.

காப்பியங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலகாரணமாகக் கதைப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இதிகாசத் துணுக்குகள், கிராம தேவதைகளின் கதைகள், சமூகக் கதைகள், வரலாற்றுக் கதைகள் ஆகியன கதைப்பாடல்களாக இடம்பெறுகின்றன.

கதைப்பாடலுக்குத் தமிழில் 'அம்மானை' என்றும் பெயருண்டு. சிலப்பதிகாரத்தில் 'அம்மானை' என்ற சொல் முதன் முதலாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. கதைப்பாடல் நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இறைவனை வழிபட்டுப் பாடலைத் தொடங்குவது காப்பு அல்லது வழிபாடு. தனக்குப் பாடம் சொன்ன குருவுக்கு வணக்கம் செய்து பாடுவது குரு வணக்கம். பின்னர், நடந்த நிகழ்வைக் கதைப்பாடலாகப் பாடுவது வரலாறு. இறுதியாகக் கதை கேட்போரும், மற்றோரும் கடவுளர் அனைவரின் அருளும் பெற்று வாழ்க என வாழ்த்துவது வாழி.

இந்நான்கும் நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன.

முத்துப்பட்டன் கதை, நல்லதங்காள் கதை, காத்தவராயன் கதைப்பாடல், வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மு பாடல், பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம், கான்சாகிபு சண்டை, சுடலைமாடன் கதை, வில்லுப்பாட்டு போன்றவை சில வரலாற்றுக் கதைப்பாடல்களாகும்.

கதைப்பாடல்களில் அக்காலச் சமுதாயநிலை புலப்படுகிறது. பழங்குடி மக்களின் நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மாந்தரின் உயர்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், சமூகத்தின் சீர்கேடுகளையும் இப்பாடல்கள் விளக்குகின்றன. இவை, வீரகாவியங்களாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. இப்பாடல்களில் இடம்பெறும் கதைமாந்தர்கள், இறப்புக்குப்பின் தெய்வங்களாகப் போற்றப்படுகின்றனர்.

பழமொழிகள்:

உலக மொழிகள் அனைத்திலும் பழமொழிகள் உள்ளன. தொன்மைக்காலம் முதல் வழங்கிவரும் இப்பழமொழிகள், மக்களின் பண்பாட்டு உயர்வைக் கணக்கிட்டுக்காட்டும் அளவுகோலாக விளங்குகின்றன. மக்களைக் கட்டுக்கோப்பாக வைப்பதற்கு இக்காலத்தில் அறநூல்களும் சட்டதிட்டங்களும் உள்ளன. ஆனால், இவை எதுவுமே இல்லாத தொன்மைக் காலத்தில், கட்டுக்கோப்பான நன்னெறியில் மக்களை வாழவைப்பதற்குப் பழமொழிகளே அடிப்படையாக அமைந்தன.

சமூகப் பண்புகளுள் தலைசிறந்தது ஒழுக்கமாகும். சமுதாயத்தில் மக்கள் நல்லொழுக்கத்துடன் வாழவேண்டும் என்பதை,'ஒழுக்கம் உயர்வுதரும், ஒழுக்கம் உயர்குலத்தினும் உயர்வு' போன்ற பழமொழிகள் உணர்த்துகின்றன. பிறருக்குக் கொடுத்து உதவவேண்டும் என்ற நற்பண்பினைப் 'பழுத்தமரமும் செழித்தசெல்வமும் பசியாற்றவே' என்னும் பழமொழி உணர்த்துகிறது. விருந்தோம்பலின் பண்பை,'அன்போடு அளிக்கும் கஞ்சி, அறுசுவை உணவை மிஞ்சும்' என்ற பழமொழி விளக்குகிறது. 'கெடுவான் கேடு நினைப்பான்','தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான், வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்'. 'முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்' போன்ற பழமொழிகள் நல்லெண்ணம் கொண்டு, அறநெறியில் வாழவேண்டியதன் தேவையை எடுத்துரைக்கின்றன.

பழமொழிகள், மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. உண்பதற்குமுன் இலையில் உப்பு இடுவதும், உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் (தீங்கு) செய்யக்கூடாது என்பதை உணர்த்துவதற்கு 'உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை' என்னும் பழமொழி தோன்றியது. மேலும்,'சோற்றுக்குமுன் உப்பு, பேச்சுக்குமுன் பழமொழி' என்பது பழங்கால வழக்கில் இருந்தது. அக்காலத்தில், பஞ்சாயத்துகளில் ஊர்த்தலைவர் பழமொழியைச் சொல்லிவிட்டுத்தான் வழக்கு பற்றி ஆராயத் தொடங்குவார். அண்ணன்,

தம்பிக்குள் ஏதேனும் சிக்கல் என ஒரு வழக்கை ஆராயத் தொடங்குமுன்,'கரும்பு கட்டோடு இருந்தால், எறும்பால் ஒன்றும் செய்யாது' என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் பேசத் தொடங்குவாராம். இதனால், தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளும் அண்ணன், தம்பிகள் மனந்திருந்தி, ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதற்குப் பழமொழியே துணை செய்வதாய் அமைந்திருந்தது.

பழமொழியும் பொன்மொழியும் வெவ்வேறானவை. சிறந்த கருத்தைச் சொல்வது பொன்மொழி. உயர்ந்த பண்பாட்டை வலியுறுத்துவது பழமொழி. பழமொழியிலும் எதுகை, மோனை நயங்கள் உள்ளதால், அவை கேட்போர் மனத்தில் அழமாகப் பதிந்துவிடுகின்றன. நம் நாட்டுப் பண்பாட்டுக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பது, முதியோர்களை மதித்தல் என்னும் பண்பாகும். முதியோர் இருக்கும் வீட்டில் கலகம் ஏற்படாது என்றும் அவர்கள் குடும்ப ஒற்றுமையைப் பாதுகாப்பார்கள் என்றும் பழமொழிகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'மூத்தோர் சொல் முது நெல்லிக்கனி' என்ற பழமொழி, மூத்தோரை மதிக்க வேண்டும் என்னும் நல்ல பண்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றது.

ஆகவே, பழமொழிகள் நாட்டின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் வரலாற்றையும் உள்ளடக்கிய கருத்துக் கருவூலங்களாகத் திகழ்கின்றன.

புராணங்கள்:

பண்டைய தொல்கதைகளையே புராணங்கள் என்கிறோம். இவை கற்பனை கலந்து இருந்தாலும், இந்தியப் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. வைதீக சமயத்தின் வளர்ச்சி, அதன் தத்துவங்கள்,உருவ வழிபாடுகள், மூடநம்பிக்கைகள், சாத்திரங்கள், போன்றவற்றைப் புராணங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. நம் நாட்டிலுள்ள கோவில்கள், அவற்றில் நடைபெறும் விழாக்கள்,மக்கள் பின்பற்றும் நோன்புகள், சடங்குகள் ஆகியயாவும் புராணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே. வாயு புராணம், விஷ்ணு புராணம், மச்ச புராணம், விஷ்ணு புராணம், மச்ச புராணம், பிரம்ம புராணம், பவிஷிய புராணம் முதலியன அவற்றுள் சிலவாகும்.

புராணக் கதைகள் குறித்துப் பல்வேறு அறிஞர்கள் வரையறை தந்துள்ளனர். ஈ. பி. டெய்லர் என்பார். 'புராணக் கதைகள், தங்களை உருவாக்கிய மக்களைப் பற்றியும் பயன்படுத்துவோரைப் பற்றியும் கூறுகிறறது' என்று கூறியுள்ளார். மாக்ஸ்முல்லர் என்ற அறிஞர். 'ஒவ்வொரு புராணமும் ஏதோ ஓர் உண்மையைச் கூற விழைகிறது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

புராணங்களில் இயற்கை கடந்த கதைகள் இடம்பெற்றன. கடவுளர்கள், தேவர்கள், விலங்குகள், பறவைகள் ஆகிய பல்வேறு உயிரினங்களைப் பிணைத்து இயக்குகின்ற கதைகளே புராணங்கள் எனப்பட்டன. அறிவியல் வளர்ச்சியில்லாத காலத்தில் மாந்தர் எதிர்கொண்ட சிக்கல்கள், முரண்பாடுகள், இயற்கைமீது கொண்ட அச்சம் ஆகியவற்றுக்குத் தீர்வு காணும் கருவியாகப் புராணக்கதைகள் அமைந்தன.

இயற்கையாக நடைபெறும் நிகழ்வுகளான சூரியகிரகணம், சந்திரகிரகணம் போன்றவற்றைத் தங்கள் வாழ்வியல் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் சிந்தித்துள்ளனர். வானத்தை ஆணாகவும், பூமியைப் பெண்ணாகவும், முழுநிலவை (பௌர்ணமி) வாழ்வின் குறியீடாகவும், மதிமறைவை (அமாவாசை) இறப்பின் குறியீடாகவும் கருதினர். சூரியனையும் சந்திரனையும் பாம்பு தீண்டுவதால், கிரகணம் நிகழ்வதாகத் தொன்மக் கதை வழங்குகிறது. வானவில்லைக் கடவுளின் மந்திர வில்லாகக் கருதுகின்றனர். மழை மிகுதியாகப் பெய்யும்போது, இந்த மந்திர வில் தோன்றினால் மழை நின்றுவிடும் எனப் புராணத்தை கூறுகிறது.

அனைத்து உயிரினங்களும் வெள்ளத்தால் அழிக்கப்பட்டுப் பின்னர், கடவுளால் மீண்டும் படைக்கப்பட்டன எனக் கருத்துருவாக்கம் உள்ள புராணக்கதைகள் உலகெங்கும் உள்ளன. நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள், மக்களை விட ஆற்றல் பெற்றவை. மனிதப் பண்புகள் கொண்டவை. மனித உருவில், மக்களோடு இணைந்து வாழ்பவை. அவர்களுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களுக்குத் தீர்வுகாண உதவுபவை என்ற கருத்துருவாக்கம் புராணக்கதைகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவை, நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கைகள், தெய்வ வழிபாடுகள், சமயச் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன. அறிவியல் காலத்துக்கு முற்பட்ட செய்திகளை அறிந்துகொள்வதோடு, சமூகப்பண்பாட்டு வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்யவும் இவை பயன்படுகின்றன.

மகாபுராணம், கந்தபுராணம், விநாயகப் புராணம், பாகவதம் போன்றவை புராணக் கதைகளுள் சிலவாகும்.

இந்தியப் பண்பாட்டின் இயல்புகள்:

ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்கும் குறிப்பிட்ட பண்பாட்டு இயல்புகள் உள்ளன. அவை, காலங்காலமாகப் பின்பற்றப்படும் மரபுகள், சமூக நல்லிணக்கக் கொள்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், கற்றல் நிலைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளன. மேலும், பன்னெடுங்காலமாகக் கடைப்பிடித்துவரும் வாழ்வியல் பண்புகளோடு கால மாற்றத்திற்கு ஏற்பப் புதிதாக உருவாக்கிக் கொள்ளப்படும் வாழ்வியல் பண்புகளையும் புறக்கணிப்பதில்லை. அதனால்தான், பண்பாடு நெகிழ்வுத்தன்மையுடையதாய் விளங்குகிறது.

சமுதாயத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் உயர்ந்த எண்ணங்களுடனும் சிறந்த கொள்கைகளுடனும் வாழவேண்டும் என்பதே பண்பாட்டின் அடிப்படை நோக்கமாகும். மனித நடத்தையில் மாற்றத்தையும் பெருமையையும் உண்டாக்கும் பண்பாடு. அவனது தேவைகளையும் நிறைவு செய்கிறது. இந்தியப் பண்பாட்டின் குறிப்பிடத்தக்க இயல்பகள் பின்வருமாறு.

1. **நிலைத்த தன்மை**:

   பண்பாட்டுச் சிறப்புக்குப் பெருமை சேர்ப்பது, அதன் நிலைத்த தன்மையாகும். புற வளர்ச்சி எனக் குறிப்பிடப்படும் நாகரிகம், மாறும் தன்மையுடையது. ஆனால், அக வளர்ச்சியாகிய பண்பாடு என்றும் மாறாதது. தலைமுறை தலைமுறையாக ஒரு சமுதாயத்தினரிடமிருந்து அடுத்த சமுதாயத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவது, பண்பாடேயாகும்.

2. **நெகிழுந் தன்மை**:

   பண்பாடு நெகிழும்தன்மை கொண்டது. ஏதேனும் ஒன்றை விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்கொள்ளாமல், சூழ்நிலைக்கு ஏற்றாற்போல் வளைந்துகொடுக்கும் தன்மையுடையது. நாகரிகம் எந்தநிலையிலும், எந்த நேரத்திலும் முழுமையாகத் தன்னை மாற்றிக்கொள்ளும். ஆனால், பண்பாடு மாற்றத்திற்கு உட்பட்டாலும் தன் அடையாளத்தை விட்டுச் செல்லும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

3. **நடைமுறை வாழ்விற்குப் பயன்படுதல்:**

   அன்றாட நடைமுறை வாழ்வில் பண்பாடு உறுதுணையாக இருகிறது. தனி மனிதனையும் சமுதாயத்தையும், முன்னேற்றுவதற்கு உதவும் குறிக்கோள்களை அடையவும் பண்பாடு வழிசெய்கிறது.

4. **முழு வளர்ச்சிக்கு உதவுதல்**:
   ஒரு மனிதனின் முழுமையான வளர்ச்சி என்பது உடல் மற்றும் உள்ளம் சார்ந்தது. இவ்விரண்டையும் பெறுவதற்குப் பண்பாடு உதவுகிறது. இதன்மூலம், சமுதாயத்தில் உள்ளவரோடு இணக்கமாக வாழும் பண்பினையும் இயற்கையோடு பொருந்தி வாழும் இயல்பினையும் பெற்றுச் சிறந்த குடிமக்களாகத் திகழ, இந்தியப் பண்பாடு உதவுகிறது.

5. **அனுபவ அறிவு:**

   ஒரு தலைமுறையினர் தமக்கு முந்தைய தலைமுறையினரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட வாழ்வியல் திறன்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் தங்களின் செம்மையான வாழ்வியலுக்குப் பயன்படுத்த அனுபவ அறிவு உதவுகிறது. இதன் வாயிலாக இந்தியப் பண்பாட்டின் இயல்புகளை இன்றைய இளந்தலைமுறையினர் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இந்தியப்பண்பாட்டின் சிறப்புக் கூறுகள்:

இந்தியப்பண்பாடு தொன்மையானது. பன்முகத்தன்மை கொண்டது. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறுபட்ட சமூகங்கள், சமயங்களைச் சார்ந்த மக்கள் நல்லிணக்கத்துடனும், ஒற்றுமையுடனும் வாழும் சூழலைக் கொண்டது. பல வரலாற்று அனுபவங்களிலிருந்தும் பல்வேறு நிகழ்வுகளிலிருந்தும் இனறையப் பண்பாடு பெறப்பட்டுள்ளது.

இன்றையப் பண்பாட்டுப் பரவல்களின் தன்மையும் அளவும் முந்தைய காலங்களைவிட மிகவேகமாக வளர்ந்துவிட்டன. தகவல்தொடர்பு, இணையம், மக்கள் ஊடகங்கள் போன்ற நவீனத்

தொழில்நுட்பங்கள் போன்றவற்றால் பண்பாடு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. நம் இந்திய நாட்டிற்குப் பெருமையும் சிறப்பும் சேர்க்கும் இன்றியமையாத பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கூறுகளாவன.

ஆன்மிக அடிப்படை:

இந்தியப்பண்பாட்டின் ஆணிவேராக ஆன்மீகம் விளங்குகிறது. ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை உணர்த்தி, இறைத்தன்மை பெறுவதை இந்தியப்பண்பாடு வலியுறுத்துகிறது. இந்தியாவிலுள்ள ஆலயங்கள் யாவும் பக்தி இயக்கத்தின் பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. நம் நாட்டில் பல சமயங்களைப் பின்பற்றுவோரும் வாழ்கின்றனர். அவர்களின் நம்பிக்கை, பழக்கவழக்கம், வழிபடும் முறை ஆகியவையும் வேறுபடுகின்றன. ஆயினும், அனைத்துச் சமயங்களும் உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் தூய்மையை வலியுறுத்துகின்றன. அழிவுக்குக் காரணமாக விளங்கும் ஆசையை விட்டொழித்துத் தூய இறையுணர்வைப் புரிந்துகொள்ளச் செய்கின்றன. தருமம், தருமநெறி, மறுபிறவி அவதாரக் கோட்பாடு போன்றவற்றைப் புறக்கணிக்காமல் போற்றுகின்றன. 'ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்' திருமூலரின் கூற்றுப்படி ஒற்றுமையுணர்வுடன் வாழச் செய்கின்றன. ஆகவே, சமயமும் பண்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. ''எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றும் அறியேன் பராபரமே'' என்று தாயுமானவர் கூறுவது, ஆன்மீகநேயத்தின் உயர்சிந்தனையாகும்.

அழியாத்தன்மை:

உலகில் சிறந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டனவாகக் கிரேக்கம், ரோம், பாபிலோன், எகிப்து, பாரசீகம் ஆகியவற்றைக் கூறுவர்.
எடுத்துக்காட்டாக, எகிப்தில் மிகப்பெரிய அளவில் உருவாக்கப்பட்ட 'பிரமிடுகள்' இக்காலத்தில் மீண்டும் உருவாக்கப்படவில்லை. ஆனால், நம் இந்தியப் பண்பாடு தொன்மை மிக்கது. காலங் காலமாக ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதால் என்றும் நிலைபெற்று அழியாத்தன்மை கொண்டு விளங்குகிறது.

சகிப்புத்தன்மையும் நல்லிணக்கமும்:

இந்திய நாட்டில் பல்வேறு சமயம், மொழி, இனம், பழக்கவழக்கம், நம்பிக்கை எனப் பல வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் அவைரும் இந்தியர் என்னும் ஒற்றுமை உணர்வை மேலோங்கச் செய்வது, அதன் பண்பாட்டுச் சிறப்பாகும். நாட்டைப் பாதுகாப்பதில் ஒற்றுமையுடன் செயல்படும் எண்ணம், நல்லிணக்கத்திற்கு வழிவகுக்கிறது. ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்து வாழும் உயர்ந்த எண்ணம், சகிப்புத்தன்மையை உருவாக்கி அனைவரையும் ஒன்றிணைந்து செயல்பட வைக்கிறது.

மனிதநேயம்:

தம்மிடம் பிறர் அன்புகாட்டவேண்டும் என்று எண்ணுவதுபோல், தாமும் பிறரிடத்து அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்ற இரக்க உணர்வே மனிதநேயத்திற்கு அடிப்படையாகும். இத்தகைய மனப்பக்குவம் கொண்டவரையே பண்பாடுடையோர் எனப் போற்றுவர். இனம், மொழி, சமயம் ஆகியவற்றைக் கடந்து ஒவ்வொருவரும் பிறரிடம் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்ற உயரிய மனிதநேயப் பண்பும், பொதுமையை வரவேற்கும் பண்பும், இந்தியப்பண்பாட்டுக்கு மேலும் சிறப்பைத் தருகின்றன.

தத்துவக்கோட்பாடுகள்:

இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்புக்கு, அதன் தத்துவக் கருத்துகளும் கோட்பாடுகளும் வலிமை சேர்க்கின்றன. பழைமை வாய்ந்த பண்பாட்டுச் சிறப்புமிக்க நம் இந்திய நாட்டில் ஞானிகள், முனிவர்கள், ரிஷிகள், சித்தர்கள் முதலான அருளாளர்களின் உயர்சிந்தனைகள் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. மனிதனின் புறச்சிந்தனையையும் அகச்சிந்தனையையும் தூய்மைப்படுத்தி, அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு தத்துவக் கருத்துகள் உதவுகின்றன.

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், காவியங்கள், புராணங்கள் பகவத்கீதை போன்ற தத்துவ மறைகள் மனிதப் பண்பாட்டின் சிறப்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. சமணம், பௌத்தம், கிறித்துவம், இஸ்லாம் முதலிய சமயங்களில் தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்கள் தத்துவத்தின் மறைபொருளை விளக்கிச் சொல்கின்றன. ''மேன்மையான சிந்தனைகள் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் நம்மிடம்

வரட்டும்'' என்று 'ரிக் வேதம்' கூறுகிறது. அதற்கேற்ப அனைத்துப் பண்பாடுகளிலும் உள்ள நல்ல கருத்துகளை உள்வாங்கி, உலக அரங்கில் உயர்ந்து நிற்பது நம் இந்தியப் பண்பாடாகும்.

அழிவில்லாத மதிப்பீடுகளின் நிலை
அன்பு:

ஒருவர் மீது ஒருவர் செலுத்தும் பாசமே அன்பு எனப்படும். இ∴து இரக்கம், பரிவு, கருணை போன்ற பல சொற்களால் அழைக்கப்படுகின்றது. அருளின் அடிப்படையே அன்பாகும்.

சத்தியம்:

சத்தியம் என்பது உண்மை எனப்படுகிறது. உள்ளத்திலிருந்து வருவது உண்மையெனவும், வாயிலிருந்து வருவதால் வாய்மை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. உடலால் வருவது மெய்மை. இம்முன்றையும் உள்ளடக்கிய சொல் சத்தியமாகும்.

தர்மம்:

இப்பிரபஞ்சம் இயங்கி கொண்டிருப்பதே தர்மத்தின் அடிப்படையிலேயாகும். பிறருக்கு உதவுவது (வறியவருக்கு) தமிழில் அறம்,ஈகை எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

அகிம்சை:

கொல்லாமை என்பதே அகிம்சையாகும். எண்ணம், சொல், செயல் இவைகளின் மூலம் பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாமை.

சாந்தம்:

மன நிம்மதியே சாந்தமாகும். மன நிம்மதியே மன அமைதிக்கு வழிவகுக்கிறது. ஒருவன் இறைவனிடத்தில் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் பொழுது சாந்தம் கிடைக்கிறது.

சகோதரத்துவம்:

மனித சமூகத்தில் அனைவரும் சகோதரரே. எல்லாரும் ஓரினம், எல்லாரும் ஓர்நிறை என்பது தம் சகோதரத்துவத்தை எடுத்து இயம்புவதேயாகும். ''யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'', என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் கருத்தும் இதுவே.

கருணை:

பிற உயிர்களிடைத்துக் காட்டும் அன்பே கருணை. மரம், செடி, கொடி, புழு, பூச்சி, விலங்கு போன்ற அனைத்து உயிர்களிடத்தும் செலுத்தப்படும் 'இரக்கமே' கருணையாகும்.

பண்பாடும் நாகரிகமும்:
நாகரிகம்:

மனித வாழ்வில் தொடக்க காலமாகிய பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலத்தில் மன வளர்ச்சி மற்றும் அறிவு வளர்ச்சி இல்லாமல் விலங்குகளைப் போல மனிதன் வாழ்ந்தான் பழைய கற்காலத்தில் கரடுமுரடான கற்களைக் கருவிகளாக பயன்படுத்தினான். புதிய கற்காலத்தில் கூர்மையும், வழுவழுப்பும் உடைய கற்களைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்த முற்பட்டான். இதிலிருந்து மனிதரிடையே படிப்படியான அறிவு வளர்ச்சி தோன்றியதை அறியலாம்.

இத்தகைய மனிதன் அடுத்து உலோகங்களை அறிந்து உலோகங்களால் ஆன கருவிகளைப் பயன்படுத்தினான். தொடக்கத்தில் வேட்டையாடியே வாழ்ந்த மனிதன் படிப்படியாக கால்நடை வளர்ப்பு. பயிர்த் தொழில், நெசவுத் தொழில் என பல தொழில்களில் ஈடுபட்டான். பொருளாதார முன்னேற்றத்தால் வசதியான வீடுகளை அமைத்து வாழத் தொடங்கினான். மேலும் தன் புறவாழ்வைச் சிறப்படையச் செய்யும் ஆடை, அணிகலன்கள், ஒப்பனைப் பொருள்கள், உணவு வகைகள், பாத்திரங்கள் வானளாவிய கோபுரங்கள், மாட மாளிகைகள், அழகிய நெடுஞ்சாலைகள், ஊர்திகள், தொழிற்சாலைகள், வானொலி, தொலைபேசி, தொலைக்காட்சி, மின்னஞ்சல் போன்ற

துறைகளில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளான். எனவே மனிதன் தன் அன்றாடத் தேவைகளின் அடிப்படையில் வாழ்க்கை வசதிகளை பெருக்கிக் கொண்டான். இப்புறத் தேவைகளின் வளர்ச்சியே நாகரிக வளர்ச்சியேயாகும்.

நாகரிகம் - சொல் விளக்கம்:

நாகரிகம் என்ற சொல் நகர் என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்தது. நகர் அகம் - நகரம் - நகரிகம் - நாகரிகம். சிற்றூர் மக்களினும் நகர மக்கள் புறவாழ்விற்குரிய வசதிகள் அனைத்தும் பெற்று விளங்குபவர்கள். நகர வாழ்க்கையே நாகரிக வாழ்க்கை என்பது கருத்து. நாகரிகம் நகரும் தன்மையுடையது. புறவளர்ச்சி நாளுக்கு நாள் வளர்ச்சியடைந்து வருவதைக் காண்கிறோம்.

பண்பாடு – நாகரிகம் - ஒற்றுமை – வேற்றுமைகள்:

நாகரிகமும் பண்பாடும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடைய இரு மாறுபட்ட கூறுகள் எனலாம். நாகரிகம் என்பது புறவளர்ச்சியைக் கூறுகின்றது. பண்பாடு என்பது அகவளர்ச்சியாகிய ஆன்மீக உயர் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக அமைகிறது.

மனித வாழ்வின் இரு அடிப்படைக் கூறுகள் முறையே உடலும் உயிரும் ஆகும். இதில் நகரிகத்தை உடல் எனலாம். புறத்தேவைகளின் வளர்ச்சியால் ஒரு நாடு இன்றுள்ள சூழலில் வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் உலகப்புகழ் பெற்று முதலிடத்தைப் பெறலாம். அந்நாடு அடைந்துள்ள அறிவியல்துறை, தொழில்துறை மற்றும் பல்வேறு கண்டுபிடிப்புகள் அந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தலாம். தொழில் வளர்ச்சியால் பொருளாதார உயர்வும் ஏற்படலாம். இவ்வளர்ச்சிகள் அனைத்தும் புறவளர்ச்சியாகும்.

பண்பாடு உயிருக்கு இணையானது. இப்பண்பாடு மக்களின் அகவளர்ச்சியாகும். மக்கள் மனதில் தோன்றி ஒளிர்கின்ற உயர் குணங்களின் தொகுப்பாகும். இச்சீரிய பண்பாடு மக்களின் எண்ணம், செல், செயல் இவற்றால் வெளிப்படுகிறது. மனித வாழ்வில் புற வளர்ச்சிக்கிடையே அகவளர்ச்சியாகிய ஒழுக்கம், பணிவு, வாய்மை, தூய்மை, இரக்கம் மனிதநேயம் முதலான அகவளர்ச்சிக் கூறுகளின் செயல் பாடே 'பண்பாடு' எனலாம்.

எனவே 'உடலின்றி உயர் அமையாது' என்பதற்கேற்ப நாகரிகமும் பண்பாடும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடைய இரு அடிப்படைக் கூறுகள் எனலாம்.

வேற்றுமைகள்:

- ❖ நாகரிகம் புறவளர்ச்சி – பண்பாடு அகவளர்ச்சி.
- ❖ புறவளர்ச்சியைக் குறிக்கும் நாகரிகத்தின் காலத்தை, தன்மையை அளவிட்டுக் கூறலாம். ஆனால் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்ற அகமாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் பண்பாட்டை அளவிட முடியாது.
- ❖ நாகரிக வளர்ச்சி வேகமானது. பண்பாடு ஒரு முறையான சீரான வளர்ச்சியைக் கொண்டது.
- ❖ நாகரிக மாற்றங்கள், வளர்ச்சிகள் உலகில் எந்த நாட்டில் எந்த இடத்தில் ஏற்பட்டாலும் அவற்றை எவ்வித கடினமும் இல்லாமல் எளிதாக எல்லோரும் அறிந்து பின்பற்றலாம். பண்பாடு என்பது மிகுந்த முயற்சியின் அடிப்படையில் மனம் ஒன்றியவர்கள், ஒருமித்தக் கருத்துடையவர்கள் மட்டுமே பின்பற்றக் கூடியது.

தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் பயன்பாடு இப்பரந்த உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் மாறாத ஒன்று. மாற்றங்களை உடனுக்குடன் அறிந்து பின்பற்றலாம். மாறாக கலைகள், இலக்கியங்கள், சமயக்கோட்பாடுகள் ஆகிய அகக்கோட்பாடுகளில் ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் இனத்திற்கும் இடையே வேறுபாடுகள் நிலவுகின்றன. எனவே அவற்றை ஏற்குமிடத்து வேண்டியன, வேண்டாதனவற்றை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

நாகரிகத்திற்கும் பண்பாட்டிற்குமிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படினும் சிறந்த புற வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட நாகரிகம் இல்லையெனில் சிறந்த பண்பாட்டைக் காண இயலாது. அமைதியின்மை, அச்சம், குழப்பம், பொறாமை, பூசல், உடலிலும், உள்ளத்திலும், முதிர்ச்சியற்ற நிலை அல்லது ஒவ்வாதநிலை காணப்பட்டால் பண்பாடு வளர்ச்சியைக் காண முடியாதோ அதே நிலை தான் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் ஏற்படும்.

சுருங்கக்கூறின் பண்பாடாகிய அகவளர்ச்சியின் அடிப்படையில் ஆன்ம வேட்கையை நிறைவு செய்து கொண்டு புறவளர்ச்சியாகிய நாகரிகக் கூறுகளில் சிறந்தனவற்றை ஏற்று அல்லாதனவற்றை நீக்கி வாழ்ந்தால் இவ்வுலக வாழ்க்கை இனிதாகும். எடுத்துக்காட்டாக இன்று அணு சக்தித் துறையில் பெரும் மாறுதலும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. இந்த வளர்ச்சியை மின்சக்தி மற்றும் பல்வேறு நலப் பணிகளுக்கு பயன்படுத்தலாம். மாறாக அணுசக்தியை அழிவிற்கு பயன்படுத்த வேண்டாம்.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை:

நம் நாட்டில் பல்வேறு மொழி பேசுவோர் வாழ்கின்றனர். இனம், மொழி, சமயம், உணவு, உடை, பழக்கவழக்கம், வாழிடம், தொழில், விழாக்கள், வழிபாடுகள் போன்றவை வேறுபட்டாலும் தாம் இந்தியர் என்னும் உணர்வில் அனைவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்கின்றனர். இத்தகைய பண்பாட்டுச் சிறப்பு,'வேற்றுமையில் ஒற்றுமை' என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

பண்பாட்டுக் கல்வியின் பயன்கள்:

இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் சிறப்புகளையும் இளந்தலைமுறையினருக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதில், கல்வி நிறுவனங்கள் பெரும்பங்காற்றுகின்றன. பண்பாடு குறித்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியும் அதனைப் பாதுகாக்கும் முறைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இனி பண்பாட்டுக் கல்வியினால் என்னென்ன பயன்கள் விளைகின்றன என்பதைப் பின்வரும் தலைப்புகளில் காண்போம்.

1. **வாழ்வின் உறுதிப்பொருள்களை அறியச் செய்தல்:**

   அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன வாழ்வின் உறுதிப்பொருள்களாகும். அவற்றை அறிந்து, அறவாழ்வு வாழ பண்பாட்டுக் கல்வி உதவுகிறது.

2. **வாழ்வியல் உண்மைகளை அறியச் செய்தல்**

   பிறரை மதித்தல், கைம்மாறு கருதாது உதவுதல், எந்நிலையிலும் வாய்மையைக் கடைப்பிடித்தல், சகிப்புத் தன்மையுடன் விட்டுக்கொடுத்து வாழ்தல் போன்ற பல வாழ்வியல் உண்மைகளை அறிவதற்குப் பண்பாட்டுக் கல்வி உதவுகிறது.

3. **சரியான நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றச் செய்தல்**

   வாழ்வியல் நெறிமுறைகள், பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ உதவுகின்றன. தாம் செய்யும் செயல்களில் சரி எது, தவறு எது என ஆராய்ந்து, தவறான செயல்களைத் தவிர்த்தும் சரியான செயல்களை மேற்கொண்டும் வாழ உதவுகிறது.

4. **சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணச்செய்தல்**

   சமுதாய நிகழ்வுகளில் காணப்படும் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாணும் ஆற்றலைப் பண்பாட்டுக் கல்வி தருகிறது. திருக்குறள் முதலான அறநூல்களில் அரசியல், பொருளாதாரம், மருத்துவம் போன்ற பல கருத்துகள் அமைந்துள்ளன. இந்நூல்களைக் கற்பதனால், பிரச்சனைகளுக்கு எளிதாகத் தீர்வு காணச் செய்யலாம்.

5. **இயற்கையோடு இணைந்து வாழச் செய்தல்:**

   நம் முன்னோர்கள் இயற்கையைத் தெய்வமாகப் போற்றியும் இயற்கை உணவு முறைகள், இயற்கை மருத்துவ முறைகள் ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடித்தும் நெடுநாள் நோயின்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை நம் வேதங்களும் புராணங்களும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. உணவே மருந்து மருந்தே உணவு என்ற தமிழரின் வாழ்வியல் பார்வை இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆகவே, இவற்றைக் கற்கச்செய்து, இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வைப் பின்பற்றச் செய்யலாம். இதன்மூலம், நம் இந்தியப்பண்பாட்டின் தொன்மைச் சிறப்பை அறிவதற்கும், பழைமையில் புதுமையை இணைத்துச் சீரியவாழ்வு வாழ்வதற்கும் பண்பாட்டுக் கல்வி உதவுகிறது.

இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டுச் சிறப்பை அறிந்துகொள்வதற்கு அடிப்படையாக, இப்பாடப்பகுதி அமைந்துள்ளது. இந்தியப் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ள உதவும் தொன்மைச் சான்றுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இந்தியப் பண்பாட்டின் கூறுகள், சிறப்பியல்புகள், பண்பாட்டுக்கல்வியின் பயன்கள் ஆகியனவும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

இளைய சமுதாயத்தினர், நாட்டின் சிறந்த குடிமக்களாக விளங்குவதற்கு இந்தியப் பண்பாடு வழிகாட்டுகிறது. அத்தகைய இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை அறிந்து கொள்வதோடு விட்டுவிடாமல் அவற்றைப் போற்றிப் பாதுகாக்கச் செய்வதும் நம் கடமையாகும்.

அலகு – 2 - வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

நுழைவு வாயில்:

இந்தியாவில் மொழி, இனம், சமயம், நிறம், வாழிடச்சூழல் போன்ற பல்வேறு பிரிவுகளால் மக்கள் பிரிந்திருந்தாலும் இந்தியர் என்ற உணர்வு அனைவரையும் ஒன்றிணைக்கிறது. உலகளவில் மிகப்பெரிய மக்களாட்சி நாடாக இந்தியா சிறந்து விளங்கக்காரணம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமைகாணும் இந்திய மக்களின் மணப்பான்மையேயாகும். இந்தியாவில் மொழியும், கலாச்சாரமும், பழக்கவழக்கங்களும், விருந்தோம்பல் முறைகளும் மிகச்சிறப்பாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. நம் மக்கள் உயிரிரக்கத்தை (ஜீவகாருணியம்) முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். வர்த்தமான மகாவீரர், கௌதமபுத்தர், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் ஆகியோருடைய கோட்பாடுகள் உயரிய ஆன்மிகத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டு மக்களிடம் போதிக்கப்பட்டன.

எண்ணற்ற அதிசங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது இந்தியா என்று கூறும் புகழ்மிக்க வரலாற்று அறிஞர் எ.எல். பாஷம் (A.L. Basham) அவர்கள் "அதிசயம் அதுதான் இந்தியா"(The wonder that was India) என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூல் இந்திய கிராம மக்களின் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் பழம்பெருமையைப் பறைசாற்றுகின்றது.

இந்தியாவிலுள்ள அனைத்துக் கிராமங்களில் ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு தனித்துவம் உண்டு என்பதையும் நாம் அறிவோம் என்பது அவைரும் அறிந்ததே.

உலகில் காணும் பல்வேறு நாகரிகப் பண்பாடுகளின் ஒன்றிணைப்பை இங்கு காணலாம். உலகளவில் இந்தியா ஏழாவது மிகப்பெரிய பரந்து விரிந்த பழைமையான நாடாகும். இந்நாடு 29 மாநிலங்களையும் 7 யூனியன் பிரதேசங்களையும் கொண்டு திகழ்கிறது. 2011-ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி இந்திய மக்கள் தொகை 121 கோடிக்கு மேல் உள்ளது.

கங்கை நதி:
2008 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவின் தேசிய நதியாகக் கங்கை அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் நீளமான நதி, புனிதமான நதி, மிக அதிக எண்ணிக்கையிலான துணை நதிகளைப் பெற்றுள்ள நதி என்று பல சிறப்புகளைக் கங்கை நதி பெற்றுள்ளது.

நாம் இந்தியர் என்பதில் பெருமிதம் கொள்வதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும் நம் நாட்டில் நிலவும் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்னும் பண்புதான் தலைசிறந்து காணப்படுகிறது. நம்மிடையே இருக்கும் வேறுபாடுகளே ஒருவர், மற்றவர் மீது ஆர்வமும் அக்கறையும் செலுத்துவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட தேசியகொடி தேசிய சின்னம், தேசியகீதம், தேசியபறவை போன்றவை இந்தியா முழுமைக்கும் பொதுவாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை வரையறை:

நம்நாடு நிலவியல் அமைப்பு, இனம், மொழி, இலக்கியம், சமயம், சமுதாய அமைப்பு, பொருளாதாரம், வாழ்க்கைச்சடங்குகள், பாரம்பரியங்களால் வேறுபட்ட கூறுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் 'இந்தியர்' என்ற ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு மக்களிடம் உள்ளது. இதனையே வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்கிறோம். இவ்வுயரிய கோட்பாடே இந்தியப் பண்பாட்டின் தினச்சிறப்பு எனலாம்.

வேற்றுமைக் கூறுகள்:
நிலவியல் வேற்றுமைகள்:

இந்தியா, வடக்கே இமயமலை முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரிவரை பரந்து விரிந்து காணப்படும் மிகப்பெரிய ஒரு நாடாகும். இமயமலை, இந்தியாவை ஆசியக்கண்டத்திலிருந்து பிரிக்கிறது. இந்தியாவின் மேற்கே அரபிக்கடல், கிழக்கே வங்காள விரிகுடா, தெற்கே இந்து மகா சமுத்திரம் ஆகிய மூன்று பக்கம் கடலாலும் ஒருபுறம் நிலப்பரப்பாலும் சூழப்பட்டுள்ளதால் இந்தியா தீபகற்ப நாடு என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவைத் தீபகற்ப நாடு எனவும் அழைக்கிறோம். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் இயற்கை அமைப்பினைப் பொருத்தவரையில் எண்ணிலடங்காத வேற்றுமைகளை நாம் காணமுடிகிறது. இந்தியாவின் காலநிலை, தட்பவெப்பநிலை, மழைப்பொழிவு, மண்வகைகள் மற்றும் செடிகொடிகளில் வேற்றுமைக் கூறுகள் நிலவுகின்றன.

இந்தியாவில் வடபகுதி குளிர்காலத்தில் குளிர் அதிகமாக இருந்தாலும், மனிதன் வாழவே இயலாத அளவுக்கு உறைபனி நிலையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. குளிர்மிகுந்த காஷ்மீர் போன்ற பகுதிகளில் மக்கள் வாழக் காரணம் அங்கு நிலவும் பருவநிலைக்கு ஏற்றவாறு தம்மை மாற்றிக்கொண்டதேயாகும். இதைத் தவிர,

ஆசியாவின் இத்தாலி இந்தியா:
புவியியலாளர்கள் இந்தியாவை இத்தாலி நாட்டோடு ஒப்பிடுகின்றனர். ஐரோப்பாவிலுள்ள இத்தாலி, ஒரு தீபகற்ப நாடாகும். அந்நாட்டின் கிழக்கே எரித்திரியன் கடலும், மேற்கே தஸ்கான் கடலும், தெற்கே நன்னிலக் கடலும், வடக்கே அபினைன் மலைத் தொடரும் உள்ளது. இத்தாலியின் தெற்கே சிசிலித் தீவு உள்ளதுபோல இந்தியாவின் அருகில் இலங்கைத் தீவு உள்ளது.

இந்தியாவின் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் மக்களின் அன்றாடச் செயல்களைப் பாதிக்கும் நிலையில் காலநிலையில்லை எனலாம். இவ்வாறு மனிதன் வாழச் சாதகமான பருவநிலைகளைக் கொண்ட நாடு இந்தியா எனலாம்.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அந்நாட்டின் பருவநிலையே அடிப்படையாகும். இந்தியாவில் வளமான கடற்கரைகள் அயல்நாட்டு வாணிகத்திற்கும், செழிப்பான சமவெளிகள் உள்நாட்டு வாணிகத்திற்கும், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் காரணமாகின்றன. ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியும் அமைவிட அமைப்பில் வேறுபட்டுள்ளது என்றாலும், பொருளாதார வளர்ச்சிக் குறியீடு சீராகவே உள்ளது. கேரள நிலப்பகுதியில் மிளகு உள்ளிட்ட பிற வாசனைத் பொருள்களும், மேற்கு வங்காளம், தமிழ்நாடு போன்ற நிலப்பகுதியில் நெல்லும், குஜராத், மகாராஷ்டிரா பகுதியில் பருத்தியும், பஞ்சாபில் கோதுமையும், மத்திய பிரதேசத்தில் பருப்பு வகைகளும், அஸ்ஸாமில் தேயிலையும், கர்நாடகாவில் காப்பியும் அதிகமாகப் பயிரிடப்படுகின்றன. இவை இந்தியாவின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

பீடபூமிகள் என்பவை மழை குறைந்த உயர் நிலங்களாகும். இப்பகுதியில், கனிம வளங்களும் சில வேளாண் பொருட்களும் விளைகின்றன. சோட்டாநாக்பூர் பீடபூமியில் கனிம வளங்களும், மாளவ பீடபூமியில் தினைப் பொருட்களும், தக்காண பீடபூமியில் பருப்பு வகைகளும், எண்ணெய் வித்துக்களும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

இனவேறுபாடு:

இந்தியாவில் ஆரியர்களது வருகைக்கு முன்னரே, சிந்து நதிக்கரைப் பகுதியில் ஹரப்பா மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சான்றுகள் நமக்கு கிடைத்துள்ளன. சிந்து கங்கை சமவெளிகளில் ஆரியர்கள் வாழ்ந்து வந்ததை வேதங்கள் கூறுகின்றன. சங்ககால இலக்கியங்கள், தமிழர் பண்பாடு மிகவும் தொன்மையானது என்று தெரிவிக்கின்றன. இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் பாரசீகர்கள், கிரேக்கர்கள், சாகர்கள், குஷாணர்கள், ஹுணர்கள் ஆகியோர் குடியேறினர். கி.மு. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இந்தியா பல

இனங்களையும் அதிக மக்கள் தொகையையும் பெற்றிருந்தது என்று வரலாற்றின் தந்தை ஹெரோடோட்டஸ் (Herotototus).

இந்திய இனங்கள்:

1. காஷ்மீர், பஞ்சாப், இராஜபுதனம் ஆகிய பகுதியில் உள்ளவை. இந்தோ – ஆரிய இனம்.
2. தமிழகம், ஆந்திரம், மைய மாநிலங்கள், சோட்டா நாக்பூர் பகுதிகளிலும் வாழும் திராவிட இனம்.
3. அஸ்ஸாம் நேபாள எல்லையில் வாழும் மங்கோலிய இனம்
4. ஐக்கிய மாநிலங்கள், பீகார் பகுதிகளில் வாழும் ஆரிய – திராவிட இனம்
5. வங்காளம், ஒட்டரதேசம் (ஒடிசா) பகுதியில் வாழும் மங்கோல் - திராவிட இனம்.
6. மராட்டியப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் சிந்திய – வடமேற்கு எல்லைபுறத்தில் வாழும் துருக்கிய - இரானிய இனம்

குறிப்பிடுகிறார். இடைக்கால இந்திய வரலாற்றில் அரேபியர்களும், துருக்கியர்களும், மங்கோலியர்களும், முகலாயர்களும் இந்தியாவிற்கு வந்து ஆட்சி செய்தனர். நவீனகால இந்திய வரலாற்றில் போர்ச்சுகீசியர், டச்சுக்காரர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் முதலியோர் இந்தியாவில் வணிகநோக்கில் குடியேறினர். இதன் அடிப்படையில், டாக்டர் வின்சென்ட் ஆர்தர் ஸ்மித் (Vincent Arthur Smith) இந்தியாவைப் பல ''இனங்களின் அருங்காட்சியகம்'' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியாவில் வாழும் பல்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளே இந்தியப் பண்பாட்டிற்கான அடித்தளத்தைத் தீர்மானிக்கின்றன. இதன் அடிப்படையிலேயே வலிமையான பண்பாடு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வோர் இனமும் தனக்கேயுரிய தனித்தன்மையைக் கொண்டுள்ளதால், இந்தியா வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் நாடாகத் திகழ்கிறது.

இந்தியாவில் மலைவாழ் பழங்குடியினமக்களின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் தொன்மையான வரலாற்றைப் பிரதிபலிக்கின்றது. அவர்கள் கொண்டாடும் விழாக்கள் அவர்களின் பாரம்பரியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவர்களின் உழைப்பும், திறனும் பிறருக்கு வியப்பூட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன. தோடர்கள், இருளர்கள், குறும்பர்கள் போன்ற பழங்குடியின மக்கள் தமிழகத்தின் தொன்மையின் அடித்தளமாக உள்ளனர். இம்மக்களின் பொருளாதார நிலைக்கும் மற்ற மக்களின் பொருளாதார நிலைக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

மொழி வேறுபாடுகள்:

மொழி என்பது, மனிதன் தமது உள்ளத்து உணர்வுகளைப் பிறருக்கு உணர்த்த உதவும் மிகச்சிறந்த ஒரு கருவியாகும். இதனையே Language is the vehicle of communication என்று அபெர் குரோம்பி (Aber cromie) குறிப்பிடுகிறார். பேச்சும், எழுத்தும் மனித குலத்திற்குக் கிடைத்த பேச்சும், எழுத்தும் மனித குலத்திற்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய கொடையாகும். மனிதருடைய மொழிகளில், ஓவியம், கை அசைவும் குறியீடுகளாகப் பயன்படுகின்றன. இவ்வாறான ஒலிகளை எழுத்து வடிவமாக மாற்ற முடியும் ஆனால், சைகைகளை அவ்வாறு மாற்ற முடியாது. மனிதருடைய மொழிகளில் இக்குறியீடுகள் சொற்கள் என்றும், அவற்றைக் கையாளுவதற்கான விதிகள், இலக்கணங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

நம் நாட்டின் 2011-ஆம் ஆண்டில் மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின்படி, மொத்த, மக்கள் தொகை 121 கோடிக்கு மேல் உள்ளது. இவர்கள் 780க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளை பேசி வருவதாக தெரிவிக்கிறது. இக்கணக்கெடுப்பு 2010க்கும் 2013 க்கும் இடையில் எடுக்கப்பட்டது. 1961 ஆம் ஆண்டில் தோராயமாக 1650 மொழிகள் இருந்ததாகவும் ஒவ்வோர் ஆண்டிற்கும் பத்திற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் அழிந்துவருவதாகவும் இந்நிலை தொடர்ந்தால் இன்னும் நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, இந்த எண்ணிக்கை ஐந்நூறுக்கும் குறைவாகலாம் என்று இக்கணக்கெடுப்பு தெரிவிக்கிறது.

இந்திய மக்கள் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். ஒரு லட்சத்திற்கும் மேலான மக்கள் பேசும் மொழிகள் 33 உள்ளன. பழங்காலத்தில் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் பிராகிருத மொழியும், சமஸ்கிருத மொழியும் பயன்படுத்தப்பட்டன. சமஸ்கிருத மொழி வட இந்திய மொழிகளின் தாயாகக் கருதப்படுகிறது. சமஸ்கிருதம் மற்றும் வடஇந்திய மொழிகளை எழுத தேவநாகரி என்னும் எழுத்து வடிவம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்தி, மராத்தி, குஜராத்தி, பஞ்சாபி, காஷ்மீரி, உருது மற்றும் வங்காளம் ஆகியவை வட இந்தியாவில் பேசப்படும் முதன்மையான மொழிகளாகும். வட கிழக்கு இந்தியாவில் அஸ்ஸாமி மொழி பேசப்படுகிறது. தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் தென்னிந்தியாவில் பேசப்படும் முதன்மையான மொழிகளாகும். பழங்குடி மக்கள் பேசும் பல மொழிகளுக்கு எழுத்துவடிவம் இல்லை. ஆங்கிலேயரின் இருநூறு ஆண்டுகால ஆட்சிக்குப் பின்னர். இந்தியாவில் ஆங்கில மொழி பொதுவான இணைப்பு மொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இத்தனை மொழிகள் இருப்பினும் 22 மொழிகள் மட்டுமே இந்திய அரசால் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழிகளாகும்.

மனிதப் பண்பாட்டில் மொழி என்பது ஓர் இணைப்புக் கருவியாக பயன்படுகின்றது. ஏனெனில் மொழிதான் ஒருவருக்கு ஒருவர் கருத்தினைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் கருவியாகப் பயன்படுகிறது. இந்தியாவில் தேசிய மொழி, இணைப்பு மொழி, வட்டார மொழி போன்றவை பேசப்படுகின்றன.

மொழி, அதைப் பேசுகின்ற இனத்தின் அறிவியல், கலை, வரலாறு, சமூகநிலை, பழக்க வழக்கங்கள், ஒழுக்க நெறிகள் மற்றும் எண்ணங்கள் போன்ற பல வாழ்வியல் கூறுகளையும் பண்பாட்டு நிலைகளையும் தீர்மானிக்கிறது.

இந்திய மொழிகள்:

இந்திய அரசியலமைப்பில் 22 மொழிகள் அட்டவணை மொழிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை:

1. அஸ்ஸாமி	2. பெங்காலி	3. போடோ	4. டோக்ரி
5. குஜராத்தி	6. இந்தி	7. கன்னடம்	8. காஷ்மீரி
9. கொங்கணி	10. மைதிலி	11. மலையாளம்	12. மணிப்பூர்
13. மராத்தி	14. நேபாளி	15. ஒரியா	16. பஞ்சாபி
17. சமஸ்கிருதம்	18. சாந்தலி	19. சிந்தி	20. தமிழ்
21. தெலுங்கு	22. உருது		

ஆகியவையாகும். இம்மொழிகளில் தமிழ்மொழியே மிகவும் பழைமையானதாகும்.

வட இந்திய மொழிகள் பல இந்தோ ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை. பஞ்சாபி, சிந்தி, ஹிந்தி, உருது, குஜராத்தி, வங்காளம், ஒரியா காஷ்மீரி, சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளை இந்திய மக்கள் பெரும்பான்மையினர் பேசுகின்றனர். உயர்கல்வி நிலையில் பெரும்பாலும் ஆங்கிலம் பயிற்று மொழியாக உள்ளது. ஆங்கிலம் தவிர பிரெஞ்சுமொழி பாண்டிச்சேரியிலும், போர்ச்சுக்கீசியமொழி கோவாவிலும் பேசப்படுகின்றன. இவ்வாறு நம்நாட்டில் பல்வேறுபட்ட மொழிகளைக் காணமுடிகிறது.

சமய வேறுபாடு:

இந்திய மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு 2011-இன்படி அதில் இந்தியாவின் மொத்த மக்கள்தொகை 121.09 கோடி எனவும், இதில் 79.80% இந்துக்களும்,14.23% இஸ்லாமியர்களும்,2.30% கிருத்துவர்களும்,1.72% சீக்கியர்களும்,0.07% பௌத்தர்களும்,0.37% சமணர்களும் இந்தியாவில் வாழ்வதாக புள்ளி விவரம் தெரிவிக்கிறது. இந்தியாவில் வாழும் மக்கள் அனைவரும் பல்வேறு சமயங்களைப் பின்பற்றி வருகின்றனர். இந்து, பௌத்தம், சமணம், இஸ்லாம், கிறித்துவம், சீக்கியம் மற்றும் பார்சியம் போன்ற சமயங்கள் இந்திய மக்களால் பின்பற்றப்படுகிறது. இவற்றில் இந்து சமயம், பௌத்த சமயம், சமண சமயம் மற்றும் சீக்கிய சமயம் ஆகிய நான்கு சமயங்களும் இந்தியாவில் தோன்றியவையாகும்.

மக்கள் தொகை அடிப்படையில் ஜம்மு – காஷ்மீரில் இஸ்லாமிய சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அதிக அளவில் வாழ்கின்றனர். அருணாச்சலப் பிரதேசம், மிசோரம், மேகாலயா போன்ற வடகிழக்கு மாநிலங்களில் கிறித்துவ சமயத்தவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்றனர். பஞ்சாப் மாநிலத்தில் சீக்கியர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்றனர். மற்ற மாநிலங்களில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மை சமயத்தவராக வாழ்கின்றனர். அவரவர் சமயத்திற்கான வழிபாட்டுத் தலங்களை அமைத்துக்கொண்டும், திருவிழாக்களைக் கொண்டாடியும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சமுதாய அமைப்பில் வேற்றுமைகள்:

வட இந்திய மக்களின் வாழ்க்கை முறையில் இருந்து தென்னிந்திய மக்களின் வாழ்க்கைமுறை வேறுபட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உணவு, உடை, அணிகலன்கள், பழக்க வழக்கங்கள் போன்றவை மாறுபட்டு இருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆடை அணிகலன்கள் அணியும் முறை, உணவு முறை ஆகியவற்றில் வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

பொருளாதார வேற்றுமைகள்:

உலகளவில் பொருள்களை வாங்கும் திறன் அடிப்படையில் நான்காவது இடத்தில் இந்தியா உள்ளது. நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பப் பயிர்கள் விளைகின்றன. பஞ்சாப் மாநிலத்தின் பொருளாதார நிலையையும் அதன் வளர்ச்சி, சமநிலை, வீழ்ச்சி ஆகியவற்றைக் கோதுமையின் உற்பத்தியே தீர்மானிக்கிறது. அதேபோல் மேற்கு வங்காளத்தில் நெல்லும் சணலும், குஜராத்,மகாரர்ஷ்டிரா மாநிலங்களில் பருத்தியும், மத்தியப்பிரதேசம், கர்நாடகா போன்ற மாநிலங்களில் பருப்பு வகைகளும், எண்ணெய் வித்துக்களும், கேரளாவில் வாசனைத் திரவியங்கள் போன்றவை அந்தந்த மாநிலங்களின் பொருளாதார வளங்களைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரே விதமான வேளாண்பயிர்கள் இந்தியா முழுமைக்கும் விளைவிக்கப்படுவதில்லை. பொருளாதாரக் கொள்கையின் அடிப்படையில் கலப்புப்பொருளாதாரக் கொள்கையைப் பின்பற்றும் நாடாக இந்தியா திகழ்கிறது. இப்பொருளாதாரக் கொள்கை அரசு, மற்றும் தனியார் துறைகளின் பங்கெடுப்பைக் குறிப்பிடுகிறது. தனிநபர் வருமானமே ஒரு குடும்பத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தீர்மானிக்கிறது. அவ்வடிப்படையில் மக்களிடையே பொருளாதார அடிப்படையில் ஏழை, பணக்காரன், முதலாளி, தொழிலாளி ஆகிய வேற்றுமைகள் நிலவுகின்றன.

ஒற்றுமைக் கூறுகள்:
நிலவியல் அமைப்பில் ஒற்றுமை:

ஆசியக் கண்டத்தின் மத்திய தென்பகுதியில் அமைந்த நாடு இந்தியா. இது வடக்கு தெற்காக 3214 கிலோ மீட்டர் நீளமும், கிழக்கு மேற்காக 2933 கிலோ மீட்டர் அகலமும் கொண்டுள்ளது. இந்தியாவின் நிலவியல் அடிப்படையில் சமவெளி நிலங்கள் (விவசாய நிலங்கள்) மிகுதியாக உள்ளன.

அயல்நாட்டவர்கள் இந்திய நிலப்பகுதிகளை ஓரே நாடாகக் கருதி வந்தனர். ‘ஹிந்த்’ என்ற பெயர் ‘சிந்து’ என்ற நதியின் பெயரிலிருந்து பெறப்பட்டது. கிரேக்கர்கள் முதன் முதலில் அறிந்த பகுதி சிந்து நதி பாயும் பகுதி என்பதால் இத்துணைக் கண்டத்தை ‘சிந்து’ என்று அழைத்தனர். தொடக்கக்காலத்தில் பாரசீக, கிரேக்கப் படையெடுப்புகளின் விளைவால் இந்தியா, இந்துஸ்தானம் என்ற பெயர்கள் உருவாயின. சிந்து என்பதை அவர்கள் ஹிந்து என்று உச்சரித்தார்கள். இதனைத் தொடர்ந்து இடைக்காலத்தில் வந்த அரேபியர்களும் நமது நாட்டை “ஹிந்துஸ்தான்’ என்று அழைத்தனர்.

நிலவியல் கூறுகளின் அடிப்படையில் அத்தகைய வேற்றுமைகள் காணப்படினும், புராண காலந்தொட்டே நமது நாடு “பாரத நாடு” என்ற பெயரினைக் கொண்டுள்ளது. வட இந்தியாவையும், தென்னிந்தியாவையும் விந்திய சாத்பூரா மலைத்தொடர்கள் பிரித்தாலும் இந்தியாவைப் பாரதக் கண்டம் என்றே வழங்குகிறோம். அடிப்படையில் தான் பாரத நாட்டை பாரத மாதாவாக அனைவரும் கொண்டாடுகிறோம்.

அரசியல் ஒற்றுமை:

பண்டைய தமிழர்கள் பண்பாட்டில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதைச் சங்க கால இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் உணர்த்துகின்றன. இந்தியாவின் பழைமையான, உயர்வான பண்பாடே, அதன் ஒற்றுமைக்கும் வரலாற்றிற்கும் பின்னணியாக அமைந்துள்ளது. அக்காலத்தில் சாதி, சமயம் வேற்றுமைகள் காணப்பட்டாலும் அந்நியர்களை எதிர்ப்பதில் இந்தியர்கள் ஒன்றுபட்டனர். அந்த அடிப்படையில் அரசியல் மற்றும் பண்பாட்டு ஒற்றுமை இந்திய தேசத்தை வலிமைமிக்க தேசமாக்கியது என்று ஜவஹர்லால் நேரு தன்னுடைய Discovery of India என்ற நூலில் கூறியுள்ளார். மன்னர்கள் இந்தியா முழுமைக்கும் வெற்றி கொண்ட ஆட்சி செய்தமையால் இராஜாதிராஜன், அதிராஜன், ஏக்ராட், சாம்ராட் போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றுச் சீரும் சிறப்புமாக ஆட்சிபுரிந்தமையை அறிய முடிகிறது. மௌரியப் பேரரசில் அசோகர், முகலாயப் பேரரசர்களில் அக்பர், ஔரங்கசீப் போன்றோர் இந்தியா முழுமைக்கும் ஒரே மத்திய நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்தினார்கள். நாடு முழுமைக்கும் பொதுவான சட்டங்கள், பொது நாணயங்கள், அலுவலக மொழியாக பாரசீக மொழி, நீண்ட நெடுஞ்சாலைகள் போன்றவற்றை உருவாக்கி இந்தியா முழுமைக்கும் அரசியல் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டினார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் நாடுமுழுமைக்கும் பொதுவான இரயில்பாதை, தபால் தந்தித் துறையை ஏற்படுத்தி ஒற்றுமை உணர்வை வளர்த்தனர்.

சமய ஒற்றுமை:

சமயங்களின் அடிப்படையில் கொண்டாடப்படும் திருவிழாக்கள் மக்களை இந்தியர்களாக ஒன்றிணைக்கின்றன. சமயவேறுபாடுகளை மறந்து மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள் வாழ்த்துகளைப் பரிமாறிக்கொள்கின்றனர். சமய விழாக்களைக் கொண்டாட சமயங்களைக் கடந்து உதவி செய்கின்றனர். சமயத்துவம், சகோதரத்துவம், தேசப்பற்று போன்றவற்றை மக்களிடையே பரப்பும் கருவிகளாக விழாக்கள் திகழ்கின்றன. சமய விழாக்கள் மட்டுமின்றி பண்பாடு அடிப்படையிலான விழாக்களும் மக்கள் மனதில் வேற்றுமையை மறந்து ஒற்றுமையை விதைக்கும் காரணிகளாகத் திகழ்கின்றன. கிராமிய விழாக்கள் சமயங்களின் அடிப்படையில் இருந்தாலும் பண்பாட்டு வகையிலான ஒற்றுமையை மக்கள் மனதில் விதைக்கின்றன. பஞ்சாப் மாநிலத்தில் நடைபெறும் குருநானக் ஜெயந்தி, தமிழ்நாட்டின் நாகூர் தர்காவில் நடைபெறும் கந்தூரி விழா, வேளாங்கண்ணி மாதா ஆலயக் கொடியேற்றவிழா, சிக்கல் சிங்காரவேலர் ஆலய கந்தசஷ்டி விழா போன்றவற்றில் சமயங்களைக் கடந்த அனைத்து மதத்தவருமே கலந்து கொள்கின்றனர்.

சமய விழாக்கள்:

இந்தியாவில் பல்வேறு விழாக்கள் சமயங்கள் அடிப்படையில் ஒற்றுமையுடன் கொணடாடப்பட்டு வருகின்றன. இந்து சமயத்தவர் தீபாவளி, நவராத்திரி, சித்திரைத் திருவிழா, ஸ்ரீஇராமநவமி, வைகுண்டஏகாதசி, விநாயகர்சதுர்த்தி, மகாசிவராத்திரி, கும்பமேளா, மாசிமகம், தைப்பூசம், கார்த்திகைதீபம், கிருஷ்ணஜெயந்தி போன்ற விழாக்களைக் கொண்டாடுகின்றனர். தமிழகத்தில் கொண்டாடப்படும் பொங்கல்விழா வடஇந்தியாவில் மகரசங்கராந்தி என்ற பெயரில் கொண்டாடப்படுகிறது.

கிறித்துவர்கள் கிறிஸ்துமஸ் விழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர். இஸ்லாமியர்கள் மிலாடி நபி, ரம்ஜான், பக்ரீத் போன்ற பண்டிகைகளையும் பௌத்தர்கள் புத்தபூர்ணிமா, சமணர்கள் மகாவீர்ஜெயந்தி, சீக்கியர்கள் குருநானக்ஜெயந்தி போன்ற விழாக்களையும் கொண்டாடுகின்றனர். இவ்விழாக்களைக் கொண்டாடும் அனைத்தும் சமய மக்களும் தூய அன்பு, சகிப்புத் தன்மை, உண்மையான பக்தி ஆகியவற்றின் மூலம் இறைவனை அடைய முடியும் என்று நம்புகின்றனர். இத்தகைய விழாக்களை ஒற்றுமையுடனும், மகிழச்சியாகவும் அனைவரும் கொண்டாடுவதால் இந்தியா ஒரு சமய சார்பற்ற நாடு என்பதை உலகிற்கு நிலைநாட்டுகிறது.

இந்தியாவில் உள்ள சமயங்களில் ஒரு கடவுள் கோட்பாடு, ஆன்மாவின் அழியாத்தன்மை, அவதாரக் கோட்பாடுகள், கர்மவினைக் கோட்பாடுகள் வீடுபேறு போன்ற எல்லா நிலைகளிலும் இந்தியச் சமயங்கள் ஒத்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. சமயச்சடங்குகளிலும், பழக்கவழக்கங்களிலும் அடிப்படையான தன்மைகள் ஒன்றாகவே உள்ளன. தென்னிந்தியர்கள் வடக்கே உள்ள காசிக்கு புனிதப்பயணம்

மேற்கொள்வதும், வட இந்தியர்கள் தெற்கே உள்ள இராமேஸ்வரத்திற்குப் புனிதப்பயணம் மேற்கொள்வதும், நமது நாட்டின் சமய மற்றும் பண்பாட்டு ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

வைதீக சமயநெறியில் சிவன், விஷ்ணு போன்ற கடவுள்களை வணங்குவதும் இராமாயணம், மகாபாரதம் போன்ற வீரகாவியங்களைப் போற்றுவதும், வேதங்கள், பகவத்கீதை, புராணங்கள் போன்றவற்றைப் புனிதமாகக் கருதுகின்ற மனநிலை இந்தியா முழுமைக்கும் ஒன்றாகவே உள்ளது.

இந்துக்கள் தர்காவிற்கும் தேலாயத்திற்கும் சென்று வழிபடுவதும் இந்தியாவின் சமய ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. இந்திய மக்கள் பிற சமய மக்களின் நம்பிக்கைளை மதித்து, ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்தி, ஒற்றுமையுடன் வாழ இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வழிவகை செய்கிறது. பிற சமய மக்கள், தங்களுக்குரிய இறைவழிபாட்டுத் தலங்களை அமைத்துக்கொண்டு வழிபடவும் உரிமை வழங்குகிறது. சமயமும் சமயத்திருவிழாக்களும் மக்கள் மனதில் அறநெறிப்பண்புகளையும், ஒழுக்கநெறிகளையும் வளர்க்கின்றன.

அறுவடைத் திருவிழாக்கள்:
நமது நாடு முழுவதும் விவசாயிகள் கொண்டாடும் அறுவடை திருவிழாக்கள் நமது பழைமையான நகாரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், தேசிய ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றை உலகிற்கு எடுத்தியம்புகின்றன. தமிழகத்தில் பொங்கல் விழா அறுவடைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுவது போன்று கர்நாடகா, குஜராத், மகாராஷ்டிரா, பீகார் ஆகிய மாநிலங்களில் மகரசங்கராந்தியாகவும், கேரளாவில் ஓணம் பண்டிகை, மத்திய பிரதேசத்தில் லொஹரி, பஞ்சாபில் பைசாகி, அசாமில் போஹாலி பிஹு, வங்காளத்தில் நபன்னா என்று பல்வேறு பெயர்களிலும் அறுவடை திருவிழாக்கள் கெண்டாடப்படுகின்றன.

இலக்கியம்:

இந்தியா இலக்கியங்களின் கருவூலமாகத் திகழ்கிறது. வேதங்கள்,மகாபாரதம், இராமாயணம், பகவத்கீதை, விவிலியம், திருக்குரான் மற்றும் திருக்குறள் போன்ற நூல்கள் பிற இந்திய மொழிகளிலும் கிடைக்கப்பெறுகின்றன. காளிதாசரின் மேகதூதம் மற்றும் சாகுந்தலம் ஆகிய நூல்கள் இந்தியாவின் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சங்கரர், இராமானுஜர், கபீர், குருநானக் மற்றும் சைதன்யர் போன்றோர்களால் எழுதப்பட்ட தத்துவ கோட்பாடுகள் இந்தியா முழுமைக்கும் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

ஆழ்வார்களாலும், நாயன்மார்களாலும் எழுதப்பட்ட நாலாயிரதிவ்யப்பிரபந்தம் மற்றும் தேவாரப் பாடல்கள் பாடப்பட்டு வருகின்றன. இத்தகைய இலக்கியப் படைப்புகள் இந்தியர்களிடையே ஒற்றுமையையும் ஒருமைப்பாட்டினையையும் வளர்க்கின்றன. எனவே இந்தியா இலக்கியங்களின் கருவூலமாக திகழ்கின்றது.

பண்பாட்டில் ஒற்றுமை:

இந்தியாவில் பல்வேறு இனத்தைச் சார்ந்த மக்கள் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து உயரிய பண்பாட்டை உலகறியச் செய்துள்ளனர். பண்பாடு என்பது ஒட்டு மொத்த மக்களின் பண்பட்ட சமுதாயத்தின் விளைவேயாகும். மொழி, இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், நடைமுறைகள், மரபுகள், பாரம்பரியம், நம்பிக்கைகள், ஒழுக்கக்கோட்பாடுகள், நுண்கலைகள் மற்றும் கட்டடக்கலையின் வாயிலாக பண்பாட்டில் ஒற்றுமையை உணரமுடிகிறது. எனவே பண்பாடு என்பது பன்முகத்தன்மை வாய்ந்த வாழ்க்கையின் நெறிமுறையாகும்.

இந்தியப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியங்களில் ஒரே சீரான பண்பாட்டுக் கூறுகள், சிந்தனைகள் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. நமது நாட்டிலுள்ள அனைத்து சமயத்தினரும் அவரவருக்குரிய பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுவதனால் பண்பாட்டு ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகிறோம். இப்பண்பாடு பல மாற்றங்களைக் கடந்த வந்தாலும் விட்டுக்கொடுத்தல், வந்தோரை வாழவைத்தல், சகிப்புத்தன்மை போன்ற பண்புகளால் இன்றுவரை சிதைவுறாமல் வளர்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பாரம்பரியம்:

இந்திய பாரம்பரியம் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் மிகவும் தொன்மையானவை. இனம், சமயம், மொழி போன்ற வேறுபாடுகளைக் கடந்து, விருந்தோம்பல்,ஈகை, நட்பு, அன்பு, சுயநலமின்மை, நீதி, நன்னடத்தை, உண்மை, அமைதி, சமயநம்பிக்கை, உயிரிரக்கம், பெரியோரைப் போற்றுதல், பெற்றோர், ஆசிரியர்களை மதித்தல், சகிப்புத்தன்மை போன்ற பின்பற்றத்தக்க நற்பண்புகளை வலியுறுத்துகின்றன. மேற்கூறிய நமது பண்புகள் பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டினையும் பாதுகாக்க உதவுகின்றன.

கலை மற்றும் கட்டடக்கலை:

இந்திய கட்டடக்கலையின் வளர்ச்சி பெரும்பாலும் சமயத் தொடர்புடையதாகும். பல்லவர்காலத்து மாமல்லபுரச் சிற்பங்கள் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில், வைகுந்த பெருமாள் கோயில், தஞ்சை பீரகதீஸ்வரர் கோயில், மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில், திருவரங்கம் அரங்கநாதர் கோயில், திருவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் கோயில், போன்றவை பழங்கால தென்னிந்திய கட்டக்கலைக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும்.

வட இந்தியாவில் முதன் முதலாக ஸ்தூபி என்ற கட்டட அமைப்பு முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. சாஞ்சி, சாரநாத் உள்ளிட்ட பல இடங்களில் பழைமையான ஸ்தூபிகள் காணப்படுகின்றன. பாரசீகக் கட்டடப்பாணியில் மசூதிகள் கட்டப்பட்டன. பூரி ஜெகநாதர் கோயில், கோனார்க் சூரியனார் கோயில், காசி விஸ்வநாதர் கோயில், காஷ்மீரில் உள்ள வைஷ்ணவதேவி கோயில், தாஜ்மஹால், டெல்லி செங்கோட்டை போன்றவை வட இந்தியக் கட்டக்கலைக்கு சிறந்த சான்றுகளாகும்.

வடஇந்தியாவில் இந்துஸ்தானி இசையும், தென்னிந்தியாவில் கர்நாடக இசையும் மக்களை ஒன்றிணைக்கும் கருவிகளாகத் திகழ்கின்றன. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் உரிய நடனங்கள் வேறுபட்டாலும் அவை இந்தியர் என்ற ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்துகின்ன.

மொழி ஒற்றுமை:

நமது நாட்டில் பல்வேறு மொழிகள் பல்வேறு மாநிலங்களில் வாழும் மக்களால் பேசப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் அதற்கென தனியாக இலக்கணம், இலக்கிய மொழி வளம் உண்டு. மொழிகள் பேசும் விதத்தால் வேறுபாட்டாலும் நமது நாட்டின் பழைமையான பண்பாட்டையும் மக்களின் உணர்வுகளையும் பிரதிபலிக்கும் கருவியாகப் பயன்படுகின்றன. பாலி, பிராகிருதம், சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகள் பழங்கால வட இந்திய மக்களால் பேசப்பட்டன. தென்னிந்தியாவிலும் இம்மொழிகள் சமண, பௌத்தத் துறவிகளால் பரப்பப்பட்டன. இம்மொழிகளில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் அறக்கோட்பாடுகளைளயும், மனிதப்பண்புகளையும் வலியுறுத்தின.

செவ்வியல் சிறப்பு:

தொன்மை, தனித்தன்மை, மொழிகளின் தாய், சொல்வளம், இலக்கிய இலக்கண வளம், சிந்தனைவளம், கலைவளம், பண்பாட்டுவளம் இவற்றுடன் பன்னாட்டு மொழியாக விளங்கும் தன்மையைப் பெற்ற மொழியே செவ்வியல் மொழி எனப்படும்.

இதே காலக்கட்டத்தில் தமிழ் மொழியிலும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நற்கருத்துகளை வலியுறுத்தும் இறவாப்புகழ் கொண்ட எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன. திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்ட திருக்குறள் உலகப் பொதுமறை என்று அழைக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் தமிழரின் வாழ்வியலை உலகிற்கு உணர்த்துகிறது.

தென்னிந்தியாவில் மூத்த திராவிட மொழியிலிருந்து கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகள் தோன்றின. இம்மொழிகளிலும் புகழ்பெற்ற பல இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன. இவை தென்னிந்திய மக்களின் பண்பாடு வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் போன்றவற்றை உலகிற்கு உணர்த்துகின்றன.

பண்டைய சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் அராபிக் மற்றும் பாரசீக மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இந்நிலை மொழிகளுக்கிடையேயான ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுகிறது. இந்தியாவின் வானவியல், கணிதம், அறிவியல், தத்துவநூல்களும், மேற்காசிய நாடுகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. ஐரோப்பியரின் வருகைக்குப் பின்னர் ஆங்கிலம் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழியாக்கப்பட்டது. திருக்குறள், திருவாசகம் போன்ற ஒப்பற்ற தமிழ் நூல்கள் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. உலக மக்களால் விரும்பி படிக்கப்பட்டன. இந்தியரும் ஆங்கிலத்தைக் கற்று மேற்கத்திய தத்துவங்களையும், இலக்கியயங்களையும் தங்கள் மொழியில் மொழிபெயர்த்தனர். லிட்டன் பிரபு எழுதிய The Secret Way என்ற நூலைத் தமிழில் இரகசிய வழி என்ற பெயரில் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இராஜாராம் மோகன்ராய், சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோரின் தத்துவங்கள் மேலைநாட்டு மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பானது.

விடுதலைக்குப் பின்னரும் பிறமொழிகளில் உள்ள சிறந்த நூல்கள் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே இந்தியாவின் பண்பாட்டு வாழ்வியல் முறைகள், புவியியலமைப்பு போன்றவற்றை வெளிப்படுத்திய மொழிகள் அரசியல் ஒற்றுமை ஏற்படவும் வழிவகுத்தன.

திராவிட மொழிக் குடும்பம்:

தென்திராவிட மொழிகள்	நடுத்திராவிட மொழிகள்	வட திராவிட மொழிகள்
தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், குடகு, துளு, தோடா, கோத்தா, கொரகா, இருளா	தெலுங்கு, கோண்டி, கோயா, கூயி, கூவி, கோலாமி, பர்ஜி, கதபா, கோண்டா, நாயக்கி, பெங்கோ, முண்டா	குரூக், மால்தோ, பிராகுய்

இலக்கிய ஒற்றுமை:

உலக செம்மொழிகளில் ஒன்றான தமிழ் மொழியில் எழுத்தப்பட்ட தொல்காப்பியம், திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னாநாற்பது, பெரிய புராணம், கம்பராமாயணம், சீறாப்புராணம், இயேசு காவியம் போன்ற இலக்கியங்களில் மொழி வளத்தைக் காணலாம். இந்நூல்கள் அறவியல் கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்துகின்றன. இராஷ்டிரகூடர்கள் காலத்தில் கன்னட மொழியில் எழுதப்பட்ட கவிராஜமார்க்கம், விஜயநகரப்பேரரசு காலத்தில் தெலுங்கு மொழியில் எழுதப்பட்ட ஆமுக்தாமால்யதா போன்ற இலக்கியங்கள் அந்தந்த மொழிகளின் வளமையை எடுத்து இயம்புகின்றன.

உடல் அமைப்பில் ஒற்றுமை:

ஆரியர்கள், கிரேக்கர்கள், சாகர்கள் ஆகியோர் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்தனர். இவர்கள் சிவந்த மேனியையும், நீலமான கண் விழிகளையும் கொண்டிருந்தனர். மிதமான குளிர்ப்பகுதியான வடகிழக்கிந்தியாவில் வாழ்ந்த மக்கள் சிவந்த உடல் அமைப்பையும், குள்ளமான தோற்றத்தையும் கொண்டிருக்கின்றனர். தென்னிந்தியாவில் வாழும் மக்கள் மாநிற மேனியையும், நடுத்தரமான தோற்றத்தையும் கொண்டிருக்கின்றனர். உடலமைப்பாலும் உணவு மற்றும் பழக்கவழக்கங்களாலும் தாங்கள் வாழும் பகுதிக்கேற்ப வேறுபட்டிருந்தாலும், இந்தியர் என்ற ஒற்றுமை உணர்வுடன் இந்தியப் பண்பாட்டை பின்பற்றி ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சமுதாய அமைப்பில் ஒற்றுமை:

தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே சமுதாய அமைப்பில், தொழில் மற்றும் பொருளாதார அடிப்படையில் வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், வாழ்வியலிலும், அதையொத்த பண்பாட்டு நிலைகளிலும் ஒரே மாதிரியான தன்மையையே இந்திய மக்கள் கொண்டிருக்கின்றனர். பல்வேறு விதமான சமூக வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் அவற்றை மறந்து இயற்கைச் சீற்றங்கள் நிகழும் போது ஒருவருக்கொருவர் தங்களிடையேயான இந்தியர் என்ற ஒற்றுமையுடன் உதவி செய்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சமூகத்தில் தொழில்கள் கட்டமைப்பைப் பொருத்தவரையில் இன்னார்க்கு இன்ன தொழில் என்றநிலை மாறி, யார் வேண்டுமானாலும் எந்தத் தொழிலையும் செய்யலாம் என்ற நிலை வந்துள்ளது. இந்நிலை சமூக ஒற்றுமையைப் பறைசாற்றுகின்றது.

இந்திய பண்பாட்டு ஒற்றுமையை வளர்க்க துணைபுரியும் காரணிகள்:

நம் நாட்டின் உயரிய கோட்பாடாகிய வேற்றுமையில் ஒற்றுமை எவ்வாறு மிளிர்கிறது என்பதை அறிந்தோம். இனி ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுகின்ற காரணிகளைப் பற்றிக் காண்போம்.

அரசர்கள்:

இந்தியப் பெருநாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்ற பேரரசர்கள் அசோகர், சந்திரகுப்தர், சமுத்திரகுப்தர், அக்பர் போன்றவர்களாவர். இவர்கள் மண்ணாசைக் காரணமாக இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை வெற்றிகொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். பல்வேறு சிற்றரசுகளை ஒன்றாக இணைத்து இந்தியாவை ஒரே குடையின்கீழ்க் கொண்டுவந்தனர். அரசர்களைத் தொடர்ந்து வீரர்களும் தங்களின் தீரச்செயல்களை நிலைநாட்டினர். இவர்களுடைய செயல்களும் நமது பண்பாட்டு ஒற்றுமையை வளர்த்த என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

ஒரே சீரான நிர்வாகம்:

நம்நாட்டை ஆண்ட மௌரியர்கள், குப்தர்கள், முகலாயர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் போன்றோர் ஆட்சி காலத்தில் அனைத்து மாகாணங்களையும் ஒன்றிணைத்து ஒரே சீரான ஆட்சியமைப்பினால் நிர்வாகம் செய்தனர். இந்த சீரிய நிர்வாக அமைப்பு இந்தியாவின் பண்பாட்டு ஒற்றுமைக்கு வித்திட்டது எனலாம்.

மொழியும் சமயமும்:

பழங்காலத்தில் தமிழும், வட மொழியும், தற்காலத்தில் ஆங்கிலமும், இந்தியும், தமிழும் பண்பாட்டு ஒற்றுமையைப் பேணிவளர்க்கத் துணைபுரிகின்றன. இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என அனைத்தும் இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. மூலகருத்துக்களை கொண்டு தத்தம் பண்பாட்டிற்கேற்ப எழுதப்பட்டன. இராமாயணம் வடமொழியில் வால்மீகி முனிவராலும், இந்தியில் துளசிதாசராலும், தமிழில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பராலும் இயற்றப்பட்டதைக் காண்கிறோம். இந்த மூவருமே மூலநூலின் மையக்கருத்து மாறாமல் தத்தம் பண்பாட்டிற்கு இணங்க தொடர்புடைய

செய்திகளைக் கூறியுள்ளனர். இவற்றின் மூலம் இந்தியாவில் பண்பாட்டு ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட முடிகிறது. உலகிலுள்ள பல்வேறு சமயங்களுக்கும் நிலைக்களனாகத் திகழும் இந்து சமயம் மக்களின் ஆன்மிக வாழ்விலும், அகச்சிந்தையிலும் உயரிய ஒற்றுமையை பேணி வளர்க்க துணைபுரிகின்றன.

போக்குவரத்தும் செய்தித் தொடர்பும்:

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட இருப்புப்பாதைகள், தபால் தந்தி முறை, தொலைபேசி, வானொலி, விரைவான தகவல் தொடர்பிற்கு வித்திட்டன போன்றவை பயண நேரத்தைக் குறைத்தது. இதனால் மக்கள் பல இடங்களுக்கு எளிதாக சென்று வருகின்றனர். இது பண்பாட்டு ஒற்றுமைக்குவித்திட்டது. இன்று வளர்ந்து வரும் அறிவியல் தொழில்நுட்பத்தின் காரணமாக தொலைகாட்சி, கணினி, மின்னணு அஞ்சல் சேவை, தொலைநகலி, குறுஞ்நகலி, குறுஞ்செய்தி மற்றும் முகநூல் இவற்றின் பயன்பாடுகளை அறிந்து, மேலும் ஒருவருடன் ஒருவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

வரலாறும் நாட்டுப்பற்றும்:

பொதுவாக வரலாற்று மரபுகளை நமது இலக்கியங்கள் மூலம் அறிகிறோம். வரலாற்று மரபுகளை அறிந்து நாமும் நமது பண்பாட்டு ஒற்றுமைக்கு உறுதுணை புரிகிறோம். விடுதலை இயக்க வரலாற்றை அறிந்து நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்களாய் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வு மேம்படுகிறது. எனவே பண்பாட்டு ஒற்றுமையை நமது வரலாற்று அறிவு, நாட்டுப்பற்று, தேசிய உணர்வு ஆகியவை வளர்க்கத் துணைபுரிகின்றன.

பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பேணிக்காத்தல்:

''வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதே'' இந்தியரின் அடிப்படைக் கோட்பாடு என்பதை உணர வேண்டும். இதனை எதார்த்தமாய் உணர்ந்து நாம் நம் ஒற்றுமை உணர்வை போர் மற்றும் இயற்கைப் பேரிடர்களான புயல், வெள்ளம், பூகம்பம் போன்ற இயற்கைச் சீற்றத்தின்போது உலகறியச் செய்கிறோம். இத்தகைய நெருக்கடி காலங்களைத் தவிர்த்து அமைதி காலத்திலும் அன்றாட வாழ்விலும் அன்பு, அமைதி, சகோதர மனப்பான்மை, ஒற்றுமை, பிற சமயத்தவரை அரவணைத்துச் செல்லும் நல்லிணக்க மனப்பான்மை உடையவராய் வாழ வேண்டும்.

''பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும்'' என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கிணங்க எவ்வித வேறுபாடும் கருதாமல் அனைவரையும் சமமாகக் கருதிப் பழக வேண்டும். அவர்களின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாகத் தன்னால் இயன்ற உதவியை மற்றவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். பிற சமயத்தவர்களின் உணர்வுகளை மதித்து நடக்க வேண்டும். ''எம்மதமும் சம்மதம்'' என்ற பரந்த சமய உணர்வு வேண்டும். ''ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன்'' என்ற உயரிய கோட்பாட்டினை நடைமுறை வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டும்.

நாட்டுப்பற்று மிக்கவராய் 'நாடு நமக்கு என்ன செய்தது என்பதைக் கருதாமல் நாம் நாட்டிற்கு என்ன செய்தோம் என்ற' உணர்வுடன் நாட்டின் நலனுக்குப் பாடுபட வேண்டும். நமது அறிவையும், ஆற்றலையும் நம் நாட்டிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். உலகின் அனைத்துத் துறைகளிலும் நம் நாடு வளம் வாய்ந்ததாகத் தமிழக நாம் ஒவ்வொருவரும் பாடுபட வேண்டும்.

தேசிய சின்னங்கள்:

இந்தியாவின் தேசியக் கொடியாக தர்மச்சக்கரத்துடன் கூடிய மூவர்ணக்கொடியும், தேசியப்பாடலாக பக்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி இயற்றிய வந்தே மாதரம் என்ற பாடலும், தேசிய கீதமாக இரவீந்திரநாத் தாகூர் இயற்றிய ஜனகன மன என்ற பாடலும் இந்திய அரசியலமைப்பால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமின்றி

தேசிய பறவையாக மயிலும், தேசிய விலங்காக புலியும், தேசிய மரமாக ஆலமரமும் இந்திய அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தேசியத் திருவிழாக்கள்:

இந்திய தேசிய திருவிழாக்கள் மக்களிடையே சாதி, சமயம், இனம், மொழி, வட்டார வேற்றுமைகளை கடந்து இந்தியர் என்ற ஒற்றுமை உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆகஸ்ட் 15-ஆம் நாள் கொண்டாடப்படும் சுதந்திர தினவிழா, ஜனவரி – 26-ஆம் தேதி கொண்டாடப்படும் குடியரசுதினவிழா, அக்டோபர் 2-ஆம் நாள் கொண்டாடப்படும் பண்டித ஜவகர்லால் நேருவின் பிறந்தநாள் விழா, ஜனவரி 12-ஆம் நாள் கொண்டாடப்படும் பண்டித ஜவகர்லால் நேருவின் பிறந்தநாள் விழா, ஜனவரி 12-ஆம் நாள் கொண்டாடப்படும் தேசிய இளைஞர் தினவிழா (விவேகானந்தர் பிறந்த நாள்) ஆகியவை இந்தியர் என்ற உணர்வுடன் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றன.

இன்று உலக அரங்கில் வேண்டப்படுவது ‘சமாதானம்’ ஆகும். எத்தகைய வேற்றுமைகளுக்கும், உயர்வு தாழ்வுகளுக்கும் இடம் தராமல் சமாதான உணர்வுடன் விட்டுக் கொடுத்து வாழவேண்டும். ‘உலக அமைதியே உயர்வுக்கு வழி’ என்பதை அனைவரும் உணர்ந்து அதற்கு அயராது பாடுபடவேண்டும். சமாதான வாழ்விற்கு அடிப்படை சகோதரத்துவ மனப்பான்மையாகும். இவ்வாறாக, நாமும் நம் வேற்றுமைகளைக் களைந்து சகோதர மனப்பான்மையுடன் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும்.

நிறைவுரை:

புவியியல் அமைப்பு அதனையொட்டிய மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பலதரப்பட்ட பழக்கங்கள், சமய நம்பிக்கைகள், மொழி, உணவு, உடைகள் போன்றவற்றால் மக்கள் வேறுபடுகின்றனர். இருப்பினும் இந்தியா தேசிய உணர்வினால் ஒன்றுபடுகின்றனர். மனிதநேயம், சமய உணர்வு, சகோதரத்துவம், நட்பு, சகிப்புத்தன்மை போன்றவை இந்தியர்களை ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டுடன் வாழச் செய்கின்றன. தேசியசின்னங்கள், தேசியகொடி மற்றும் தேசியகீதம் போன்றவை தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கின்றன. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு என்ற உணர்வு இந்திய ஒருமைப்பாட்டிற்கு வலிமை சேர்க்கிறது. இந்த உணர்வே ஆங்கிலேயரிடமிருந்து நாம் விடுதலை பெறக் காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

அலகு – 3

வேதகாலப் பண்பாடு

இந்தியாவில் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டிற்குப் பின் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்தது, வேதகாலப் பண்பாடு ஆகும். வேதங்களின் அடிப்படையில் சுமார் கி.மு (பொ.ஆ.மு) 15 ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்தில் ஆரியர்களால் இப்பண்பாடு பரவியது. வேதங்கள், அவற்றின் ஒப்பற்ற நெறிகள், தத்துவங்கள் போன்றவை இந்தியப் பண்பாட்டின் தொடக்ககால அடையாளமாக இருந்ததுடன், நவீன இந்தியாவின் வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமிட்டன. கூட்டுக் குடும்பமுறை, கிராம வாழ்க்கைமுறை, இயற்கையை வழிபடுதல் ஆகியவை ஆரியர்கள் அறிமுகப்படுத்திய சிறப்புப் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகும். பிற்கால ஆன்மீக வளர்ச்சியில், வேதகாலப் பண்பாடு முக்கிய பங்காற்றியது.

சப்த சிந்துவும், ஆரிய வர்த்தமும்:

ஆரியர்களின் பூர்விகம் எது என்பது பற்றி, வரலாற்று ஆசிரியர்களால் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால் பாரசீகத்தின் வழிபாட்டுக் கூறுகளும் ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட வழிபாட்டுக் கூறுகளும் பொருந்தியுள்ளன. மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்தியாவின் வடமேற்குப்பகுதியில் உள்ள கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாக ஆரியர்கள் முதன் முதலில் குடியேறிய பகுதி சப்தசிந்து ஆகும். சப்தசிந்து என்ற சொல்லிற்கு ‘ஏழு நதிகள் பாயும் பகுதி’ என்று பொருள். சிந்து, ஜீலம், சீனாய், ராவி, பியாஸ், சட்லெஜ், சரஸ்வதி ஆகிய ஏழு நதிகள் பாயும் பகுதியே சப்தசிந்து என்று அழைக்கப்படுகின்றது. பிறகு, ஆரியர்கள் இந்தியாவின் கங்கைச்சமவெளியில் குடியேறினர். அப்பகுதி ஆரிய வர்த்தம் எனப்பட்டது. எனினும் அண்மையில் கிடைத்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் ஆரியர்கள் கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாகக் குடியேறியவர்கள் என்ற கோட்பாட்டை மறுத்து பல அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சப்த சிந்துப் பகுதியில், பல்வேறு இனக்குழுக்களாகப் பிரிந்திருந்த ஆரியர்கள் கால்நடை மேய்ப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் இந்தியாவின் கிழக்கு, வடகிழக்குப் பகுதி நோக்கிப் படிப்படியாக இடம்பெயரத் தொடங்கினர். அதன்பின், கங்கைச் சமவெளிப்பகுதியில் நிலையாதொரு வாழ்க்கையை வாழத்தொடங்கினர்.

வேதகாலத்தைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றுகள்

வேதம் சொல் விளக்கம்:

‘வித்’ என்ற சமஸ்கிருத வேர்ச்சொல்லிருந்து வேதம் என்ற சொல் தோன்றியது. இதற்கு அறிவுக்களஞ்சியம் என்று பொருள். வேதங்கள் மொத்தம் நான்கு வகைப்படும். அவை ரிக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் வேதங்கள் ஆகும். இவை முற்கால வேதம் (ரிக்), பிற்கால வேதங்கள் (யஜுர்), சாமம், அதர்வணம்) எனப்படும். இதன் அடிப்படையிலேயே வேதகாலம் முன்வேதகாலம், பின்வேதகாலம் என்று இருவேறு பிரிவாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

வேதகால இலக்கிங்கள், பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாகும். இதிகாசங்கள், புராணங்கள் முதலியன வேதகாலத்தைப் பற்றி அறிவதற்கான சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

ரிக் வேதம்:

இந்தியாவின் பண்டையகால வரலாற்றை அறிய உதவும் முதன்மையான சான்று ரிக் வேதம் ஆகும். இவ்வேதம் 10 மண்டலங்களையும் 1028 பாடல்களையும் கொண்டது. ரிக் என்ற சொல்லிற்குத் துதித்தல் அல்லது வழிபடல் என்பது பொருள். இறைவனைத் துதிப்பாடல்களால் பாடி வணங்குவதற்குரிய வழிகளைக் கூறுகிறது. அக்னி, பிரஜாபதி, ருத்ரன், வருணன், மித்ரன், இந்திரன் போன்ற தெய்வங்களை வேதகால மக்கள் வழிபட்டதாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. இவ்வேதத்தில்தான் ‘காயத்திரி மந்திரம்’ இடம் பெற்றுள்ளது. பண்டையகால இந்தியாவின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார சமய நிலைகளை ரிக் வேதம் குறிப்பிடுகிறது. ரிக் வேதம் சுமார் கி.மு. 1200 ஆம் ஆண்டில் அக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று மாக்ஸ்முல்லர் மற்றும் ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

யஜுர் வேதம்:

'யாஜ்' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லிருந்து யஜுர் என்ற சொல் தோன்றியது. இதற்கு யாகம் என்று பொருள். இந்நூலில் பாதிக்கு மேற்பட்ட பகுதிகள் உரைநடையில் அமைந்துள்ளன. இவ்வடிப்படையில் சமஸ்கிருதத்தின் முதல் உரைநடை என்று இவ்வேதம் அழைக்கப்படுகிறது. மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த ருத்ரம் (செய்யுள்) இதில் இடம் பெற்றுள்ளது. வேள்வி செய்யும் முறை,அசுவமேதயாகம், இராஜசூய யாகம், சமயச் சடங்குகள் ஆகியவை பற்றியும் இவ்வேதம் கூறுகிறது. இவ்வேதம் நடைமுறை சடங்குகள் மற்றும் வேள்விக்கான பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. இது சுக்ல யஜுர் வேதம், கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் என்ற இரு பிரிவுகளையும், நாற்பது அத்தியாயங்களையும் கொண்டுள்ளது.

சாம வேதம்:

'சாமம்' என்ற இன்னிசை அடிப்படையில் பாடப்பெற்றதால் இவ்வேதம், சாமவேதம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இசை, தெய்வம், சோமயாகம் ஆகியவை பற்றிக் கூறுகிறது. இசை வடிவிலான வேதமந்திரங்களைக் கூறுகிறது. ஆரியர்களின் இசையார்வத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, இவ்வேதம் திகழ்கிறது. இதில் 1549 பாடல்கள் உள்ளன.

அதர்வண வேதம்:

இவ்வேகத்தில் உச்சாடனம், மாந்திரீகம் போன்றவற்றால் தீய சக்திகளை வெல்லலாம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேதகால மருத்துவமுறைகள் பற்றிய கருத்துகளும் இவ்வேதத்தில் உள்ளன. மந்திரம் உச்சரிக்க வேண்டிய முறைகள் பற்றிய பாடல்களும் இவ்வேதத்தில் உள்ளன. இவ்வேதத்தில் 20 பகுதிகளும் 731 பாடல்களும் உள்ளன. இது 'பிரம்மவேதம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உபவேதங்கள்:

உபவேதங்கள் நான்கு வகைப்படும். அவையாவன:

1. ஆயுர்வேதம் - இது மருந்து, மூலிகைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறது.
2. தனுர்வேதம் - இது போர்க் கலையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
3. காந்தர்வவேதம் - இசை, நடனம் ஆகிய நுண்கலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
4. சில்பவேதம் - இது கட்டடக் கலையைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

பிராமணங்கள்:

வேதங்களுக்கான விளக்க உரைகளே பிராமணங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆரியர்கள் வேள்விச் சடங்குகள் செய்யும் முறைகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் அவற்றிற்கான விளக்கங்களையும் பிராமணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேதங்களை ஓதுபவர்களின் கடமைகளையும் பிராமணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவை வேதங்களிலுள்ள துதிப்பாடல்களுக்குரிய உரைநடை நூல்கள் எனப்படுகின்றன.

ஆரண்யகங்கள்:

'ஆரண்யம் என்ற சொல்லிற்குக் 'காடு' என்று பொருள். காடுகளில் இறையருள் தேடித் தவம் செய்த முனிவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்கள் ஆரண்யகங்கள் எனப்படுகின்றன. வேள்வியைச் செய்ய இயலாத முதியோர்கள், துறவிகள் ஆகியோரின் போதனைகள் இதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வேள்வியைவிட அமைதியான தியானமே, மிகவும் மேலானது என்று ஆரண்யங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. அநுபூதி நெறிகள் மற்றும் தத்துவக் கருத்துகள் அடங்கிய கருத்துப்பெட்டகம் என்று ஆரண்யகங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. வேதகாலப் பண்பாட்டின் உன்னத நிலையை இவை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

உபநிடதங்கள்:

வேதங்களின் சாரமே 'உபநிடதம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. உபநிடதம் (உபநிஷத்) என்ற சொல்லிற்கு "அருகில் அமர்தல்" என்று பொருள். பிரம்மச்சாரியான மாணவன் தன் குருவின் அருகில் பயபக்தியுடன் அமர்ந்து அறிவைப் பெற வேண்டுமென்பதையே இது வலியுறுத்துகிறது. உபநிடதங்கள், கடவுள், ஆன்மா, உலகம், கர்மவினை, வீடுபேறு போன்ற கருத்துகளை ஆராய்ந்து தெளிவான விளக்கங்களை உலகிற்கு அளிக்கின்றது. வேதத்தத்துவத்தின் விளக்கங்களைக் கூறும் உபநிடதங்கள், பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு ரிஷிகளால் (குரு) தொகுக்கப்பட்டவையாகும். இவை மொத்தம் 108 ஆகும். அவற்றில்

பத்து உபநிடதங்கள் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை

1. ஈசோபநிடதம்
2. கீனஉபநிடதம்
3. முண்டக உபநிடதம்
4. மாண்டுக்ய உபநிடதம்
5. ஐத்ரேய உபநிடதம்
6. தைத்ரிய உபநிடதம்
7. பிரசனோபநிடதம்
8. கதோபோநிடதம்
9. சாந்தோக்கிய உபநிடதம்
10. பிருகதரண்யக உபநிடதம் ஆகியவையாகும்.

மேற்கூறிய பத்து உபநிடதங்களுக்கு ஆதிசங்கரர், இராமானுஜர், வித்யாரண்யர். ஆனந்ததீர்த்தர் ஆகியோர் உரை எழுதியுள்ளனர். முகலாய இளவரசர் தாராஷுகோ உபநிடதங்கள் சிலவற்றைப் பாரசீக மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் உச்சமே உபநிடதங்கள் என்று அமுர்-டி-ரின் கோர்ட் என்பவர் கூறுகிறார். ஜெர்மானியரான ஷோபன்ஹோவர், கஜினிமுகமதுவின் அவைப்புலவர் அல்பெருனி ஆகியோரும் உபநிடதங்களைப் புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். பிற்கால இந்தியத் தத்துவங்கள் யாவும் உபநிடதங்களிலிருந்தே எழுந்தன. ஆதிசங்கரர், இராமானுஜர் ஆகியோரின் தத்துவங்களை இன்றளவும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் போற்றுவதற்கு அவை உபநிடதக் கருத்துகளைக் கொண்டிருப்பதே காரணம் என்று வின்டர்நீட்ஸ் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

முன்வேதகால அரசமைப்பு மற்றும் ஆட்சி முறை:

முன் வேதகால அரசு பல்வேறு இனக்குழுக்களின் அரசாகும். அவ்வினக்குழுக்களின் அரசு, குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியை ஆட்சி செய்தது. ஒவ்வோர் இனக்குழுவும், தத்தம் ஆட்சிப்பகுதிக்குத் தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்தன. அவ்வினக்குழுக்களின் தலைவன், அரசன் ஆவான். அவன் இனக்குழுக்களால் இராஜன் என்றழைக்கப்பட்டான். கிராமங்களில் வாழ்ந்த குடும்பங்கள், குலங்கள் எனப்பட்டன. அதன் தலைவர் குலா, குலாபதி என்ற பல பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டர்.

தமது குடிமக்களைக் காப்பது மன்னரின் கடமையாகும். தமது கடமையிலிருந்து தவறிய மன்னனை பதவியிலிருந்து இனக்குழுவே திரும்ப அழைத்துக் கொள்ளும். அரசனின் அன்றாடப் பணிகளின் எல்லை வரையறுக்கப்பட்டது. மன்னனின் அதிகாரம், அவரது கடமையின் எல்லை, விதிமுறைகள் ஆகியவை இராஜ்யதர்மம் எனப்பட்டது. அரசன் தன்னிச்சையாகச் செயல்படமுடியாமல் செய்ய ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நிலங்கள் மன்னனுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதல்ல அவரது இனக்குழுவிற்குச் சொந்தமானது. ஆனால், பிற்காலத்தில் இனக்குழு மன்னனை தேர்ந்தெடுக்கும் நிலைமாறி அரசப்பதவி பரம்பரைப்பதவியானது. மன்னின் முடிசூட்டுவிழா மக்களால் முக்கிய விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

முன்வேதகால அரசனின் ஆலோசகர்கள்:

முன் வேதகாலத்தில் அரசனுக்கு நிருவாகத்தில் உதவ புரோகிதர் என்ற அரசகுரு, சேனானி என்ற படைத்தலைவர், கிராமணி என்ற கிராமநிர்வாக அதிகாரி ஆகியோர் கொண்ட ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது. முன் வேதகாலத்தில் வசிஷ்டர், விஸ்வாமித்திரர், போன்றோர் தலைசிறந்த அரசகுருவாகத் திகழ்ந்தனர். அரசவையின் விழாக்களைக் கொண்டாடுவது முதல், அரசன் போருக்குக் செல்லும் நாள் எது என்பதைத் தீர்மானிக்கும் வரையிலான திட்டத்தை இவர்கள் வகுத்தனர்.

படைகளின் அமைப்பு:

முன் வேதகாலத்தில் அரசரின் படைகள் சிறப்பாக நிருவகிக்கப்பட்டன. தன் இராணுவத்தின் மேலாண்மைப் பணியில் மன்னர் தன் முழு கவனத்தையும் கொண்டிருந்தார். காலாட்படையும், தேர்ப்படையும் அரசரின் படைகளில் அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றன. போர்க்காலங்களில் இரண்டு, மூன்று, நான்கு குதிரைகள் பூட்டிய தேர்களை மன்னர்கள் பயன்படுத்தினர். மன்னரும் அவரது படைவீரர்களும் போர்களில் வில், அம்பு,ஈட்டி வேல் போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தினர்.

முன் வேதகால நீதிமுறை:

மன்னனே நீதி வழங்கும் முறைக்குத் தலைவன். நிருவாகத்தில் மன்னன் நீதி வழங்க புரோகிதர்கள் அவருக்கு உதவினர். திருடுதல், கொள்ளையடித்தல், வழிப்பறி செய்தல், பசுவைத் கடத்துதல் போன்றவை பெருங்குற்றங்களாகக் கருதப்பட்டு, அத்தகைய குற்றங்களைச் செய்தோர் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

சபைகள்:

முன் வேதகாலத்தில் அரசனுக்கு நிர்வாகத்தில் உதவ விதாதா, சபா, சமிதி போன்ற சபைகள் இருந்தன. விதாதாவில் ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலரும் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். இச்சபையில் கலை நிகழ்ச்சிகளும் சமய விவாதங்களும் நடைபெற்றன. சபா என்பது, மூத்தோர் சபையாகும். பலதுறைகளிலும் சிறந்து விளங்கிய அனுபவமிக்க அறிஞர்கள், இச்சபையில் இடம் பெற்றிருந்தனர். அரசனுக்கு இவர்கள் ஆலோசனைகளையும் கூறினர். சமிதி என்பது பொதுமக்களின் பிரதிநிதிகள் கொண்ட சபையாகும். இம்மூன்று சபைகளில் சமிதியே அதிகாரமிக்கதாகும். இது ஆட்சி நிருவாகத்தின் அதிகார மையமாகத் திகழ்ந்தது. இம்மூன்று சபைகளும் அரசனுக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கியதன் மூலம் சிறப்பான நிருவாகத்திற்கு வழி வகுத்தன எனலாம்.

முன் வேதகாலச் சமூக நிலை:

முன் வேதகாலச் சமூகத்தின் அடிப்படை, குடும்பம் ஆகும். குடும்பத்தின் தலைவனான தந்தை கிருகபதி எனப்பட்டார். கிராம நாகரிக அடிப்படையிலான ஆரிய சமூகத்தில் ஆண்வழி மரபிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. குடும்பத் தலைவர் இறந்தாலோ, நோய்வாய்ப்பட்டாலோ குடும்பத்தின் மூத்த ஆண் வாரிசு குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தவேண்டும். பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த பகுதி, கிராமம் எனப்பட்டது. கிராமத்தின் தலைவர் கிராமணி எனப்பட்டார். ஆரிய மக்கள் சமூகம், கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றியது. அரசக்குடும்பங்களைத் தவிர, பெரும்பாலும் ஒருதார மணமுறையே வழக்கத்திலிருந்தது. முன் வேதகாலச் சமூகத்தில் பெண்ணடிமை முறையோ, சதி என்ற உடன்கட்டையேறுதல் செயலோ, குழந்தைத் திருமணமோ வழக்கில் இல்லை.

முன் வேதகாலத்தில் சமூக நிலையைப் பொருத்தவரை, தொழிலின் அடிப்படையில் சமுதாய பிரிவுகள் இருந்தன என ரிக் வேதத்தின் பத்தாவது மண்டலத்திலுள் புருஷசூக்தம் என்ற பாடல் கூறுகிறது. மக்கள் செய்த தொழில்களின் அடிப்படையில், நான்கு பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தன.

முன் வேதகால பெண்களின் நிலை:

வேதகாலச் சமூகத்தில் ஆண்களுக்கு நிகராக பெண்கள் மதிக்கப்பட்டனர். ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்கள் பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் அரச சபை விவாதங்களிலும் கலந்து கொண்டனர். அபலா, கோசா, விஸ்வவாரா, லோபமுத்ரா போன்ற பெண்கள் கல்வி, கேள்விகளில் சிறப்பான நிலையில் முன்னேறி இருந்தனர். திருமணம், தூய்மையான சமயச் சடங்காகவும், புனிதமாகவும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகவும் மதித்துப் போற்றப்பட்டது. பெற்றோர் மற்றும் மணப்பெண்ணின் இசைவு பெற்றே திருமணம் நடைபெற்றது. அரச குடும்பத்தில் சுயம்வரத் திருமணமுறை வழக்கிலிருந்து. இக்கால மகளிர் அறிவும் பண்பாடும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவராக விளங்கினர். மணமக்கள் அக்னி சாட்சியாக வலம் வருதல், திருமணத்தில் முக்கிய நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது.

முன் வேதகாலக் கல்வி நிலை:

முன் வேதகாலக் கல்விமுறை, மனப்பாட முறையிலான கல்வி முறையாகும். அதாவது, துதிப்பாடல்களை வாய்வழியே ஒப்புவிப்பதாகும். எழுத்தைவிட ஒலி முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது. இக்காலக் கல்வியானது, இருவிதமான குறிக்கோள்களை மையமாகக் கொண்டு செயல்பட்டது. அதன்படி,

தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளுதல், மனக்கட்டுப்பாட்டின் மூலம் அறியாமையிலிருந்து விடுபடுதல் அவ்வாறு விடுபட ஆன்மிகத்தின் வழியே நாடுதல்.

ஆன்மிகக் கல்வியைப் போதிக்கும் குருக்களுக்குப் பயிற்சியளித்தல் அவ்வடிப்படையில் முன் வேதகாலக் கல்வியானது மாணவர்களின் உடல், உயிர், உள்ளம் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு வழி வகை செய்தது. இவ்வேதகாலக் கல்வியின் குறிக்கோள் பேரறிவு மற்றும் ஆன்ம விடுதலை போன்றவற்றை அடைவதாகும்.

முன் வேதகாலத்தின் பொழுது போக்கு:

முன் வேதகாலத்தில் நடனமாடுதல், இசை, வேட்டையாடுதல், தேர்ப்பந்தயம் போன்றவை முக்கியமான பொழுதுபோக்குகளாகத் திகழ்ந்தன. முரசு, தாரை, மத்தளம், யாழ், புல்லாங்குழல் போன்றவை இசைக் கருவிகளாகத் திகழ்ந்தன.

முன் வேதகால மக்களின் உணவு மற்றும் உடைகள்:

முன்வேதகால மக்கள் எளிய வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டனர். கோதுமை, பார்லி முதலான தானியங்கள், பழவகைகள், பால் மற்றும் பால் பொருள்களான தயிர், நெய், வெண்ணெய் அவற்றுடன் இறைச்சி போன்றவற்றை உண்டனர். தேன் அவர்களின் உணவில் சேர்க்கப்பட்டது. இமயமலையில் இருந்த முஜாவத் என்ற பகுதியிலிருந்து வளரும் ஒருவிதச் செடியிலிருந்து சோம, சுரா ஆகிய பானங்களைத் தயாரித்து அருந்தினர். யாகங்களிலும் இத்தகைய பானங்கள் முக்கிய இடம்பெற்றன. முன் வேத கால மக்கள் பருத்தி, கம்பளி, விலங்குகளின் தோல் ஆகியவற்றாலான ஆடைகளை அணிந்தனர். ஆடைகளை வாசஸ், பரிதானா, வஸ்திரம் போன்ற பெயர்களில் அழைத்தனர். மேலாடை அதிவாசஸ் எனவும், கீழாடை நிவி எனவும் அழைக்கப்பட்டன. ஆடைகளில் தங்க வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அழகிய பூவேலைப்பாடுகள், வண்ணச்சாயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

முன்வேதகாலத்தில் மக்கள் தங்கத்தாலான அட்டிகை, காப்பு, ஒட்டியாணம், காதணிகள், கழுத்தணிகள், போன்ற ஆபரணங்களை அணிந்தனர். வெள்ளி, போன்ற உலோகங்களாலும் ஆபரணங்கள் செய்யப்பட்டன. முன் வேதகால மக்கள் அணிந்த காதணி கர்ணசோபனா எனப்பட்டது. ஆண்களைப் போல் பெண்களும் கை காலகளில் அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர். கை வளையல்கள் சிலம்பு போன்றவைகளும் முன் வேத கால ஆபரணங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. பெண்கள் கைப்பட்டைகள், கணுக்காலில் அணியும் அணிகலன்கள் போன்றவற்றை அணிந்திருந்தனர்.

முன் வேதகாலப் பொருளாதார நிலை:

முன்வேதகால மக்கள் கால்நடைகளுடன் ஒவ்வொரு பகுதியிலுள்ள மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேடி அலைந்தனர். கால்நடைகளின் எண்ணிக்கையை வைத்தே அவர்களின் பொருளாதார மதிப்பு நிருணயிக்கப்பட்டது. முன் வேதகால மக்கள் வைத்திருந்த கால்நடைகள் பண்டமாற்றுமுறை அடிப்படையில் வியாபாரப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. பசுக்கள், குதிரைகள், ஆடுகள் போன்றவை முன் வேதகால மக்களால் வளர்க்கப்பட்டன. கால்நடைகளைக் கவர்வதற்காகவே போர்கள் நடத்தப்பட்டதாக ரிக் வேதம் கூறுகிறது. காவிஸ்தி என்ற சொல் பசுக்களைத் தேடி அலைபவர்களைக் குறிக்கிறது. பசுக்களின் உரிமையாளர் கோமத் எனப்பட்டார். (சமஸ்கிருதத்தில் கே என்றால் பசு, மத் என்றால் வைத்திருப்பவர்) அடர்ந்த காடுகளைத் திருத்திய முன் வேதகால மக்கள், அவற்றை வேளாண் நிலங்களாக மாற்றினர். கால்நடைகளுக்குத் தேவையான தீவனங்களின் மூலப்பொருட்களையும் கோதுமை. பார்லி போன்ற தானியங்களையும், பருத்தி, எண்ணெய்வித்துக்கள் போன்றவற்றையும் அவர்கள் பயிரிட்டனர்.

வேளாண்மை செய்யக்கூடிய நிலம் ஷேத்ரா என்றழைக்கப்பட்டது. க்ருஷி (முசளைாை) என்ற சொல் உழவைக்குறிக்கிறது. விவசாயி சார்கனி எனப்பட்டார். விதைத்தல், அறுவடை பற்றியும் முன்வேதகால மக்கள் அறிந்திருந்தனர். எருதுகளை நுகத்தடியில் இணைத்து நிலத்தை நன்கு உழுது வேளாண்மை செய்தனர். நீர்ப்பாசனத்திற்குரிய நீர், கிணறுகள், கால்வாய்கள், ஏரிகள் மூலம் பெறப்பட்டது. மக்கள் பெரும்பாலும் மழையையே நம்பியிருந்தனர்.

ரிக் வேதத்தில் குறிப்பிடப்படும் அயஸ் என்ற சொல் செம்பு போன்ற உலோகங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. கர்மரா என்ற சொல் உலோக வேலைப்பாட்டுத் தொழில்களைச் செய்வோரைக் குறிப்பிடுகிறது. மாட்டுவண்டியில் ஓரிடத்திருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் சென்று வாணிகம் செய்யும் வணிகர்கள் பாணி எனப்பட்டனர். நெசவுத்தொழில், தச்சுத்தொழில், மட்பாண்ட உற்பத்தித் தொழில் போன்றவையும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. வணிகத்தின் பெரும்பகுதி நிலவழியே நடைபெற்றது.

குஜராத் அருகில் பகவான்புரா என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியில் முன் வேத காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதன் மூலம் மட்பாண்டங்களை உற்பத்தி செய்வதில் முன் வேதகால மக்கள் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தனர். என்று அறிய முடிகிறது.

முன் வேத காலச் சமயநிலை:

முன் வேதகாலத்தில் மக்கள் இயற்கையை மையப்படுத்திச் சமய நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். அதன்படி இக்காலத்தில் மூன்று வகையாகக் கடவுள்களை வகைப்படுத்தினர்.

1. விண்ணுலகத் தெய்வங்கள்
2. வாயு மண்டலத் தெய்வங்கள்
3. மண்ணுலகத் தெய்வங்கள்

இந்திரன், வாயு, மாருதி, பர்ஜனியன் ஆகியோரை அண்டவெளிக் கடவுளராகவும், வருணன், அஸ்வினி, சூரியன், சாவித்ரி, மித்ரன், பூஷன் ஆகியோரை வாயுவெளிக் கடவுளராகவும், பிருத்வி, சோமன், அக்னி ஆகியோரை மண்ணுலகக் கடவுளராகவும் முன்வேதகால மக்கள் வழிபட்டனர்.

இந்திரனைப் பற்றி ரக் வேதத்தில் சுமார் 250 பாடல்கள் உள்ளன. இந்திரனுக்கு அடுத்த நிலையில் அக்னி முன்வேத கால மக்களால் வழிபடப்பட்டார். ரிக் வேதத்தில் அக்னி பற்றி 200 பாடல்கள் உள்ளன. தேவர்களையும் மக்களையும் இணைக்கும் இணைப்புப்பாலமாக அக்னியை வழிபட்டனர். இந்திரனுக்கும், அக்னிக்கும் அடுத்த நிலையில் வருணன் முன் வேதகால மக்களால் வழிபடப்பட்டார்.

அதிதி, உஷஸ் (விடியலின் கடவுள்) போன்ற பெண் கடவுள்களும் இவ்வேதகால மக்கள் வழிபட்டனர் என்று ரிக்வேதம் கூறுகிறது. ருத்ரன் என்ற சிவன் பற்றியும் சில குறிப்புகள் வேத இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. மாருதி வலிமையின் கடவுளாக வழிபடப்பட்டார். முன் வேதகால மக்கள் நடத்தும் வேள்விகளில் இந்திரனுக்கும் அக்னிக்கும் அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. பால், நெய், தானியங்கள், இறைச்சி, சோமபானம் போன்றவற்றை முன் வேதகால மக்கள் இறைவனுக்கு வைத்துப் பூசை செய்தனர்.

கிராம தெய்வ வழிபாடும் முன் வேதகால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டது. நம்பிக்கைப் பண்பிற்கு சாரதா, கோபப்பண்பிற்கு மன்யூ ஆகியோர் கடவுளராக வழிபடப்பட்டனர். இந்திரனைக் காளையாகவும், சூரியனைக் குதிரையாகவும் உருவகப்படுத்தும் வழிபாட்டு முறையும் முன்வேதகால மக்களால் பின்பற்றப்பட்டது. ரிக்வேதத்தில் கூறப்பட்ட இரட்டையர் துதிப்பாடல்கள் தயா, பிருத்வி, வித்ரா, வருணன், அஸ்வினி தேவதைகள் ஆகிய கடவுள்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. சூரியனை மனமுருகி வழிபடும் துதிப்பாடலான காயத்ரி மந்திரம் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

பின் வேதகாலப் பண்பாடு

இலக்கியங்கள்:

ரிக் வேதத்தைத் தொடர்ந்து சாம, யஜுர், அதர்வண வேதங்களும் இலக்கியச் செறிவுமிக்க பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிடதங்கள் தோன்றிப் பண்பாட்டை உயர்வடையச் செய்தகாலமே பின் வேதகாலமாகும்.

வேத அங்கங்கள்:
வேத அங்கங்களான இலக்கியங்கள் ஆறும் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்தன.

1. சிட்சை எனப்படும் ஒலியியல்
2. கல்பம் - எனப்படும் சடங்கியல், சமய ஒழுக்கம்
3. வியாகரணம் - எனப்படும் இலக்கணம்
4. நிருக்தம் - எனப்படும் சொல்லாக்க விளக்கம்
5. ஜோதிடம் - எனப்படும் வானநூல்
6. சந்தம் - எனப்படும் சீர் என்ற ஆறாகும்.

ஆரியர்கள் காலத்தில் எழுத்துமுறை இல்லாமையால் மனப்பாடமாகவே இலக்கியங்களைப் பயின்றனர். நிலைவாற்றல் வழியாக வரும் அறிவுக் கருவூலமாக வந்தவை சூத்திரங்கள். இவை வேதங்களின் ஒரு பகுதி அல்ல. வேதங்களோடு நெருங்கிய உறவுடையவை. இவை மூன்று வகைப்படும். அவையாவன

1. தரும சூத்திரம் - ஆரியர்களின் நம்பிக்கைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

2. ச்ரௌத்த சூத்திரம் - இது யாகங்கள் மற்றும் சடங்குகள் செய்யும் முறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது.

3. கிருஹ்ய சூத்திரம் - இது ஆரியர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

ஸ்மிருதிகள்:

‘இவை உயர்ந்த உள்ளங்களின் சிந்தனைத் தொகுப்புகள்’’ சூத்திரங்கள், தரும சாஸ்திரங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் என்பன ஸ்மிருதிகளாகும். இவை எழுதப் பெற்றவை. இதில் தருமசாஸ்திரம் என்பது சட்டம், சமுதாய நடைமுறைகளை விவரிக்கின்றன. பல்வேறு சாதிக் கடமைகளையும் பல்வேறு நிறுவனங்களையும் (அமைப்புகளை) விளக்குகின்றன. நடைமுறை வாழ்வில் குற்றம், குற்றங்களுக்குரிய தண்டனை முறை, குழந்தை தத்தெடுப்பு (adoption), மரபுரிமையாகச் சொத்தைப் பெறும் சட்ட உரிமைகள் போன்றவை. இவற்றுள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்வேதகால ஆட்சிமுறை:

இவ்வேதகாலத்தில் இந்திய நிலப்பரப்பு, மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்து. அவை.

1. ஆரியவர்த்தம் (கங்கைச் சமவெளிப் பகுதி மற்றும் வட இந்தியா)
2. மத்ய தேசம் (மத்திய இந்தியா)
3. தட்சிணபதம் (தென்னிந்தியா)

இம்முன்று பகுதிகளிலுள் அரசுகள் ஜனா, ஜனபதா போன்ற பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன. அரசர்கள் மிகுந்த அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். பின்னர் ஏற்பட்ட பரந்து விரிந்த அரசுகளின் உருவாக்கம், தலைவன் அல்லது அரசனின் உருவாக்கம், தலைவன் அல்லது அரசனின் பெருஞ்செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அதிகப்படுத்தி அவனை வல்லாட்சியாளனாக வெளிப்படுத்தியது. அரசர்களும் இனக்குழுக்கள் மற்றும் சிற்றரசர்கள் மீது தங்களின் அதிகாரத்தைச் செலுத்தினர். அரசன் ஆட்சி செய்த ஒவ்வொரு பகுதியின் பெயரும் இனக்குழுவின் பெயரும் நாளடைவில் அது அவர்கள் ஆட்சி செய்த பகுதியின் பெயராக மாற்றப்பட்டது. பிரதேசத்தைக் குறிக்கும் ‘இராஷ்டிரம்’ என்ற பகுதியைப் பின் வேத காலத்தில் மிகச் சிறந்த மன்னர்களான பரிஷத், ஜனமேஜயன் போன்றோர் ஆட்சிசெய்தனர். பாஞ்சாலப் பகுதியை ஆட்சி செய்த பிரவாஹன ஜெய்வலி, பின் வேதகாலத்தின் தலைசிறந்த மன்னராகத் திகழ்ந்தார்.

முன் வேதகாலத்தில் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த விதாதா, சபா, சமிதி ஆகிய சபைகள் பின் வேத காலத்தில் செல்வாக்கிழந்தன. அதே நேரத்தில் அமைச்சரவை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் புரோகிதர் (அரசகுரு), சம்ஹரஹத்ரி (கருவூல அதிகாரி), பகதூகன் (வரிவசூலிப்பவர்), சுதன் (தேரோட்டி) ஷக்த்ரி (அரண்மனைக் காவல் அதிகாரி), கிராமணி (கிராமத்தின் தலைவன்), சேனானி (படைத்தளபதி), சடபதி (நூறு கிராமங்களை ஆள்பவர்), சட்சிவன் (அமைச்சர்) போன்றோர் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தனர்.

மக்களின் வருமானத்தில் அரசால் ஆறில் ஒருபங்கு வரி வசூல் செய்யப்பட்டதாக அதர்வண வேதம் கூறுகிறது.

அமைச்சரவை மட்டுமின்றி அரசனுக்கு அலுவலர்கள் நிருவாகத்தில் உதவி செய்தனர். அரசனின் கிராம நிருவாக முறைகளைக் கிராம சபைகளே மேற்கொண்டன. இந்தச் சபைகள் உள்ளூர் வழக்குகளை விசாரணை செய்து தீர்ப்பு கூறின.

அரசன் தன் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் நிலைநாட்ட யாகங்களை மேற்கொண்டார் அவற்றில் இராஜசூயயாகம், அசுவமேதயாகம், வாஜபேயயாகம் போன்றவை முக்கியமானவையாகும்.

இராஜசூயயாகம்:

அரசன் தன் செல்வாக்கைத் தொடர்ந்து நிலைநாட்ட ஆண்டின் முக்கிய நாட்களான அவரது பிறந்தநாள், திருமணநாள், போரில் வெற்றிபெற்ற நாட்களில் செய்த யாகமே இராஜசூய யாகம் ஆகும்.

அசுவமேதாயாகம்:

அசுவம் என்ற வடமொழிச் சொல் குதிரையைக் குறிக்கும். அரசனின் பட்டத்துக் குதிரை எங்கெல்லாம் தங்கு தடையின்றி ஓடுகிறதோ அப்பகுதிகள் அனைத்தும் அரசனது ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியாக கருதப்பட்டது. இவ்வெற்றியை யாகம் வளர்த்துக் கொண்டாடுவது அசுவ மேதயாகமாகும்.

வாஜபேயயாகம்:

வாஜபேயம் என்பது, தேர்ப்பந்தயத்தைக் குறிக்கும். இத்தேர்ப்பந்தயத்தில் அரசன் செலுத்தும் தேரே வெற்றிபெறும். இந்த யாகங்களைப் பற்றி சதபத பிராமணம் என்ற நூல் விளக்குகிறது.

பின் வேதகாலச் சமூக நிலை:

பின் வேதகாலச் சமூகம், வர்ணாஸ்ரம முறைச் சமூகமாகக் காணப்பட்டது. அம்முறையின்படி மக்களிடையே

1. பிராமணர்
2. சத்ரியர்
3. வைசியர்
4. சூத்திரர் ஆகிய சமூகப் பிரிவினர் இருந்தனர்.

பிராமணர்கள்:

கல்வி கற்பது, சமயச் சடங்குகள் செய்வது, வெகுமதிகளைப் பெறுவது, சமுதாயத்திற்கு நல்வழி, உலக நன்மைக்காக இறைவனை தியானிப்பது இவர்களது வாழ்வியல் ஒழுக்கமாகும்.

சத்திரியர்கள்:

நாட்டை ஆள்வதும், நாட்டைக் காப்பதும் இவர்களுக்குரிய கடமைகளாகும். இவர்கள் வீரம் பொருந்தியவராகவும் ஆளுந்தன்மை உடையோராகவும் திகழ்ந்தனர். தன்னலம் கருதாமல் பிறரைக் காக்கும் கடமை உணர்வு மிக்கவர்களாக திகழ்ந்தனர்.

வைசியர்கள்:

வாணிகத்திலும், பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபாடு உடையவர்கள். நேர்மையாக வாணிகம் செய்து அறவழியில் பொருளீட்டுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழந்தனர்.

சூத்திரர்கள்:

முதல் மூன்று பிரிவினகளுக்கும் வேண்டிய பணிகளைச் செய்வது இவர்களது பணிகளாகும். தமக்கு இடப்பட்ட பணியை நிறைவேற்றி முடித்தனர்.

ஆசிரம முறை:

மனிதனின் நிறை வாழ்வு என்பது நூறு ஆண்டுகளாகக் கருதப்பட்டது. அதனாலேயே பெரியோர்கள் ஆசீர்வதிக்கும்போது சமஸ்கிருதத்தில் ''ஸதமானம் பவது'' சதம் - என்றால் நூறு – நூறாண்டுகள் வாழ்வாயாக! என்று வாழ்த்துகின்றனர். இந்நூற்றாண்டுக்கால வாழ்வு நான்கு பகுதிகளாக அல்லது நிலைகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. இதனை ஆசிரமம் என்று குறிப்பிட்டனர். அவை முறையே

1. பிரம்மச்சரியம்
2. கிருகஸ்தம்
3. வனப்பிரஸ்தம்
4. சன்னியாசம்

பிரம்மச்சரியம்:

தன்னடக்க நிலை அல்லது மாணவப் பருவம் ஆசிரியர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவர்களுக்குப் பணிவிடைகளைச் செய்து, பயின்று, சமயச் சடங்குகளைச் செய்தது. நன்னடத்தை, உடையவராய் திகழும் மாணவப் பருவமே பிரம்மச்சாரியமாகும்.

கிருகஸ்தம்:
இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டு அறம் பிறழாமல் தான தர்மங்களைச் செய்து வாழ்தல், மக்களைப் பெற்றெடுத்துக் கல்வி புகட்டி நன்னிலை அடையச் செய்தல், அவர்களுக்கு மணம் செய்வித்து நல்வாழ்வு வாழச் செய்வதுமான காலம் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்டு ஐம்பது வயதிற்கு உட்பட்ட காலமாகும்.

வனப்பிரஸ்தம்:

இல்லற வாழ்வில் கடமைகளை முறையாகச் செய்து முடித்தபின் காட்டிற்குச் சென்று தவ வாழ்வினை மேற்கொள்ளுதல். பொருளாசையை முற்றும் துறத்தலும், பாச பந்தங்களிலிரந்து படிப்படியாக விடுபடுதலும் இக்காலத்தில் ஆற்ற வேண்டிய கடமையாகும். சுருங்கக் கூறின் இந்நிலை துறவற வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்துதல் ஆகும். ஐம்பது வயதிற்குமேல் எழுபத்தைந்து வயதுக்கு உட்பட்ட காலமாகும்.

சந்நியாசம்:

பந்த பாசங்களினின்று விடுபட்டுத் தன்னை வருத்தித் துறவு மேற்கொள்ளுதல் ஆகும். இக்காலத்தில் இடம்விட்டு இடம்சென்று, இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து, கடவுளைத் தியானிப்பதும், தான் அறிந்த உண்மைகளையும் நீதிகளையும் மக்களுக்கு உபதேசிப்பதும் ஆகும். சமய வாழ்வில் மக்களை ஈடுபடச் செய்தல்' முற்றும் துறந்த நிலையே' சந்தியாசமாகும். இது எழுபத்தைந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட காலமாகும்.

குடும்ப வாழ்வும் மண முறையும்:

பின் வேதகாலத்தில் குடும்ப முறையில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதன்படி பின் வேத காலத்தில் குழந்தைத் திருமணம் வழக்கிலிருந்தது. சாதியக் கட்டுப்பாடுகள் அதிகரித்தன. கலப்புத் திருமணங்களும் அதிகரித்தன. முன்வேதகாலத்தைவிட மிக அதிகமாகச் சமூகத்திலும், குடும்பத்திலும் ஆணாதிக்கம் அதிகரித்தது. பலதாரத் திருமணமுறை முன்பை விட அதிகரித்தது. எண்வகைத் திருமணமுறை வழக்கிலிருந்தாலும் பிரஜாபத்யம் என்ற நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணமுறையே சமூகத்தால் மதிக்கப்பட்டது.

பின்வேதகாலத்தில் எண்வகை திருமண முறைகள் வழக்கிலிருந்தன. அவையாவன: 1. பிரம்மம், 2. பிரஜாபத்யம், 3. தெய்வம், 4. அர்ஷம், 5. காந்தர்வம், 6. அசுரம், 7. பைசாசம், 8. இராட்சசம்

பெண்கள் நிலை:

முன் வேதகாலத்தை ஒப்பிடும்போது, பின்வேதகாலத்தில் பெண்கள் நிலை தாழ்ந்திருந்தது. பெண்களுக்குக் கல்வி கற்கும் உரிமை, சொத்துரிமை, வீட்டிற்கு வெளியே நடைபெறும் பொது விழாக்களில் பங்கேற்கும் உரிமை கணவனைத் தானே தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை ஆகியவை மறுக்கப்பட்டன. பெண்களின் கற்புநெறி போற்றப்பட்டது. அரச குடும்பத்தினருக்கும் உயர்குடிப் பெண்களுக்கும் அனைத்த உரிமைகளும் கிடைத்தன. அக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்த கார்கி, மைத்ரேயி போன்ற பெண்கள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினர்.

பின் தேவகாலப் பொருளாதார நிலை:

பின் வேதகாலத்தில் வேளாண்மை முக்கியத் தொழிலாகும். அடர்ந்த காடுகள் அழிக்கப்பட்டு, அவை விளைநிலங்களாக ஆக்கப்பட்டன. இவ்விளைநிலங்களில் நெல், கோதுமை, பார்லி போன்றவை பயிரிடப்பட்டன. நெல் விரிஹி என்ற சொல்லாலும், பார்லி யவா என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிடப்பட்டன. இயற்கை உரமிடும் முறை, பெருங்கலப்பையைக் கொண்டு உழவு செய்யும் முறை போன்றவை பின்வேதகாலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. இப்பெருங்காலப்பைகளில் ஆறு, எட்டு, பன்னிரண்டு, இருபத்துநான்கு எருதுகளைப் பூட்டி உழவ மேற்கொள்ளும் வசதி இருந்தது. பின் வேதகால மக்கள் உழவு செய்யும் முறையினைப் பற்றி சதபத பிராமணம் என்ற நூல் கூறுகிறது. ஆண்டுக்கு இரு போகச் சாகுபடி செய்யும் முறையை பின் வேதகால மக்கள் பின்பற்றினர். பின் வேதகால மக்கள் நெல் பயிரிட்டதற்கான ஆதாரங்கள் அஸ்தினாபுரத்தில் கிடைத்துள்ளன. பின் வேதகால மக்களின் சமயச்சடங்குகளில் அரிசி முக்கியத்துவம் பெற்றது.

வேளாண்மைக்கு அடுத்த நிலையில் நெசவுத்தொழில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. பருத்தி, கம்பளி ஆகியவற்றால் ஆடைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. கர்பசா என்ற சொல்லால் பருத்தி அழைக்கப்பட்டது. ஆடைகளை நெய்யும் நெசவாளர்கள் வர்னா என்றழைக்கப்பட்டனர். மட்பாண்டங்கள் உற்பத்தியும் பின் வேத காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது.

கால்நடைகளான ஆடுகள், செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், எருதுகள் போன்றவற்றை வளர்க்கும் தொழிலும் மக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஒருவனிடம் இருக்கும் கால்நடைகளை வைத்தே அவனது செல்வம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. கால்நடை மேய்த்தல் வேளாண்மையின் துணைத் தொழிலாகக் கருதப்பட்டது. அஷ்டகர்ணி எனப்பட்ட காதோரம் துளையிடப்பட்ட பசுக்களுக்கு அதிக மதிப்பிருந்தது. யானைகள், அவற்றின் பயன்பாடுகள் பற்றி அதர்வண வேதம் குறிப்பிடுகிறது.

பின் வேதகாலத்தில் வில், அம்பு செய்வோர், கயிறு திரிப்போர், தோலாடை செய்வோர், சலவை செய்வோர், முடித்திருத்துவோர், மருத்துவர் போன்ற பல பிரிவினர் வாழ்ந்தனர். பிஸ்காஜ் எனப்பட்ட மருத்துவர், வப்தா எனப்பட்ட முடிதிருத்துவோர் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். ராஜஸ்தானில் கேத்ரி என்ற இடத்திலிருந்த சுரங்கத்திலிருந்து பின் வேதகால மக்கள் தாமிரத்தைப் பெற்றனர். தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகங்களின் பயனை அறிந்திருந்தனர்.

பின் வேதகாலத்தில் பண்டமாற்று முறையிலான வாணிபம் நடைபெற்றது. இம்முறை பிரபனா என்றும் அழைக்கப்பட்டது. ஸ்ரஸ்தின் என்றழைக்கப்பட்ட செல்வந்த வணிகர்கள் வைசியராக இருந்தனர். அவர்கள் கணங்கள், சிரணிகள் போன்ற வாணிகச் சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். மக்களின் வரி மூலமே அரசு நடைபெற்றதாக அதர்வண வேதம் கூறுகிறது. வாசைன திரவியங்கள், சர்க்கரை, தந்தம், மெல்லியதுணிகள் போன்ற பொருள்களைப் பின் வேதகால மக்கள் அரேபியா, பாரசீக வளைகுடா, இந்தோனேஷியா போன்ற பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் நிஷ்கா, சதமானா போன்ற நாணயத்துண்டுகள் பின் வேத காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

பின் வேதகாலச் சமயநிலை:

இக்காலத்தில் சடங்குகள், ஆன்ம தத்துவக் கோட்பாடுகள் துறவுநிலை போன்றவை சமய வாழ்க்கையில் மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்தன. பின் வேதகால மக்கள், வேதகால மக்கள் "பிரம்மா""விஷ்ணு""சிவன்" மும்மூர்த்திகளை வணங்கினர்.

தவம்:

இவ்வேதகால மக்கள் மனத்தையும், ஆன்மாவையும் தூய்மைப்படுத்த தவம் பெருந்துணை புரிவதாகக் கருதினர். பேரறிவையும், மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையையும் அடைய தவம் உதவுவதாகக் கருதினர். எனவே, தவம் செய்வது சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டது.

தத்துவம்:

பின் வேதகால மக்களின் வழிபாட்டில் சடங்குகளுடன் தத்துவக் கருத்துகளும் பெருகின. ஆன்மா, இறைவன், நரகம், மறுபிறவி, கர்மவினை, சொர்க்கம் வீடுபேறு போன்றவை இவர்களின் தத்துவத்தில் இடம்பெற்றன. மக்கள் இத்தகைய தத்துவக் கருத்துகளை உணர்ந்து பின்பற்றி நற்கதியடைந்தனர். அசரர்களும், ஆட்சியாளர்களும் இதில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். மேலும் இத்தத்துவக் கருத்துகள் வளரத் துணை புரிந்தனர்.

ஆன்மாவும் பிரம்மமும்:

ஆன்மா உயிரின் அழியாத அடிப்படைக்கூறு. இவ்வுண்மையை உபநிடதங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றன. உபநிடதங்கள் சடங்குகளையும் வேள்விகளையும் ஏற்கவில்லை. 'ஆன்மாவின் முக்கிய குறிக்கோள் அழிவற்ற பரப்பிரம்மத்தை அடைவது'. இதை உபநிடத வாக்கியமான "தத்வமஸி""நீ தான் அது" என்பதும் அகம் பிரம்மாஸிமி "நான் பிரம்மம்" என்பதுமாகும். இவ்வேதகாலத்தில் இப்பேருண்மையை அடைய உலக ஆசைகளும் ஆணவமுமே தடையாக உள்ளன என்ற கருத்து நிலவியது.

வினை, வீடுபேறு, மறு பிறவி:

இக்காலத்தில் அவர்வர் செய்கின்ற வினைக்கேற்ப வாழ்வு அமையும் என்ற கருத்து நிலவியது. வினையாவது நல்வினை, தீவினை என இருவகைப்பட்டது. இவ்விரு வினைகளில் இருந்து விடுபட்டு, வீடுபேற்றை அடைவதே இன்றியமையாதது எனக்கருதப்பட்டது. இந்நிலை அடையாதவருக்குச் செய்வினைக்கேற்ப மறுபிறவி உண்டு என்ற கோட்பாடு இருந்தது.

இவ்வாறு பின்வேத காலத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் சமய, தத்துவக் கோட்பாடுகள் அக்கால மக்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலங்களாக அமைந்திருந்தன.

இதிகாசக்காலப் பண்பாடு:

பின் வேத காலத்திற்குப் பிறகு ஆரியர்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட இதிகாசங்களான இராமாயணமும், மகாபாரதமும் ஆகும். இராமாயணம் வால்மீகி என்பவராலும், மகாபாரதம் வேதவியாசர் என்பவராலும் இயற்றப்பட்டன. இவை கி.மு. 500-க்கும் கி.மு. 200-க்கும் இடையில் தோன்றியிருக்கக்கூடும் என மெக்டொனால்டு என்ற ஐரோப்பிய அறிஞர் கூறுகிறார். மகாபாரதம் ஆரியர்களுக்கிடையேயான பூசல்களை விவரிக்கின்றது. இவ்விரு இதிகாசங்களும் அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல், சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளைப் பற்றி குறிப்புகளைக் கொடுக்கின்றன.

இராமாயணம்:

இவ்வுலகில் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தியுள்ள இலக்கியங்களுள் இராமாணம் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமான இராமனுக்கும் மிகச்சிறந்த சிவபக்தனான இராவணனுக்கும் இடையே நிலவிய போராட்டங்களும், இவ்விருவருக்கும் இடையேயான போர்களும் இராமாயணத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சரயு நதிக்கரையில் கோசல நாட்டின் தலைநகரான அயோத்தியை ஆட்சி செய்த தசரதனுக்குக் கோசலை, சுபத்ரை, கைகேயி ஆகிய மனைவியர் இருந்தனர். தன் மகன் பரதன், நாட்டை ஆட்சி செய்ய வேண்டுமென கைகேயி விரும்பினாள். ஏற்கனவே தசரதன் தனக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைத் தக்க நேரத்தில் பயன்படுத்திய கைகேயி, அயோத்தியின் மன்னனாகப் பரதன் முடி சூட்டப்படக் காரணமானாள்.

இராமன் மிதிலையின் மன்னன் ஜனகரின் மகளான சீதையைச் சிவதனுசு என்ற வில்லுடைக்கும் போட்டியில் பங்கேற்று வெற்றிபெற்றுத் திருமணம் செய்து கொண்டார். வால்மீகி இராமாயணத்தில் சீதை மகாவிஷ்ணுவின் மனைவி மகாலட்சுமியின் அவதாரமாகப் போற்றப்படுகிறார். இராமன் மற்றும் அவரது மனைவி சீதை, இராமனின் தம்பி லட்சுமணன் ஆகியோர் பதினான்காண்டும் வனவாசம் மேற்கொள்கின்றனர். இராவணனின் தங்கை சூர்ப்பனகை இராமன் மீது கொண்ட

வால்மீகி எழுதிய இந்நூலை கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் தமிழில் கி.பி. (பொ.ஆ) 12ஆம் நூற்றாண்டில் கம்பராமாயணம் என்ற நூலாக மொழி பெயர்த்தார். கம்பர் தொடக்கத்தில் இந்நூலிற்கு இட்டபெயர் இராமாவதாரம் என்பதாகும். இதே நூலை துளசிதாசர் என்பவர் இராமசரிதமானஸ் என்ற பெயரில் ஹிந்தியில் மொழி பெயர்த்தார்.

காதலால் சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றான். இதற்கிடையில் சூர்ப்பனகையின் மூக்கினை, இராமனின் தம்பி லட்சுமணன் அறுத்தாகவும் கூறப்படுகிறது. இராவணனால் கடத்தப்பட்டத் தன் மனைவி சீதையைப் பல்வேறு இடங்களில் இராமனும், அவர் தம்பி லட்சுமணனும் தேடினர். கிடகிந்தைப் பகுதியின் அரசனாகிய வாலியின் சகோதரன் சுக்ரீவன், வாயு அஞ்சனை தம்பதிகளின் வானர புத்திரன் அனுமன் ஆகியோர் உதவியாக இருந்தனர். சீதை இலங்கையில் இராவணனின் காவலில் அசோகவனத்தில் சிறை வைக்கப்பட்டதை அனுமன் கண்டறிந்ததுடன் இராவணனின் அவைக்கே சென்று அவனை எச்சரித்துவிட்டு

சீதை இருக்குமிடத்தை இராமனிடம் கூறினார். இராவணனின் தகாத செயலை வெறுத்த அவன் சகோதரன் வீடணன் அவனை விட்டுப் பிரிந்து இராமனிடம் தஞ்சமடைந்தான். அதன்பின் இராமனின் படை இலங்கைக்குச் சென்று இராவணனை போரில் வென்று தன் மனைவி சீதையை மீட்டதாக இராமாயணம் கூறுகிறது.

இராமாயணம் கூறும் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டு நெறிகள்:

- இராமன், தசரதன் என்ற அயோத்திய மன்னனுக்கு மகனாகப் பிறந்தாலும் ஆரம்பர வாழ்க்கை, இளவரசனுக்குரிய அதிகாரப் போக்கு இவற்றை விரும்பாமல் எளிய வாழ்க்கை வாழந்தார். சாதாரண மக்களுக்குரிய அனைத்து துன்பங்களையும் அனுபவித்தார். தமது நாட்டின் குடிமக்களை மிகவும் நேசித்தார். எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில் இருந்தாலும் பணிவு கொள்ளுதல் அவசியம் அதுவே மேன்மையைத் தரும் என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.

- தன் குலகுருவான வசிஷ்டர், தன் வாழ்வின் குரு (குருகுலு வாழ்வு) விசுவாமித்திரர் ஆகியோரிடம் இராமன் கற்றுக் கொண்ட விதம் ஆசிரியர் - மாணவர் உறவுமுறை எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதற்கான முன்னுதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

- தசரதன் தன் மகன் இராமனை வனவாசம் செய் என உத்தரவிட்டதும் மறுப்பேதுமின்றி இராமன் காட்டுக்குச் சென்ற நிகழ்வு, தந்தையின் வாக்கிற்கு ஒரு மகன் எவ்வாறு மதிப்பளிக்க வேண்டும்? எவ்வாறு மகன் தந்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டும்? என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியைப் போதிக்கிறது.

- இராமனுக்கு முறைப்படி கிடைக்க வேண்டிய அயோத்தியின் அரசப் பதவியைத் தன் தம்பி பரதனுக்கு விட்டுக்கொடுத்த செயல், பரதன் மீது இராமன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் சகோதரப்பாசத்தையும் வெளிக்காட்டுகிறது. சகோதரர்களுக்குள் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும். பதவிக்காகாகச் சண்டையிட்டு நாட்டில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்ற உயர்ந்த வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியைக் கூறுகிறது.

- தனக்குக் கிடைத்த அரசப் பதவிக்குரிய அரியணையில் தான் அமராமல் இராமனின் பாதுகையை (காலணி) அதன் மேல் வைத்து அரசாட்சி செய்த பரதனின் செயல், அவன் இராமனின் மீது கொண்டிருந்த பணிவையும், அரச நெறிமுறைகளின்படி தான் நாட்டை ஆளத்தகுதியற்றவன் என்ற உண்மை நிலையை அவன் உணர்ந்ததைத் தெரிவிக்கின்றது. பதவி ஒருவருக்குத் தகுதியின் அடிப்படையில் மட்டுமே வரவேண்டும் என்ற வாழ்வியல் நெறியை இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.

- அண்ணனின் மனைவியைத் தாய்க்கு நிகராக பாவிப்பது இந்தியப் பண்பாடு ஆகும். தன் அண்ணன் இராமனின் மனைவியான சீதையை, இராமனின் தம்பி லட்சுமணன் தாயாகவே பாவித்தான். பெண்களைத் தாயாக மதித்துப் போற்றவேண்டும் என்ற வாழ்வியல் நெறியை இராமாயணம் உணர்த்துகிறது.

- வாயு, அஞ்சனை தம்பதிகளின் மகனான அனுமன், இராமன் மீது அளவற்ற பக்தியும் அன்பும் கொண்ட நிகழ்வு நெகிழ்ச்சியானது. அசோகவனத்தில் சீதையிடம், தான் இராமனின் தூதன் என்பதை நிருபிக்க தன் மார்பைப் பிளந்து மனத்தில் (இதயத்தில்) இராமனை பூஜித்த நிகழ்வினைக் காட்டிய அனுமனின் செயல் கடவுள் மீது பக்தன் கொண்டிருக்கும் உண்மையான அன்பும் பக்தியும் வீடுபேற்றிற்கு வழி என்னும் வாழ்வியல் நெறியை உணர்த்துகின்றது

- பிறர் மனைவியை நேசிப்பவன் யாராக இருந்தாலும் அவனுக்கும் அவன் வம்சத்தின் அழிவிற்கும் அதுவே காரணமாகிவிடும் என்பதற்கு இராவணனின் செயலே உதாரணம். இராவணன் சீதை மீதான மோகத்தால் அழிந்தான் என்ற உண்மை இராமாயணம் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

* பதினான்காண்டுகள் வனவாசம் முடிந்து அயோத்திக்குத் திரும்பிய இராமனை அவரது தம்பி பரதன் வரவேற்ற நிகழ்வு, பதவி ஆசை தனக்கில்லை என்ற பரதனின் பெருந்தன்மையையும் எந்தப் பதவியும் யாருக்கும் நிலையானதல்ல என்ற வாழ்வியல் நெறியையும் இராமாயணம் நமக்குக் குறிப்பிடுகிறது.

* சீதையை இராவணன் கடத்தித் தன் அரண்மனையின் அருகில் உள்ள அசோக வனத்தில் சிறை வைத்தவுடன் தாங்கள் செய்வது தவறு என அவனுக்கு அவன் மனைவி மண்டோதரி அறிவுரை கூறித் திருத்த முயன்றாள். இந்த நிகழ்வு தவறு செய்யும் கணவனைத் திருத்த வேண்டியது மனைவியின் கடமை என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை நமக்குப் உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு இராமாயணம் பல வாழ்வியல் நெறிகளை மக்களுக்குப் போதிக்கிறது.

மகாபாரதம்:

வேதங்களில் காணப்படும் கருத்துகள்யாவும் மகாபாரத்தில் இடம்பெற்றிருப்பது இதன் சிற்ப்பிற்குச் சான்றாகும். வேதவியாசர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட நூல் மகாபாரதம் ஆகும். பாண்டவர்கள் ஐந்து பேருக்கும் கௌரவர்கள் நூறு பேருக்குமிடையேயான போராட்டத்தை இந்நூல் விளக்குகிறது. தருமன், வீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், சகாதேவன் ஆகிய ஐவரும் பஞ்ச பாண்டவர்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர். துரியோதனன், துச்சாதனன் உள்ளிட்ட நூறு பேரும் கௌரவர்கள் எனப்படுகின்றனர். பஞ்ச பாண்டவர்களில் மூத்தவனான தருமன் சகுனியுடன் சூதாடித் தோற்று, தான் சேர்த்த செல்வங்களைச் சகுனியிடம் இழந்தான். தன் மனைவி பாஞ்சாலியையும் பந்தயமாக வைத்துத் தருமன் சூதாட்டத்தில் இழந்தான். துரியோதனனின் சொல் கேட்டுப் பாஞ்சாலியைத் துச்சாதனன் சபையிலேயே துகிலுரிந்தான். பாஞ்சாலி, தன் மானம் காக்க, கடவுளான கண்ணனைப் பிரார்த்திக்கிறாள். கண்ணனும் அவளுக்கு அருள்பாலித்து துச்சாதனன் அவளது ஆடைகளைக் களையக்களைய தொடர்ந்து கண்ணன் அருளால் அவ்வாடை நீளமாகிக்கொண்டே போனதால் துச்சாதனன் சோர்வடைகிறான். பாஞ்சாலியை அவமானப்படுத்திய கௌரவர்களைப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் கண்ணன் அருளோடும் உதவியோடும் குருஷேத்திர போரில் பழிவாங்கிய நிகழ்வை மகாபாரதம் கூறுகிறது.

மகாபாரதம் இந்தியாவின் ஈடு இணையற்ற இருபெருமட் இதிகாசங்களில் ஒன்று, 18 பருவங்கள் ஒரு லட்சம் செய்யுள்கள், கொண்ட மிகப்பெரிய நூலாகும். சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்நூலைத் தழுவி வில்லிப்புத்தூரார் வில்லிபாரதம் என்ற பெயரில் தமிழில் எழுதினார். மகாபாரதத்தில் பஞ்ச பாண்டவர்களின் மனைவியான பாஞ்சாலியின் கதாப்பாத்திரத்தை மையமாக வைத்து மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாஞ்சாலி சபதம் என்ற நூலை எழுதினார். மூதறிஞர் ராஜாஜி வியாசர் விருந்து என்ற நூலை மகாபாரதத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதினார். இறைத்தத்துவங்களையும், ஒழுக்கங்களையும் கிளைத்கதைகள் மூலம் உணர்த்தும் இந்நூல் நமது பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

மகாபாரதம் உணர்த்தும் வாழ்வியல் நெறிகள்:

* அரசனிடம் நற்பண்பு இல்லையென்றால் அவனும் கெட்டு அவனது நாடும் கெட்டழியும் என்பதற்குத் தருமனின் வாழ்வே உதாரணம் ஆகும். சகுனியுடன் சூதாடி செல்வங்களையெல்லாம் இழந்த அவன் தன் நாட்டையும் இழந்தான்.

* உடல் வலிமை கொண்ட ஒருவன் அவ்வலிமையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எதுவும் செய்யமுடியாது. சிறந்த சிந்தனையுடன் கூடிய மனவலிமை அவசியம் என்று பீமனின் வாழ்க்கையை மற்றவர்க்கு ஒரு வாழ்க்கை நெறியாக மகாபாரதம் கூறுகிறது.

* துரோணரின் தலைசிறந்த மாணவர்களில் அர்ஜுனன் வில்வித்தையில் சிறந்த வீரன் மட்டுமின்றி மிகச்சிறந்த விவேகியாகவும், இருந்தார். வீரம், விவேகம், குரு பக்தி, இறை பக்தியுடையோருக்கு வெற்றிமேல் வெற்றி கிடைக்கும் என்ற வாழ்வியல் நெறியை அர்ஜுனன் வாழ்க்கை மூலமாக மகாபாரதம் உணர்த்துகிறது.

❖ சூரியன், குந்திதேவி தம்பதியின் மகனாகப்பிறந்து, அவர்களாலேயே புறக்கணிக்கப்பட்டு, தேரோட்டி ஒருவரால் வளர்க்கப்பட்ட கர்ணன் மிகச்சிறந்த வீரமும், கொடைவள்ளலுமாவார். தன் திறமையால் துரியோதனின் ஆதரவைப் பெற்று அங்கநாட்டு மன்னனாக்கப்பட்டார். துரியோதனன் தீய குணமுடையவனாக இருந்தாலும் செஞ்சோற்றுக்கடனைத் தீர்க்க குருஷேத்திரப் போரில் (அர்ஜுனனை எதிர்த்து நடைபெற்ற போரில்) கர்ணன் வீரமரணமடைந்தார். தன் நற்குணம், கொடைத்திறனை நல்லவர் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தலாம் தீயோர்களிடத்தில் நற்பண்புடைவர்களின் செயலானது விழலுக்கிறைத்த நீர்போலாகும் என்ற கருத்து கர்ணனின் வாழ்க்கை மூலம் மகாபாரதத்தில் உணர்த்தப்படுகிறது.

❖ பீஷமர், துரோணர் ஆகிய இருவருமே சிறந்த ஆசிரியர்கள். ஆனால், துச்சாதனன் பாஞ்சாலியின் துகிலுரித்தபோது அவனைத் தடுக்காமல் வேடிக்கை பார்த்ததாலும் துரியோதனனுக்கு உதவியதாலும் குருஷேத்திரப் போரில் அர்ஜுனனால் பீஷ்மர் தோற்கடிக்கபட்டார். ஓர் ஆசான் தனக்குத் தெரிந்த கலையைத் தீயவர்க்குப் பயன்படுத்தியதன் வினையை பீஷ்மர் அனுபவித்தார் என்ற வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியை மகாபாரதம் நமக்குத் தெரிவிக்கிறது.

❖ தலைசிறந்த குருவால் எத்தனை மாணவர்களையும் நற்பண்புடையவர்களாக மாற்றமுடியும் என்ற உயரிய தத்துவத்தைத் துரோணாச்சாரியர் வழி நின்று மகாபாரதம் வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியாக விளக்குகிறது. அர்ஜுனனின் ஆசிரியராக இருந்த துரோணாச்சாரியார் குருஷேத்திரப் போரில் அவனது வெற்றிக்கு உதவினார்.

1. பிறர் போற்றும்போது மகிழ்ச்சியும், தூற்றும்போது வருத்தமும் அடையாமல் யார் இருக்கிறார்களோ அவர்களே பண்டிதர்கள் ஆவர்.
2. அடங்கிப்போன பகையைத் தூண்டி வளர்க்கக்கூடாது.
3. அதிகம் பேசுபவரால் பொருட்செறிவுடனும் புதுமையுடனும் பேச முடியாது.
4. பாணங்களால் பட்ட புண் ஆறிவிடும் ஆனால், கொடிய வார்த்தைகளால் சொல்லப்பட்ட சிந்தனையாகிய புண் எப்போதும் ஆறாது.
5. அதிக அகந்தை, அதிக கோபம் ஆகியவை பெருங்குற்றம் ஆகும். இதுபோன்ற அறிவுரைகள் மகாபாரதத்தில் விதுரநீதியாக இடம்பெற்று வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியாக அமைந்துள்ளன.

❖ தன் சகோதரன் திருதராஷ்டிரனுக்கு விதுரன் கூறிய அறிவுரைகளின் தொகுப்பே விதுரநீதி எனப்படுகிறது.

❖ சகுனி தன்னுடைய சூழ்ச்சியால் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையே போர் ஏற்படுத்திய செயலால் தானே அழிந்தான். இதன் மூலம் தருமத்தின் வாழ்வுதனை சூது கவ்வும் இறுதியில் தருமம் வெல்லும் என்பது புலனாகிறது.

❖ அர்ஜுனனுக்குத் கண்ணன் கூறிய அறிவுரைகளின் தொகுப்பு பகவத்கீதையாகும். இந்நூல் இந்துக்களின் ஒப்பற்ற புனித நூலாகப் போற்றப்படுகிறது. மனித வாழ்விற்குத் தேவையான ஒப்பற்ற வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டு நெறிகளைப் பகவத்கீதை கூறுகிறது.

மனித வாழ்வை நெறிபடுத்தவே பாரதம் எழுந்தது எனலாம். அறவழியில் நடக்கவும், மனிதனைச் சிந்திக்கவைக்கவும் செய்கிறது. சான்றோர்கள் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் ஒன்றாக எண்ணுவர். எப்போதும் அறவழியைக் கைவிடக்கூடாது என்றும் கடமையைச் செய் பலனை எதிர் பாராதே என்ற வாழ்வியல் தத்துவ நெறியை மகாபாரதம் வெளிப்படுத்துகிறது.

புராண காலப்பண்பாடு:

காப்பியங்களுக்குப் பின் இந்தியாவின் பண்பாட்டைச் சிறப்படையச் செய்தவை புராணங்கள் ஆகும். புராணங்கள் உபநிடதங்களைப் போல பழைமையானவை என்று கூறப்படுகிறது. புராணங்களின் தோற்றமும், அவற்றின் காலமும் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றன.

புராணம் சொல் விளக்கம்:
புராணம் என்ற சொல் சமஸ்கிரு மொழியிலிருந்து பெறப்பட்டதாகும். இதற்குப் பழைமை எனப்பொருள். புராணத்தில் பழைய தெய்வக்கதைகள், வரலாற்றுச் செய்திப் பட்டியல்கள், மரபுரைக் கோவைகள் ஆகியவை அடங்கியுள்ளன. மேலும் ஆன்மிக உணர்வைப் பெறுவதற்கான சமயம், தத்துவம், யோகம் அநுபூதி நெறிகள் போன்றவற்றைப் பற்றிய உரையாடல்கள் நிரம்பிய அறிவுக் கருவூலமாகவும் புராணங்கள் திகழ்ந்தன.

புராணங்கள் எழுதப்பட்ட காலம்:

புராணங்கள் எப்போது தோன்றின என்று அறுதியிட்டுக் கூற இயலாது. புராணக் காலம் கி.பி. 300 லிருந்து கி.பி. 1000 த்திற்கு உட்பட்டது என்று ஆர்.எஸ். சர்மா குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்கும், கி.பி. (பொ.ஆ) ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலம் புராணங்களின் காலம் என்று வேறு சிலர் கருதுகின்றனர். இப்புராணங்களில் மிகவும் பழைமையானதாகக் கருதப்படும் வாயு புராணம் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது.

புராணங்கள் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம்:

மனித வாழ்வியலில் தத்துவ உண்மைகள் பாமரர்கள் புரிந்துகொள்ள கடினமானவையாக இருந்தன. எனவே, அவை பாமரர்களையும் எளிமையாகச் சென்றடையும் வகையில் நீதிக் கதைகள் வடிவில் தொகுக்கப்பட்டன. அவ்வாறு தொகுக்கப்பட்ட கதைகள் வாழ்வில் பேருண்மைகளை அனைவருக்கும் உணர்த்தின. இக்கருத்துகளே உண்மையை வெளிக்கொணர்தல் என்ற அடிப்படையில் புராணங்களாகத் தொகுக்கப்பட்டன.

புராணத்திற்குரிய பண்புகள்:

புராணம் ஐந்து வகைப் பண்புகளைக் (பஞ்ச லட்சணங்களை) கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அவை

- அக்காலச் சம்பவங்கள் (வரலாறு)
- படைப்பு (அண்டப்படைப்பியல்)
- உலகப்படைப்பின் விரிவும், ஒடுக்கமும் (அண்டப்படைப்பிற்குக் கீழுள்ள படைப்பு)
- சூரியகுல, சந்திரகுல அரசர்களின் வம்ச விளக்கம் (அரசப் பரம்பரைகளின் பட்டியல்)
- ஆதி வம்சாவழி (பரம்பரை வம்சாவழி)

புராணங்களின் எண்ணிக்கையும் எழுதியவரும்:

வேதவியாசர் என்ற முனிவர் புராணக் கதைகளைத் தொகுத்தார் என்றும், புராணங்களை எழுதியவரும் இவரே என்ற மற்றொரு கருத்தும் நிலவுகிறது. புராணங்களின் தொகுப்பை உலகிற்குத் தெளிவுபடுத்தியவர். சுதபராணிகர் எனக் கூறுகின்றனர்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூன்று கடவுளர்களும் மற்றும் அக்னி, சூரியன் போன்ற கடவுளர்களும் வேதங்களிலும், காப்பியங்களிலும் பேசப்பட்டனர். எனவே, புராணங்கள் மும்மூர்த்திகளின் அடிப்படையில் சிவபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், பிரம்மபுராணம் எனப் பிரிக்கப்பட்டன. புராணங்கள் மொத்தம் பதினெட்டு ஆகும். அவற்றில் சிவபுராணம் பத்து, விஷ்ணு புராணம் நான்கு, பிரம்ம புராணம் இரண்டு அக்னி மற்றும் சூரியன் தலா ஒரு புராணம் என்று பதினெட்டுப் புராணங்களும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சிவ புராணங்கள் பத்து

சிவ புராணங்கள் பத்தும் சிவபெருமானின் பெருமைகளைக் கூறுகின்றன. அவையாவன.

1. சிவபுராணம் (எ) வாயு புராணம்
2. பவிஷ்ய புராணம்
3. மார்க்கண்டேய புராணம்
4. இலிங்க புராணம்
5. வராக புராணம்
6. மத்சய புராணம்
7. ஸ்கந்தப் புராணம்
8. கூர்மபுராணம்
9. வாமன புராணம்
10. பிரம்மமாண்ட புராணம் ஆகியனவாகும்.

திருமாலின் பெருமைகளைக் கூறும் நான்கு புராணங்கள் விஷ்ணு புராணம் எனப்படுகிறது. அவையாவன.

1. வைணவம் எனப்படும் விஷ்ணு புராணம்
2. பாகவதம் எனப்படும் பாகவதபுராணம்
3. நாரதீயம் எனப்படும் நாரத புராணம்
4. காருடம் எனப்படும் கருடபுராணம் ஆகியவையாகும்.

பிரம்ம புராணங்கள் - பிரம்மாவின் பெருமையை இரண்டு புராணங்கள் கூறுகின்றன. அவையாவன:

1.பிரம்மம் எனப்படும் பிரம்ம புராணம்
2.பதுமம் எனப்படும் பத்ம புராணம் ஆகியவையாகும்.

மேலும் அக்னியின் பெருமையைக் கூறும் ஆக்னேயம் எனப்படும் அக்னி புராணமும், சூரியனின் பெருமையைக் கூறும் பிரமை வர்த்தம் எனப்படும் பிரமை வர்த்த புராணம் போன்றவையாகும்.

தமிழ்ப் புராணங்கள்:

பிற்காலத்தில் தமிழில் தோன்றியவை தமிழ்ப்புராணங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. சிவபெருமான் மனித உருவில் தோன்றி, சிவனடியார்களுக்குத் தீட்சை அளித்தும், துயரங்களைப் போக்கவும் செய்தார். அவரது இச்செயல்களைத் திருவிளையாடல் எனவும் இவற்றை இனிய தமிழில் நான்கு புராணங்களாக சுவாமி சிவானந்தர் கூறுகிறார். அவை முறையே சிவபுராணம், பெரிய புராணம், சிவபராக்கிரமம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பனவாகும்.

பதினெண் புராணங்களை மகா புராணங்கள் என்றும் அழைப்பர். இவற்றைத் தவிர பதினெட்டு புராணங்கள் உபபுராணங்களும் உள்ளன. அவையாவன,

1. சூரிய புராணம்
2. கல்கி புராணம்
3. துர்வாச புராணம்
4. கபில புராணம்
5. நந்திகேஸ்வர புராணம்
6. பசுபதி புராணம்
7. கணேச புராணம்
8. சனத்குமார புராணம்
9. வாசிஷ்ட புராணம்
10. பராசர புராணம்
11. பிருகத்தர்ம புராணம்
12. மானவ புராணம்
13. காளிகா புராணம்
14. நரசிம்ம புராணம்
15. பார்க்கவ புராணம்
16. கம்ப புராணம்
17. பராண புராணம்
18. முத்கலா புராணம்

புராணங்களின் நோக்கம்:

புராண இலக்கியமானது ஆழ்ந்த இந்து சமயக் கருத்துகளைக் கொண்டதாகவும் பருப்பொருள் தத்துவமாகவும், அறிவியலாகவும் போற்றப்படுகிறது. சமயம், தத்துவம், அறிவியில் இவை சம்மந்தமாக வெளிப்பட்ட பழங்கால மக்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றில் புரியாத கடினமான கருத்துகளையும் மிகச் சுவையாகவும், உவமான, உவமேயங்களின் மூலமும் விளக்கி மக்களின் மனத்தில் பதியச் செய்வது புராணங்களின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

வேதக் கட்டளைகளான ‘உண்மை பேசு’ (ஸ்த்யம் வத), தருமத்தைச் செய் (தர்மம் சர) என்பனவற்றை நீதிக்கதைகள் மூலம் விளக்கிக் கடைப்பிடிக்கச் செய்தன. வாழ்வைச் சீர்படுத்துவதும் சமய ஞானமும், கடவுள் பக்தியும் கலந்த தெய்வீக உணர்வினைத் தருவதும் புராணங்களாகும்.

புராணங்களின் இன்றியமையாமை:

புராணங்கள் பழைமைவாய்ந்தவை என்றும் சமயக் கருத்துகளை மட்டுமே பிரதிபலித்தன எனவும் கொள்ளுதல் தவறு. புராணங்கள் வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகளில் மக்களுக்குப் பயன்படும் அரிய உண்மைகளை எளிமையாக ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் கூறியுள்ளன.

- புராணங்களில் குறிப்பிடப்படும் தெய்வங்கள் அவற்றின் அவதாரங்கள் மூலம் நிகழ்த்திய அருஞ்செயல்களைக் கூறுகின்றன. அத்துடன் அரசியல், மருத்துவம், சடங்குகள், சமூக விதிமுறைகள், வேதாந்தம், தத்துவமும் சமயம் என்ற பல்வேறு நிலைகளுக்கு நீண்ட விளக்கங்களைத் தருகின்றன.
- பண்டைய நாகரிகத்தின் சிறப்புக் கூறுகள் எனப்போற்றப்படும் உறுதிப் பொருள்களாகிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகியவற்றைப் பற்றித் தெளிவான கருத்துகளைத் தருகின்றன.
- படைப்பு, அநுபூதி நெறி விஷ்ணு புராணத்தில் கூறப்படும் “பரமாத்மாவிற்கு மேலானது எதுவுமில்லை” என்ற உயரிய கருத்துகள் புராணங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.
- கர்ம வினைகளிலிருந்தும், அவற்றின் விளைவுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு, அமைதி பெறுவதற்கான வழிமுறைகளைப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.
- அக்கால மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, அரசு முறை முதலியவற்றை அறிய பெருந்துணை புரிகின்றன.
- புராணங்கள் கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார். அவருக்குப் பல திருநாமங்கள் உண்டு,மனித இதயத்தில் கடவுள் இருக்கிறார் என்ற கருத்தை விளக்கிக் கூறுகின்றன. பக்தன், சத்தியம், தருமம், புலனடக்கம், தெய்வபக்தி, சகிப்புத்தன்மை, தன்னம்பிக்கை ஆகிய குணங்களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இக்குணங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக இராமன், கண்ணன், அர்ஜுனன், அனுமன், சபரி, கஜேந்திரன் போன்ற பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.
- இத்தகைய நல்ல நூல்களைப் படிப்பதன் மூலம் நல்ல குடிமக்கள், உருவாக்கப்படுகிறார்கள், அரிச்சந்திர நாடகத்தைப் பார்த்து மகாத்மா காந்தியும், புராணக் கதைகளைக் கேட்டு இராமகிருஷ்ணரும், விவேகானந்தரும் சிவாஜியும் சிறந்த மனிதர்களாக உருவானதாக வரலாறு கூறுகின்றது. பொதுவாக மக்கள் தம் வாழ்வின் உயரிய நெறிகளை எளிதாகப் புரிந்துகொண்டு, பின்பற்ற உதவுவன புராணங்களே என்றால் அது மிகையாகாது.
- நாயன்மார்களுள் ஒருவரான திண்ணனார், தம் இறை பக்தி மிகுதியால் சிவபெருமானின் கண்ணில் இருந்து வழியப் பெற்ற இரத்தத்தை நிறுத்த, தம் ஒரு கண்ணைப் பெயர்த்து வைத்ததாகவும், மேலும் மற்றொரு கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வர, உடனே மறு கண்ணைப் பெயர்த்து அப்பி இறைவனின் துயரைப் போக்கியதால் கண்ணப்பர் எனப் பெயர்பெற்றதாகவும் அறிகிறோம்.

நவீன காலத்திற்கு வேதங்களின் ஏற்புடைமை:

தேவங்களில் கூறப்பட்டுள்ள அரிய உண்மைகள் இன்றைய உலகில் அறிவியல் உண்மைகளோடு மிகவும் ஏற்புடையதாய் காணப்படுகின்றன. மேலும், இன்றைய வாழ்வின் அடிப்படைப் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பிரதிபலிக்கின்றன.

- புவியின் வயது, விண்வெளியின் எல்லைகள், சூரியனின் உட்பகுதி, வானநூல் பற்றிய கருத்துகளை வேதங்கள் கூறியுள்ளன. இவை அனைத்தும் இன்றைய அறிவியல் உலகால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

- ஆயுர்வேதம் எனப்படும் மருத்துவ இயல், தனுர்வேதம் எனப்படும் போர்க்கலை, காந்தர்வ வேதம் எனப்படும் நுண்கலை ஆகிய மூன்றும் வேதங்களாலும், இதிகாசங்களாலும் விளக்கப்படுகின்றன. இன்றைய அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் இதனை ஏற்றுக்கொள்கின்றன.
- ஆயுர்வேத மருத்துவம் என்ற முறை ஆன்மீகத்தையும் மருத்துவத்தையும் இணைக்கிறது.
- மூலிகை மருத்துவம் பற்றிய தெளிவான அறிவை ஆயுர்வேதம் கூறுகிறது.
- உலோகவியல் பற்றிய கருத்துகள் வேதங்களில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.
- காலக் கணக்கிற்கு உதவும் கணித அறிவும் வேதத்தில் கூறப்பட்ட அறிவாகும்.
- விண்வெளியில் காணப்படும் பல்வேறு கிரகங்கள், நட்சத்திரங்கள் பற்றி விளக்கமான செய்திகள் வேதத்தில கூறப்பட்டுள்ளன.
- நியாய வைசேடிகம் என்ற தத்துவம் அணு விஞ்ஞானம், அணுவின் அமைப்பையும், தன்மையையும் ஆற்றலையும் குறிப்பிடுகிறது.
- வேதத்தில் இந்தியாவின் இருப்பிடம் புவியியல் வல்லுநர்களால் கூறப்பட்டுள்ள அட்ச, தீர்க்க ரேகைகள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. கிரகணங்கள் நடைபெறும் காலத்தை முன் கூட்டியே கணக்கிடும் கலையை வேதங்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றன.
- தனிமனித வாழ்க்கை, சமூகவாழ்க்கை, தனிமனிதன் சமூகத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், பொதுமக்களின் கடமைபற்றியெல்லாம் வேதங்கள் விளக்கியுள்ளன. இத்தகைய மேன்மை பொருந்திய வேதத்தைக் கற்றுணர்ந்து, நல்வாழ்வில் பின்பற்றி உயர்வதே மனித வாழ்வின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும்.

வேத உபநிதடங்களை ஏற்கும் சனாதன தர்மம் என்கிற இந்த மதத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட நூல் மட்டுமே புதித நூலாக அமையவில்லை. வேதம், உபநிடதம், பகவத்கீதை, புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்ற நீண்ட பட்டியலே உண்டு. ஒவ்வொன்றும் மனித இயல்புகளுக்குத் தக்கபடி வாழ்க்கை நெறிமுறை மற்றும் தத்துவங்களைப் போதிக்கிறது. வேதங்களில் யாகங்களும் சடங்குகளும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. உபநிடதங்களில் எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியாத தத்துவ உண்மைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே, உபநிடதங்களை அனைவரும் புரிந்துகொண்டு, நடைமுறை வாழ்க்கை மேற்கொள்ள பகவத்கீதை, புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் வழிகாட்டுகின்றன.

நிறைவுரை:

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குக் கிராம வாழ்க்கைமுறை, கூட்டுக்குடும்பமுறை போன்றவற்றைக் கொடையாகத் தந்தது வேதகாலப் பண்பாடாகும். சிந்துவெளி நாகரிகத்தின் பழைமையான வேளாண்மை முறை வேதகாலத்தில் தான் புதிய பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது எனலாம். அரசன், அரசமைப்பு, நிருவாக முறை, போன்றவை புதிய வளர்ச்சிபெற வேதகாலமே வித்திட்டது. இந்திய இலக்கிய வளர்ச்சியை வேதகாலமே தொடங்கிவைத்தது. கிரேக்கர்கள், அரேபியர்கள், துருக்கியர்கள், ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவை ஆட்சி செய்தாலும், இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அடித்தளம் அமைத்தது வேத காலப் பண்பாடாகும்.

அலகு – 4

இந்தியப் பண்பாடும் சமயங்களும்

நம் நாட்டின் பண்பாட்டுயர்வுக்கு அடிப்படையாகத் திகழ்வன சமயங்களாகும். நாட்டுமக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்வியல் முறைகள், மனப்பக்குவம், ஆன்மிக அறிவு போன்றவற்றைச் சமயங்களே தீர்மானிக்கின்றன. எது நல்லது? எது கேட்டது? என்பதைத் தெளிவுபடுத்தும் சமயங்கள் அவர்களுக்கு வாழ்வின் மெய்ப்பொருளை உணர்த்துகின்றன. இவை மக்களுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றைவிட வீடுபேறே அவிசியமானது என்று வலியுறுத்துகின்றன. கடவுள் நம்பிக்கை மட்டுமின்றிச் சமூக பணிகளையும் சமயங்கள் ஊக்குவிக்கின்றன. உலகின் ஒரே பரம்பொருள் கடவுள் என்று இவை கூறுகின்றன. பரம்பொருள் ஒன்றே என்றாலும், ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் ஒவ்வொரு விதமாக அப்பரம் பொருளை வழிபடுகின்றனர்.

சமயம்:

தமிழறிஞர்கள் சமயம் என்ற சொல், சமை என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். சமைத்தல் என்றால் மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு சமைக்கும்போது உண்பதற்குப் பக்குவப்படுவதுபோல, சமயத்தில் இணையும் மனிதன் மனப்பக்குவம் அடைகிறான் எனக் கருதலாம். Religion – என்ற சொல் இலத்தீன் மொழியில் Religion என்ற சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டது. இதில் இருசொற்கள் அடங்கியுள்ளன. Re (திரும்ப) ligion (கொணர்தல்). இதைக்கட்டுண்ட ஆன்மா மீண்டும் இறைவனை அடைதல் என இந்து சமயம் விளக்குகிறது.

சமயத்தின் நோக்கம்:

சமயம், மனிதனை அறநெறிப்பட்டவனாக்குகிறது; அன்புடையவனாக்குகிறது; அமைதிக்கு வழிவகுக்கின்றது; கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கச் செய்கிறது; அனைத்துக்கும் மேலாக மனிதனை மனிதனாக மாற்றுகிறது. தன்னை உணரும்படி செய்து, தன்னிடம் உள்ள அன்பை உலகிற்கு உணர்த்தி உலக உயிர்களைப் பாதுகாக்கின்றது. மேலும், சமயச் சடங்குகள் மூலம் மனிதனின் கலை உணர்வுகளுக்கு வடிவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. அவனது ஆன்மிகப் பயணத்திற்கு உந்துதலாக அமைகிறது. மனிதர்களது அறிவுப் பசிக்குத் தத்துவக் கோட்பாடுகள் மூலம் உணவளிப்பது சமயமே ஆகும்.

இந்திய சமயங்கள்:

இந்தியாவில் இந்து, சமணம், பௌத்தம், சீக்கியம் போன்ற சமயங்கள் தோன்றின. மேலும் இஸ்லாம், கிறித்துவம், ஜொராஸ்டிரியம் போன்ற சமயங்கள் இந்தியர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு பின்பற்றப்படுகின்றன.

நமது பண்பாட்டில் சமயங்கள் செல்வாக்குடன் இன்றளவும் விளக்குகின்றன. இந்தியா பல சமயங்களின் தாயகமாகும். இவ்வாறு சமய வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதே இந்தியாவின் தனித்த அடையாளமாகும்.

இந்து சமயம்:

இந்தியாவில் தோன்றிய சமயங்களில் முதன்மையானது இந்து சமயமாகும், இ∴து, உலகச் சமயங்களுள் தொன்மையான சமயமாகக் கருதப்படுகிறது. பெரும்பாலான இந்துக்கள் இந்தியாவிலும் நேபாளத்திலும் வசிக்கின்றனர். பிற சமயங்களைப்போல அல்லாது, இந்து சமயத்தைத் தோற்றுவித்தவர் என்று எவருமில்லை. பல்வேறு வகையான நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சமயநூல்கள் என்பனவற்றை உள்வாங்கி உருவான ஒரு சமயமே, இந்து சமயமாகும்.

இந்து என்னும் சொல்லின் தோற்றம்:

கிரேக்கர், அராபியர், பாரசீகர் போன்ற அயல்நாட்டினர், பாரத நாடடைச் சிந்து ஆற்றின் பெயரால் (ஸிந்து) ஹிந்து என்று அழைத்தனர். இது நாளடைவில் ஹிந்து என்று மாறியது. இது தமிழில் இந்து என்று வழங்கப்படுகிறது. இப்பெயர் இந்திய துணைக்கண்டமாகிய நிலப்பரப்பு மட்டுமின்றி, இங்கு வாழ்கின்ற மக்கள், பண்பாடு போன்றவற்றிற்கும் இவர்களது சமயத்திற்கும் பெயராகி உள்ளது.

இந்து என்னும் சொல்லின் பொருள்:

இந்து அல்லது 'ஹிந்து' என்ற சொல்லை ஹிம் + து எனப் பிரிக்கலாம். ஹிம் - ஹிம்சையில், து – துக்கிப்பவன் எனப் பொருள்படும். ஓர் உயிர் எந்த காரணத்தினாலாவது வருந்துவதாகவே இருந்தால், அத்துயரத்தைத் தனக்கேற்பட்ட துயரமாகக் கருதி, அகற்ற முன் வருபவனே இந்து ஆவான். அப்பண்புமிக்க மக்களைக் கொண்ட சமயமே இந்து சமயமாகும்.

இந்து சமயம், சனாதன தருமம் என்றும், வேத சமயம், வைதிக சமயம் போன்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. 'சனாதன தருமம்' என்றால் அழிவில்லாத நிலையான அறம் எனப் பொருள். வேதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குவதால் வேதசமயம் என்றும், வேதநெறிகளையும் சாத்திரங்களையும் மையமாகக் கொண்டுள்ளதால் வைதீக சமயம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

இந்து சமயத்தின் அடிப்படை:

இந்து சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு கடவுளை அடைவதாகும். எல்லாவற்றையும்விட மேலானவராக இருப்பதால், கடவுளைப் பரம்பொருள் என்று இந்து சமயம் கூறுகிறது. கடவுள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களையும் செய்கிறார். படைக்கும்போது அவர் பிரம்மன் என்றும், காக்கும்போது விஷ்ணு என்றும், அழிக்கும்போது சிவன் என்றும் அறியப்படுகிறார். இந்த வெவ்வேறு மூன்று தொழில்களைச் செய்யும் பரம்பொருளையே மும்மூர்த்திகள் என்று கூறுகின்றனர். ஆன்மா, வினைப்பயன், மறுபிறப்பு, வீடுபேறு போன்றவை இந்து சமயத்தின் அடிப்படை கருத்துகள் ஆகும்.

ஆன்மா (உயிர்)

ஆன்மா உடலுடன் வாழும்போது ஜீவாத்மா என்றழைக்கப்படுகிறது. அஃது அழிவில்லாதது. உடலுக்கு அழிவு உண்டு; ஆன்மாவுக்கு அழிவில்லை என்று இந்துசமயம் குறிப்பிடுகிறது.

கர்மா (வினைபயன்):

பாவம், புண்ணியம் என கர்மா இருவகைப்படும். உயிர்கள் வினைப்பயனின் அடிப்படையில் செயலாற்றுகின்றன. அதனால், அவ்வினைப்பயனின் அடிப்படையிலேயே அவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகள் அமைகின்றன.

புனர் ஜென்மம் (மறுபிறப்பு):

மறுபிறப்பு உண்டு என்று இந்துசமயம் நம்புகிறது. மேலும் இறப்பு என்பது, பிறப்புக்குச் செல்லும் வழியாகும். அவரவர்கள் செய்த பாவ, புண்ணியத்தின் அடிப்படையில் மறுபிறவி உண்டு என்று நம்பப்படுகிறது. தொடர்ந்து பிறவிச்சக்கரம் சுழன்றுகொண்டே இருக்கும், ஆன்மா வீடுபேறு அடையும்போது பிறவிச்சக்கரத்தின் சுழற்சி நிற்கும் என்றும் நம்பப்படுகிறது.

வீடுபேறு (மோட்சம்):

இந்து சமயத்தின் உறுதிப்பொருள்களில் இறுதியானது வீடுபேறு ஆகும். வினைப்பயனில் பற்றின்றித் தியாக மனப்பான்மையுடன் வாழ்ந்தால் மறுபிறவி எடுக்க வேண்டிய நிலை வராது. இதுவே வீடுபேறு அல்லது மோட்சம் எனப்படுகிறது. உயிர்களின் மறுப்பிறவியற்ற நிலையை இது குறிப்பிடுகிறது.

இந்து சமயம் மனிதனை இயற்கையிலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகக் கருதுகிறது. இந்த உண்மையின் அடிப்படையில், இந்து சமயத்தவர் ஐந்து கடமைகளை வேள்வியாக செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அவை

ஐந்து வேள்விகள் - (பஞ்ச யக்ஞம்):

- தெய்வ வழிபாடு (தேவ யக்ஞம்) கடவுளை நாள்தோறும் வழிபடுதல் வேண்டும்.
- வேதம் ஓதுதல் (பிரம்ம யக்ஞம்) நாள்தோறுமு் வேதங்களையும், அறநூல்களையும் ஒதுதல் வேண்டும்.
- முன்னோர் வழிபாடு (பித்ரு யக்ஞம்) இறந்த மூதாதையர்கள் தெய்வங்களாக உள்ளனர் எனக் கருதி அவர்களை வழிபட வேண்டும்.
- உயிரினங்கள் வழிபாடு (பூத யக்ஞம்) செடி, கொடி, மரம், விலங்கு, உள்ளிட்ட அனைத்து உயிரினங்களையும் கடவுளாகக் கருதி அவற்றுக்கு உணவு அளித்துப் பேணவேண்டும்.
- மனித வழிபாடு (மனுஷ்ய யக்ஞம்) அறவோரையும், துறவிகளையும் வணங்கி உதவிட வேண்டும்.

இந்து தர்மம்:

இந்து சமயம் ஒவ்வொரு இந்துவுக்கும் தனிமனித கடமைகள் (ஆசிரம தர்மம்), சமூகக் கடமைகள் (வர்ணாஸ்ரம தர்மம்) என இரு கடமைகளை வலியுறுத்துகிறது.

1. **தனிமனித கடமைகள் (ஆசிரம தர்மம்):**
   மனித வாழ்க்கையின் படிநிலைகளில் ஒவ்வொரு காலத்திலும் அவன் ஆற்றவேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி கூறுகிறது. அவை
   1. பிரம்மச்சரியம், 2. கிருகஸ்தம், 3. வனப்பிரஸ்தம், 4. சன்னியாசம். இவை படிப்படியாக மனிதன் வாழ்வு முழுமை பெற ஏற்படுத்தப்பட்டவையாகும்.

2. **சமூகக் கடமைகள் (வர்ணாஸ்ரம தர்மம்):**
   இந்து சமயம் ஒவ்வொரு மனிதனும் அவன் சார்ந்துள்ள சமூகத்திற்கென்ச் சில கடமைகளை ஆற்ற வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது. அதன் அடிப்படையில் சமூகம் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவையாவன
   1. பிராமணர் 2. சத்திரியர், 3. வைசியர், 4. சூத்திரர் ஆவார்.

   இவை சமூகத்திற்கான தொழில் கடமைகளேயாகும். இவற்றில் உயர்வு தாழ்வு கிடையாது.

அறுவகைச் சமயங்கள்:

இந்து சமயம் முறையே சைவம், வைணவம், காணாபத்யம், கௌமாரம்,என்றும் அனுமன் சிறிய திருவடி என்றும் வைணவர்களால் அழைக்கப்படுகிறது.

வைணவப் பிரிவுகள்:

வைணவ சமயத்தில் வடகலை, தென்கலை என்னும் இரண்டு பிரிவுகள் உள்ளன. வைணவக் கொள்கைகளை இராமானுஜர் நெறிபடுத்தி விளக்கியுள்ளார். அவருக்கு பின்வந்தவர்களிடையே கொள்கைகளை விளக்குவதில் கருத்து வேறுபாடு எழுந்தது. இவ்வேறுபாடு வடகலை, தென்கலை என்ற இரு பிரிவினர் தோன்றக் காரணமானது.

வடகலைப்பிரிவினர் வேதாந்ததேசிகரின் கொள்கைகளையும் தென்கலைப் பிரிவினர் மணவாள மாமுனிகளின் கொள்கைகளையும் பின்பற்றுகின்றனர்.

	வடகலை (காஞ்சிபுரம்)	தென்கலை (ஸ்ரீரங்கம்)
1.	திருமண் அணியும் போது பாதமின்றி அணிவர்	திருமண் அணியும்போது பாதமிட்டு அணிவர்
2.	வேதங்களே முதன்மையானது என்பர்	நம்மாழ்வாரின் பாடல்களே முதன்மையானது என்பர்
3.	வேள்விகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பர்	வேள்விகள் இன்றியமையாதது அன்று என்பர்.

3. காணாபத்யம்:

இது கணபதியை முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடும் சமயமாகும். இச்சமயத்தைப் பின்பற்றும் மக்கள் காணாபத்யர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். கணபதி எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் முதன்மையானவராகக் கருதப்படுகிறார். பக்தர்கள், பிள்ளையாரைப் போற்றிப் பாடிய பின்னரே, ஏனைய தெய்வங்களை வழிபடும் மரபு உள்ளது. இவர் மூஷிகத்தை வாகனமாகக் கொண்டுள்ளார்.

கௌமாரம்:

முருகனை முழுமுதற்கடவுளாக வழிபடுகின்ற சமயம் கௌமாரம், இச்சமயத்தினர் கௌமாரர், ஸ்கந்தர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். முருகன் எனத் தமிழகத்தில் வணங்கப்படும் குமரன், மயிலை வாகனமாகவும், சேவலைக் கொடியாகவும் உடையவர். முருகன் தமிழ்க்கடவுளாகவும் கருதப்படுகிறார். சங்க இலக்கியங்கள் முருகனைச் சேயோன் என்று குறிப்பிடுகின்றன. குன்று இருக்கும் இடமெல்லாம் குமரன் இருக்கும் இடமாக நம்பப்படுகிறது. உலகில் எங்கெல்லாம் தமிழர்கள் வசிக்கிறார்களோ, அங்கெல்லாம் முருகக்கடவுளுக்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. மலேசியாவில் உள்ள பத்துமலை முருகன் சிற்பம் சிறப்பு மிக்கது.

சாக்தம்:

சக்தி என்ற பெண் தெய்வத்தை முழுமுதற் கடவுளாக வழிபடுகிற சமயம் சாக்தமாகும். இச்சமய மக்கள் சாக்தர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். சக்தி, பண்புகளுக்கு ஏற்பப் பல்வேறு வடிவங்களில் காட்சியளிக்கிறார். இவர் சிங்கத்தின் மீது வீற்றிருக்கிறார். சினங்கொண்ட உருவத்துடன் விளங்கும் சக்தியை வழிபடுவதே காளி வழிபாடாகும். இக்காளியைப் (கொற்றவை) பாலைநிலக் கடவுளாகச் சங்ககால மக்கள் வழிபட்டனர். சக்தி, கிராமங்களில் மக்கள் மனப்பான்மைக்கு ஏற்ப கிராம தேவதையாக வழிபடப்படுகிறார்.

மரபு தெய்வங்கள்:

கிராமங்களில் மக்களின் வாழ்க்கை முறைக்கு ஏற்ப பல்வேறு தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். அவை மரபு தெய்வங்கள், சிறுதெய்வங்கள் என்றும் நாட்டார் தெய்வங்கள் என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றன.

இந்தச் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் கிராம தெய்வங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவை ஊருக்கு ஊர் வேறுபட்டு காணப்படுகின்றன. இதில் ஆண், பெண் தெய்வங்கள் இணையான மதிப்புகொண்டவை. பெரிய கோயில்களில் இல்லாது மரத்தடி, திறந்தவெளிகள் போன்ற இடங்களில் எளிமையாகவே காணப்படுகின்றன.

தன்னுடைய ஊரை, கால்நடைகளை, கண்மாய் நீரை, பெண்களை, அறுவடைப் பயிரை காக்கும்போதும், போரில் இறந்த ஆண்களையும், ஊருக்காகவும்,குடும்பத்திற்காகவும், கணவனோடு உயிர்நீத்த

பெண்களையும் கிராமப்புற மக்கள் தெய்வங்களாக வழிபட்டு வருகின்றனர்.

ஐயனார், முனீஸ்வரர், சுடலைமாடன், கருப்பசாமி, காத்தவராயன், மதுரைவீரன் போன்ற ஆண் தெய்வங்களும், முத்தாலம்மன், பெரியநாச்சி, இசக்கியம்மன், மாரியம்ம்ன், காளியம்மன் போன்ற பெண் தெய்வங்களும் வணங்கப்படுகின்றன. மக்கள் உருவமில்லாத இயற்கை சக்திகள் போன்றவற்றையும் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர்.

சௌரம்:

சௌரம் என்பது, சூரியனை முழுமுதற்கடவுளாக வழிபடுகிற சமயமாகும். இதனைப் பின்பற்றுவோர் சௌரர் என்றழைக்கப்படுவர். சூரியன் ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் அமர்ந்திருப்பார். சூரியனுக்கு நன்றிகூறும் விதமாகவே நாம் பொங்கில் பண்டிகையைக் கொண்டாடுகிறோம்.

இந்து சமய இலக்கியங்கள்:

ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் முக்கியமான சமய நூல்கள் உள்ளன. இந்து சமயத்திற்கும் வேதம், ஆகமம், தோத்திரம், சாத்திரம் இதிகாசம், புராணம் எனப் பல நூல்கள் உள்ளன.

வேதங்கள்:
வேதம் என்ற சொல்லுக்கு அறிவுக் களஞ்சியம் என்று பொருள். வேதங்கள் நான்கு அவை, ரிக், யஜுர், சாம, அதர்வண வேதம் என்பனவாகும். ரிக் பழைமையான வேதமாகும். ''மந்திரங்களின் அரசி'' எனப் போற்றப்படும் காயத்ரி மந்திரம் ரிக் வேதத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. வேதங்களின் தொகுப்பு சம்கிதைகள் ஆகும். பிராமணங்கள் என்பவை யாகங்களில் செய்யவேண்டிய சடங்குகள் பற்றிக் கூறும் நூலாகும்.

உபநிடதங்கள் (உபநிஷத்)

உபநிஷத் என்ற சொல் குருவின் அருகில் சீடன் அமர்ந்து அவரின் உபதேசம் கேட்டறிதலைக் குறிப்பிடுகிறது. இவை பண்டைய இந்திய தத்துவ இலக்கியமாகும். வேதங்களில் இவையே இறுதியானவை. எனவே வேதாந்தம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

அழிவில்லாத மெய்ப்பொருள் ஒன்று உண்டென்றால் அதன் சுபாவம் என்ன? அதுதான் கடவுளா? இவ்வுலகம் எப்படி தோன்றியது? போன்ற கேள்விகளை உபநிடதம் எழுப்புகிறது.
எதையும் ஒரே முடிந்த முடிவாகச் சொல்லிவிடாமல், கேள்விகளை எழுப்புவதும் மாற்றுத்தத்துவங்களை வெளிக்கொணர்வதும் உபநிடதத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

மனிதன் தோன்றிய காலம் முதலே சமயம் தோன்றியது எனலாம். சமயமே மனிதனின் வாழ்க்கை. சமயத்தின் மூலமாகத்தான் மனிதன் தன் ஆன்மாவின் உண்மை நிலையையும் வாழ்க்கையின் பயனையும், மனத்தின் ஆனந்தத்தையும், முழுமையான அமைதியையும், நிலைத்த தன்மையையும் பெறமுடியும்.
- தைத்திரிய உபநிடதம்

ஆகமங்கள்:

சமய வழிபாட்டு முறைகளே ஆகமங்கள் எனப்படும். இவை மனத்தை ஒரு முகப்படுத்திக் கடவுளை அடைய வழிகாட்டுகின்றன. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய சாதனங்களால் இறைநிலையை அடையலாம் என ஆகமங்கள் உரைக்கின்றன. சைவ ஆகமங்களைப் பின்பற்றிச் சிவாச்சாரியார்கள் சைவக் கோவில்களில் அர்ச்சகர்களாகவும், பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களைப் பின்பற்றி வைணவக் கோவில்களில் 'நம்பி' (பட்டாச்சாரியார்) எனப்படும். சாத்தரத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அர்ச்சகர்களாகவும் பணியாற்றுகின்றனர்.

சைவ ஆகமங்கள்:

சில வழிபாட்டின் முக்கியத்துவம், சிவாலயம் அமைக்கும் விதம், பூசை முறைகள், சிவாச்சாரியார்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை போன்றவற்றை விளக்கும் சைவ நெறிகளே சைவ ஆகமங்களாகும். இவ்வாகமங்கள் இரண்டு பெரும்பிரிவுகளாகவும், 28 உட்பிரிவுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

திருமுறைகள்:

தமிழில் திருமுறை என்பதற்குத்தம்மை அடைந்தவர்களைச் சிவமேயாக்குகின்ற முறையென பொருள் கூறுவர். சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டாகும். இவற்றைத் தொகுத்தவர் நம்பியாண்டார் நம்பி ஆவார். ஒன்று முதல் ஏழு வரையிலான திருமுறைகள் தேவாரம் எனப்படும். அவற்றை முறையே திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய சைவமூவர் அருளினர்.

எட்டாம் திருமுறையான திருவாசகத்தை மாணிக்கவாசகரும், ஒன்றும், நாயன்மார்கள் எழுதிய ஒன்பதாம் திருமுறையும், பத்தாவது திருமுறையான திருமந்திரத்தைத் திருமூலரும் இயற்றினர். காரைக்காலம்மையார் உட்பட பன்னிருவர் வழங்கியவை பதினோராம் திருமுறையாகும். சேக்கிழார் அருளியது, பெரியபுராணம் அல்லது திருத்தொண்டர் புராணமாகும். இது பன்னிரண்டாம் திருமுறை என்றழைக்கப்படுகிறது; அக்கால நாயன்மார்களின் வரலாற்றைக் கூறுகிறது.

நாலாயிரத்திவ்யபிரபந்தம்:

வைணவ சமயத்தில், விஷ்ணுவைத் தமிழ்ப் பாமாலைகளால் வழிபட்ட பன்னிரு ஆழ்வார்கள் அருளியவை, நாலாயிரத் திவ்யபிரபந்தமாகும். பன்னிருவரில் பெண் ஆழ்வார் ஆண்டாள் ஒருவரே. இவர் ‘‘சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியாள்’’ என்றும் புகழப்படுகிறார். நாலாயிரத்திவ்ய பிரபந்தத்தைத் தொகுத்தவர் நாதமுனிகள் ஆவார்.

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள்:

சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கள் 14 ஆகும். இவற்றை மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் என்பர். இவற்றில் தலை சிறந்தது சிவஞான போதமாகும். இந்நூலை இயற்றியவர் மெய்கண்ட தேவராவார். இதில் சைவ சித்தாந்த மெய்யியல் கருத்துகளைக் காணலாம்.

வேதாந்த நெறிகள்:

வேதாந்த நெறிகள் முறையே அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், துவைதம் என்பவனவாகும்.

1. **அத்வைதம்:**

அத்வைத கோட்பாட்டை உலகிற்களித்தவர் ஆதிசங்கரர் ஆவார். இவர் கேரளாவில் உள்ள காலடி என்னும் ஊரில் பிறந்தார். சங்கரர் பௌத்த சமண சமயங்களின் எழுச்சியால் குன்றிப் போயிருந்த இந்து சமயத்திற்குச் சங்கரர் புத்துயிர் ஊட்டினார். இவர் இந்தியா முழுவதும் பயணம் செய்து சிருங்கேரி, பூரி, துவாரகை, ஜோஷி போன்ற இடங்களில் அத்வைத மடங்களை நிறுவி இந்து சமயத்திற்கு அரும் தொண்டாற்றினார்.

அத்வைதம் என்பது இரண்டு அல்ல ஒன்றே என்பதாகும். (அ - இல்லை, துவைதம் - இரண்டு) பிரம்மமும் ஆன்மாவும் இரண்டல்ல, அவை ஒன்றேயாகும் எனப் பொருள்படும்.

பிரம்மம் ஒன்றைத் தவிர, காணப்படுகின்ற அனைத்தும் வெறும் மாயத்தோற்றங்களே. ஜீவாத்மா, தான் பிரம்மம் என்பதை உணர்ந்து பற்றற்ற செயல் புரிவதன் மூலம் பிரம்மமாக மாறமுடியும் என்பதே அத்வைதமாகும். ஞான மார்க்கத்தின் வழி பிரம்மத்தை அறிய விழைதலே அத்வைதம் எனச் சங்கரர் வலியுறுத்துகிறார்.

2. **விசிஷ்டாத்வைதம்**

விசிஷ்டாத்வைதக் கருத்தைக் கூறியவர் இராமானுஜர் ஆவார். இவர் திருவரங்கத்தின் தலைமை ஆச்சாரியராகப் பொறுப்பேற்றார். இந்தியா முழுவதும் வைணவத்தைப் பரப்புவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். இந்துக்களிடம் நிலவிய சாதி வேற்றுமையைக் களைய முற்பட்டார். பிரம்மம் ஒருவரே ஈஸ்வரன் என்றும் விஷ்ணு என்றும் பெயர் பெருகிறார். அவர் சித்து என்னும் ஆத்மாவுடனும், அசித்து எனப்படும் சடத்தோடும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கிறார். பரமாத்மாவே நிலையானவர். சுதந்திரம் உடையவர். சித்தும், அசித்தும் அவரை சார்ந்திருப்பவை. ஆசாரிய அன்பு, ஸ்ருதி, ஸ்மிருதி – நம்பிக்கை, மோட்ச விருப்பம், உலக ஆசை அறுத்தல், தர்மசிந்தனை, வேதபாராயணம், சாது, சங்கமச் சேர்க்கை முதலானவற்றால் கர்ம பந்தத்தைவிட்டு முக்தி பெறலாம். சத் என்னும் உயிர், அசித் என்னும் உடலுடன் இணைவதால் பரமாத்மா ஒன்றாகவே காணப்படுகிறது. பரமாத்மா, ஜீவாத்மா, உலகம் இம்மூன்றிற்கும் பிரிக்க இயலாத ஒரு பந்தம் இருக்கிறது என்று இராமானுஜர் கூறினார்.

3. **துவைதம்:**

இந்நெறியைப் பரப்பியவர் மத்துவர் ஆவார். இவருடைய தத்துவக் கோட்பாடு துவைதமாகும். துவி என்றால் இரண்டு என்று பொருள்படும். அதாவது பிரபஞ்சமும், பரமாத்மாவும் வேறானவை. பரமாத்மா தனி, மற்றவை அதில் சேராதவை என்பதாம். பரமாத்மா, ஜீவாத்மா, ஜடவுலகம் - இவை எவராலும் உண்டாக்கப்படாத நித்தியப் பொருளாகும். உலகம் ஒரு தோற்றம் அன்று. சுதந்திரம் இறைவனுக்கு மட்டும் உண்டு. கருமத்தை நீக்கினால் வீடுபேற்றை அடையலாம்.

கீதை உணர்த்தும் நான்கு மார்க்கங்கள்:

இந்து மதத்தில் ஆன்மிகவழிகள் சாதனம் என்றழைக்கப்படுகின்றன. இறைவனை அடையும் வழியே மார்க்கமாகும். அவற்றுக்குப் பல்வேறு வகையான சாதனங்கள் உதவுகின்றன. பகவத்கீதை இறைவனை அடைய நான்கு மார்க்கங்களைக் காட்டுகிறது. அவையாவன:

1. ஞானமார்க்கம்,
2. இராஜ மார்க்கம்
3. கர்ம மார்க்கம்
4. பக்தி மார்க்கம் என்பனவாகும்.

1. **ஞான மார்க்கம்:**

அறிவுக்கூர்மையுடையவர்கள் நல்லதையும், கேட்டதையும் அறிந்து என்றும் நிலைத்திருப்பதையும், விரைவில் அழிந்து விடுவதையும் சிந்தித்து உணரும் ஆற்றல் உடையவர்கள். இவ்வறிவின் துணைகொண்டு சத்தியத்தையும் முழுமையான பரம்பொருளையும் தேடும் வழியே ‘ஞானமார்க்கம்’ முறையே வேதாந்தங்கள், உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை ஆகியனவும், இரமணமகரிஷி, அரவிந்தர், தாயுமானவர் மற்றும் திருமூலர் போன்ற ஆன்றோர்களின் உபதேசங்களாகும்.

2. **இராஜ மார்க்கம்:**

மனிதன் சுய உணர்வுடன் உடம்பு, மூச்சு, மனம், இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தித்தனக்குள்ளே ஒளிந்து கிடக்கும் சக்திகளைத் தூண்டி வெளிப்படுத்துவது இராஜ மார்க்கம் எனப்படும். ‘‘ஓம்’’ என்னும் பிரணவம் இங்கு வழிபடப்படுகிறது.

3. கர்ம மார்க்கம்:

வாழ்க்கையில் மனிதன் செய்கின்ற ஒவ்வொரு செயலிலும் இரண்டு விதமான பயன்கள் இருக்க வேண்டும்.

- ❖ அச்செயல் அவனுடைய தெய்வ பக்தியை வளர்க்க வேண்டும்.

❖ அச்செயலினால் சமுதாயத்திற்கு பயன் கிடைக்க வேண்டும்.

சமுதாயத்தின் அங்கத்தினராகிய ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளை முறையாகவும், திறமையாகவும் ஆற்றுவதே கர்ம மார்க்கமாகும்.

4. பக்தி மார்க்கம்:
கடவுள் மீது பக்தி கொண்ட மனிதன் அகந்தையை ஒழித்து, சிறுமையை தவிர்த்து, தியாகம் அன்பு, வாயிலாக உயிரிய நிலையை அடைவதே பக்தி மார்க்கமாகும்.
''நீ எதுவாக விரும்புகிறாயோ அதுவாகவே மாறிவிடுகிறாய்'' எனக் கீதை குறிப்பிடுகிறது. நற்குணங்களைக் கொண்ட பரம்பொருளை வணங்கும்போது நாமும் நற்குணங்களை கொண்டவராகவே மாறிவிடுகிறோம்.

பகவத் கீதை:
இது, மாபெரும் இதிகாசமான மகாபாரதத்தின் ஒரு பகுதியாகும். பகவத் கீதை என்பதற்குக் கடவுளின் பாடல் என்று பொருள். இ∴து எழுநூறு ஸ்லோகங்கள் பதினெட்டு அத்தியாயங்களாலானது.
மகாபாரதத்தில் குருஷேத்ரப் போர் தொடங்கும் முன் எதிரணியை பார்வையிட்ட அர்ஜுனன் அங்கே அவனது உறவினர்கள், நண்பர்கள், குரு போன்றோர் இருப்பதால் போரிட மறுத்தார். இதைக்கண்ட அவரது தேரோட்டியாக வந்த பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணர், தருமத்திற்காகப் போரிடும்போது உறவுமுறைகள் குறுக்கிடக்கூடாது போன்ற அறிவுரைகளை வழங்கினார்.

கீதை அர்ஜுனனுக்கு மட்டும் கூறப்பட்டதன்று மனிதர்கள் அனைவருக்குமானது என இந்து சமயம் நம்புகிறது. ஏனெனில், இது கடவுளால் மனிதனுக்கு வழங்கப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது.

இந்து சமய விழாக்கள்:
இறைவனது பரிபூரண அருள் பக்தனுக்குக் கிடைக்கும் என்பதை நினைவூட்ட விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. இவ்விழாக்கள் மக்கள் மனத்தில் அன்பு, இரக்கம்,ஈகை, மனிதநேயம் முதலான நற்பண்புகளை வளர்த்து ஆன்மீக அறிவைப் பெருக்கி, வளமான வாழ்க்கை வாழ உதவுகின்றன. இந்துக்கள் கொண்டாடக்கூடிய விழாக்களில் விநாயகர் சதுர்த்தி, நவராத்திரி, தீபாவளி,கந்த சஷ்டி, திருகார்த்திகை, சிவராத்திரி, மாசிமகம், பங்குனி உத்திரம், சித்திராபௌர்ணமி, வைகாசி விசாகம், ஆனி திருமஞ்சனம், ஆடிபூரம், பிரதோஷம் போன்ற விழாக்களைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

இந்து சமயத்தின் பெருமைகள்:

❖ இந்துசமயம் காலத்தால் மிகவும் தொன்மையானது. அ∴து உலகெங்கும் பரவி இருந்ததை நவீன கால ஆய்வுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

❖ இந்து சமயத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முக்கியகருத்துகள் பிற சமயங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

❖ இந்து சமயம் பிற சமயங்களை இழிவுபடுத்தாமல், அவற்றின் கோட்பாடுகள் மதித்து அரவணைத்துச் செல்கிறது.

❖ இந்து சமயத்தின் மீது பல்வேறு தாக்குதல் நிகழ்ந்தபோதும் அது தாழாமல் உயர்ந்து திகழ்கிறது.

❖ இந்து சமயம் வெறும் நம்பிக்கை உணர்வோடு நின்றுவிடாமல் நம்பிக்கைகளுக்கான அறிவியல் காரணங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டது.

❖ மனித உணர்வுகளைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உட்படுத்தாது சுதந்திரமாக வாழும் உரிமையை வழங்குகிறது. நமது சமூகங்களில் கட்டுப்பாடு நிலவினாலும் சமயத்தில் அளப்பரிய சுதந்திரம் வழங்கப்படுகிறது.

- இல்லறத்தில் இருப்பினும் துறவறத்தில் இருப்பினும் நல்வாழ்வின் வாயிலாக வீடுபேறு அடையலாம் எனக்கூறுகிது.

- மக்கள் செய்த நல்லினை தீவினைகளுக்கு ஏற்ப மறுபிறவி உண்டெனக் கூறி, மக்களின் வாழ்வை நெறிப்படுத்தித் துன்பமற்ற வாழ்க்கைக்கு வழிசெய்கிறது.

இந்தியப்பண்பாட்டிற்கு இந்து சமயத்தின் கொடை:

- இந்து சமயத்தில் காணப்படும் இல்லறம், மனிதாபிமான உணர்வு, சகிப்புத்தன்மை, உயர்ந்த ஆன்மிகக் கோட்பாடுகள் போன்றவை இந்தியப் பண்பாட்டின் அடையாளமாகத் திகழ்கின்றன.

- இந்த சமய இலக்கியங்களான வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாசங்கள்,புராணங்கள் போன்றவை இந்தியாவிற்கு மட்டுமல்ல உலகிற்கே வழங்கப்பட்ட கொடைகளாகும்.

- யோகா என்னும் அற்புதமான அறிவியல் உண்மையை, மிகப்பெரிய கொடையாக இந்து சமயம் உலகிற்கு அளித்துள்ளது.

- கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை இவற்றில் மனிதனின் ஆன்மிக உணர்வுகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன என்பதை உலகிற்குக் காட்டிய சமயம், இந்து சமயமேயாகும்.

- உருவ வழிபாட்டுமுறை, வீடுபேறு அடைவதற்கான அறநெறி கோட்பாடுகள் அத்வைதம், விசிட்டாத்வைதம். துவைதம், சைவ, சிந்தாந்த நெறிகள் போன்ற தத்துவக்கோட்பாடுகளையும் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அளித்திருப்பது இந்து சமயம்தான் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

சமணம்:
இந்தியாவின் பழம்பெரும் சமயங்களுள் சமண சமயமும் ஒன்றாகும். இந்திய மக்களால் இச்சமயம் பின்பற்றப்படுகிறது. இருபத்திநான்கு தீர்த்தங்கரர்களின் போதனைத் தொகுப்பே சமணமாகும்'. சமணமதம், ஜைன மதம், அருக மதம், பிண்டி மதம், நிகண்ட மதம் என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறது. ஜீனரின் வழி செல்பவர்கள் ஜைனர் - சமணர் எனப்பட்டனர். ஜீன் என்பது ஜீத் என்ற பகுதியின் அடியாகப் பிறந்தது. ஜீத் என்பதற்கு ஜெயித்தல், வெற்றிபெறுதல் என்று பொருள். ஜீனர் என்றால் புலன்களை வெற்றி கண்டவர். அதாவது, தனது மனத்தையும், பொறிகளையும் அடக்கி வெற்றி கண்டவர் என்பது பொருளாகும். அத்தகைய ஜீனர்களைக் கொண்ட சமயமே சமண சமயமாகும்.

சமண சமயப்பிரிவுகள்:
சமண சமயத்தில் திகம்பரர், சுவேதம்பரர் என்ற இருபெரும் பிரிவுகள் உள்ளன.

திகம்பரர் - திக் + அம்பரர் - திக் என்றால் திசை, அம்பரம் என்றால் ஆடை = திசைகளையே ஆடைகளாக அணிபவர்கள் எனப்பொருள்படும். (ஆடையே அணியாதவர்கள்)

சுவேதம்பரர் - ஸ்வேதம் + அம்பரம் (சுவேதம் - வெள்ளை, அம்பரம் - ஆடை) வெண்ணிற ஆடை அணிபவர்கள் என பொருள்படும்.

தீர்த்தங்கரர்கள்:

இச்சொல்லிற்குப் (தீர்த்தங்கரர்) பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடந்த ஞானி என்று பொருள். தெய்வத் தன்மையும் மெய்யுணர்வும் பெற்ற தீர்த்தங்கரர்கள் மக்கள் மனத்தில் உள்ள அறியாமை பற்றிய அஞ்ஞானமாகிய இருளை அகற்றி, ஆன்ம ஒளி வீசிக் கரையேற்றுபவர்கள் அவர். சமண சமயத்தில் 24

தீர்த்தங்கரர்கள் தோன்றியதாகக் குறிப்பிடுவர். முதலாவது தீர்த்தங்கரர் ரிஷபர் என்பவராவார். 23 ஆவது தீர்த்தங்கரரான பார்சவநாதர் பற்றியும் 24 ஆவது தீர்த்தங்கரரான வர்த்தமானர் என்ற மகாவீரரே சமய சமண சமயத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்து அதைச் செம்மைபடுத்திச் சீரிய அமைப்புடையதாக்கினார்.

	தீர்த்தங்கரர்	இயக்கியவர்கள் (மூல பெண் தெய்வங்கள்)	சின்னம்
1.	ஆதிநாதர் (ரிஷபர்)	சக்கரேஸ்வரி	காளை
2.	அஜிதநாதர்	ஆஜிதபலா	யானை
3.	சம்பவனநாதர்	துரிதாரி	குதிரை
4.	அபிநந்தநாதர்	காளி (வச்சர சாருங்கலா)	குரங்கு
5.	சுமதிநாதர்	முகாகாளி	சிகப்பு வாத்து
6.	பத்ம பிரபர்	சியாமா	தாமரை மலர்
7.	சுபார்க்கவநாதர்	சாந்தி	ஸ்வஸ்திகா
8.	சந்திரபிரபா	ப்ருகுடி (ஜீவாலா மாலினி)	சந்திரன்
9.	புஷ்பதந்தர்	சதாரி	முதலை
10.	சிதலநாதர்	மானவி (கந்தர்ப்ப)	கற்பகமரம்
11.	ஸ்ரேயானம்சின்நாதர்	கௌரி	காண்டாமிருகம்
12.	வசுபூஜ்யர்	கருடயக்கி	பெண் எருமை
13.	விமலநாதர்	வைரோதி	பன்றி
14.	அனந்தநாதர்	அனந்தமதி	முள்ளம்பன்றி
15.	தர்ம நாதர்	மானவி	வஜ்ராயுதம்
16.	சாந்திநாதர்	முகாமானிச	மான்
17.	குந்துநாதர்	விஜயா	ஆடு
18.	அறநாதர்	விஜயதேவி	மீன்
19.	மல்லிநாதர்	ஆபராஜிதா	கலகம்
20.	மனிசுவிரதர்	பகுரூபினி (காரதத்தா)	ஆமை
21.	நமிநாதர்	சாமுண்டி (சுந்தாரி)	நீலத்தாமரை
22.	நேபிநாதர்	அம்பிகா (துஸ்மாண்தினி)	சங்கு
23.	பார்சவநாதர்	பத்மாவதி	பாம்பு
24.	வர்த்தமான மகாவீரர்	சித்தாக்கியா	சிங்கம்

வர்த்தமான மகாவீரர்:

இவரது இயற்பெயர் வர்த்தமானர். இவரே சமண சமயத்தின் கடைசி தீர்த்தங்கரர் ஆவார், தேடலின் விளைவாய்ச் சுகங்களைத் துறந்து, துறவறம் மேய்கொண்டார். பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கடந்து ரிஜுபாலிகா என்னும் இடத்தில் சால் மரத்தினடியில் கைவல்யா எனப்படும் உயரிய ஆன்மீக ஞானத்தை அடைந்தார். அதன் பிறகு மகாவீரர் என அழைக்கப்பட்டார். கங்கைச் சமவெளியில் குறிப்பாக மகதம், கோசலம் போன்ற பகுதிகளில் சமண சமய கருத்துகளைப் பரப்பினார்.

சமணக் கோட்பாடுகள்:

வினைப் பயனிலிருந்து விடுதலை பெற்று, நற்கதி அடைவதே சமணத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். இச்சமயம் கடவுள் கொள்கை அவசியமில்லை என்று கருதுகிறது. வீடுபேறு அடைய மூன்று மணிகளைக் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது.

1. மும்மணிகள் (திரி ரத்தினங்கள்) நன்னம்பிக்கை – வீடுபேற்றினை அடைய மகாவீரர் போதித்த தத்துவங்களில் முழுமையான நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். இதுவே நல்ல நம்பிக்கை (சம்யக் தரிசனம்) என்பர்.

2. நல்லறிவு - இந்த உலகத்தை யாரும் படைக்கவில்லை. இது இயற்கையாகத் தோன்றியது என்ற முழுமையான அறிவு பெற வேண்டும். அது நல்லறிவு (சம்யக் ஞானம்) எனக் கூறப்படுகிறது.

3. நற்செயல் - கொல்லாமை, பொய் பேசாமை, திருடாமை, சொத்து சேர்க்காமை, கற்புடையை ஆகிய ஐந்து நற்செயல்களையும் பின்பற்ற வேண்டும். இவை (சம்யக் சரித்திரம்) எனப்படுகிறது.

சமண சமயத்தில் ஐந்து பெரும் நோன்புகள் (அல்லது) பஞ்ச மஹாவிரதம் அகிம்சை:

1. தீங்கிழைக்காமை – அகிம்சை (Ahimsa)
2. உண்மைபேசுதல் - வாய்மை (Satya)
3. திருடாமை – பிறர் பொருளைக் கவராமை (Asteya)
4. சொத்துக்கள் சேர்த்தலை விடுதல் - பற்றுகளிலிருந்து விடுபடல் (Abarigraha)
5. தன்னடக்கம் - பிரம்மச்சரியம் (Brahamacharya)

சமணக் கொள்கைகள்:

சமண சமயத்தின் மிக உயர்ந்த கொள்கை "சியாத்வாதம்" அல்லது அநேகாந்தவாதமாகும். ஒரே பொருள் பல இயல்புகள் பொருந்தியதாய் இருப்பதே அநேகாந்தம். ஒரே பொருள் பல்வேறு கோணங்களில் பார்க்கும்போது அநேக இயல்புகள் உள்ளதாகக் காணப்படுகிறது. எப்பொருளைக் குறித்தும் திட்டவட்டமான முடிவான கருத்தினை வெளியிட முடியாது என்பதே இதன் விளக்கமாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக, இராமன் என்பவன் ஒருவனுக்கு மகன் என்றால் இன்னொருவனுக்கு தந்தையாகவும், மூன்றாமவனுக்கு அண்ணன் அல்லது தம்பியாகவும், நான்காமவனுக்கு மாமானாகவும் இருக்கலாம். மேலும் ஒருவன் மற்றவனுக்கு நண்பனையும் வேறு ஒருவனுக்கு பகைவனாயும் காட்சியளிக்கிறான். இவ்வாறு ஒவ்வொரு பொருளையும் அநேகக்கோணங்களில் பார்ப்பது 'அநேகாந்த வாதம்' ஆகும். ஒரு பொருள் ஏழுவகையாக இருக்கலாம் என வாதிடுவது சியாத்வாதமாகும்.

சமணர்களின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாக இன்னா செய்யாமை, அருளுடைமை, கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல் ஆகிய நான்கும் இணைந்த அகிம்சையே சமணத்தின் மையக் கருத்தாகும். சமண சமயத்தின் வாழ்வியல் நெறிகள் (நவபதார்த்தங்கள்) என்றழைக்கப்படுகின்றன. அவையாவன

1. ஜீவன் - நல்வினை, தீவினை அகற்றித் தானாகவே அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அறியும் ஜீவன்

2. அஜீவன் - உடலோடு கட்டுண்ட நிலையில் இன்ப, துன்பங்களைத் துய்ப்பவை.
3. புண்ணியம் - நல்லெண்ணம், நல்லசெயல், நல்ல சொல் இவற்றால் விளைபவை.

4. ஊற்று (ஆசிரமம்) – உயிரிகள் செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்பப் பயன்கள் வந்து சேரும்

5. செறிப்பு – (சம்வளர்) – மனம், வாக்கு, காயங்களை அடக்கி நல்வினை தீவினை உயிரை வந்து அடையாமல் தடுக்கும்.

6. உதிர்ப்பு - இரு வினைகளும் உயிருடன் சேராமல் தடுத்தபின்பு, எஞ்சிய வினைகளை நீக்கும்.

7. பந்தம் - சிந்தை, சொல், செயல், ஐம்புலன்கள் ஆகியவற்றால் உண்டான வினைகள் உயிரோடு கலப்பது பந்தம்.

8. மோட்சம் - ஐம்புலன்களின் ஆசைகளையும் அறவே அழித்து, இரு வினைகளிலும் நீங்கி உயர்ந்த வீடுபேறு அடைவது மோட்சமாகும்.

சமணம் கூறும் துறவிகளுக்கான வாழ்வியல் நெறிகள்:

1. சமணத் துறவிகள் கடுந்துறவற (Tapas) வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்டும்.
2. எளிமையான பற்றற்ற நிலையை (Celibacy) மேற்கொண்டு உலக வாழ்க்கையைத் துறக்க வேண்டும்.
3. அடிக்கடி உண்ணா நோன்பு இருந்து இறுதியில் முழுப்பட்டினி (Starvation) இருந்து உயிர் துறக்க வேண்டும்.
4. தீங்கிழையாமையைத் தங்களின் வாழ்வில் ஒவ்வொரு நாளும் கட்டாயம் கடைப்பிடித்தே ஆக வேண்டும்.
5. மயில் பீலியை எப்பொழுதும் வைத்திருக்க வேண்டும். தங்களின் பாதம்பட்டு சிறு உயிரினங்கள் கூட இறக்கக்கூடாது என்பது சமண சமயம் கூறும் துறவிகளுக்கான வாழ்வியல் நெறிகளாகும்.

சமண சமயத்தின் தத்துவங்கள்:

உலகம் அழியக்கூடிய பொருளாலும், அழியாத்தன்மையாலும் ஆத்மாக்களாலும் (Jawas (or) souls) உருவானதாகும். மனிதன் மட்டுமின்றி விலங்குகள், தாவரங்கள் மற்றும் கல்லுக்கும் உயிர் இருப்பதாகக் நம்பப்படுகிறது. உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் உயிர்கள் செய்யும் வினையும் (karma) வினைப்பயனுமே (Samskara) ஆகும். தூய்மையான உயிர், வினைப்பயனால் கறைபடிந்திருக்கிறது. வினைப்பயன்களைக் களைய கடுமையான தவவாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். தன்னை உண்மையில் உணர்ந்தவனே ஜீவ முக்தி அடைந்தவனாவான் என்று சமணத்தத்துவங்கள் கூறுகின்றன.

நிலைகள்:

1. மனம் மற்றும் புலன்களால் கிடைக்கும் அறிவு –(Mati Jnana)
2. சமண நூல்கள் மூலமும், துறவிகள் மூலம் கிடைக்கும் அறிவு –(Sruthi Jnana)
3. கடந்த காலம், எதிர்காலம் தொலைவில் உள்ளவற்றைப் பற்றி அறிவு – (Avadi Jnana)
4. அடுத்தவர் மனத்தில் உள்ளவற்றை அறிவது – (Mana Prayaya – Jnana)
5. அனைத்துப் பந்தங்களும் வினையால் ஏற்பட்ட தடைகள் நீங்கிய பிறகு, ஆன்மாவிற்குக் கிடைக்கும் முழுமையான உண்மையான அறிவு –(Kevala – Jnana) கைவல்யா.

சமண சங்கம்:

மகாவீரரின் சீடர்களுள் முக்கியமானவர் பத்ரபாகு, ஆவார். அவரின் சீடர்கள் 11 பேர் எனக் கூறுவர். சாதி, ஆண், பெண் வேறுபாடின்றி சீடர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். அவர்கள் நிர்கிரந்தவர்கள் (நிர்கிந்தர் - தளைகளிலிருந்து விடுபட்டோர்) எனப்பட்டனர்.

சமண சமய மாநாடு:

முதல் சமண சமய மாநாடு - இம்மாநாடு கி.மு. (பொ.ஆ.மு) 3-ஆம் நூற்றாண்டில் பாடலிபுத்திர நகரில் ஸ்தூலபத்திரர் தலைமையில் நடைபெற்றது. இங்கு சமண சமய நூல்களான 12 அங்கங்கள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டன. இம்மாநாட்டில் சமண சமயம் ஸ்வேதாம்பரர், திகம்பரர் என்று இருபிரிவுகளாகப் பிரிந்தது.

இரண்டாவது சமண சமய மாநாடு - இம்மாநாடு வல்லபி நகரில் தேவாதி க்ர்ஷ்மர்மனா

என்பவர் தலைமையில் கி.பி. (பொ.ஆ) 512 – ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. இதில் சமண சமய நூல்களான 12 அங்கங்கள், 12 உபஅங்கங்கள் ஆகியவை இறுதி செய்யப்பட்டன.

சமண சமய இலக்கியங்கள்:

சமணப் புனித நூலான ஆகமசித்தாந்தம் என்பது 12 அங்கங்களைக் கொண்டது. அது அர்த்த மகதி என்னும் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டது. இவை உரைநடையும் செய்யுள் நடையும் கலந்தவையாகும். கல்ப சூத்திரம் என்னும் நூல் பத்ரபாகு என்னும் சமணத்துறவியால் எழுதப்பட்டது. இது தீர்த்தங்கரர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

தமிழில் உள்ள நூல்களாகிய சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, யாப்பருங்கலக்காரிகை, நன்னூல், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, பழமொழி போன்றவை சமணர்களின் படைப்பேயாகும். மேலும் இந்தி. குஜராத்தி, மராத்தி, கன்னடம், சமஸ்கிருதம் போன்றவற்றிலும் சமணர்கள், இலக்கியங்களையும் தத்துவங்களையும் அளித்துள்ளனர்.

கலை:

சமணக் கட்டடக்கலை என்பது இந்தியக் கலையுடன் இணைந்தது. இராஜஸ்தானின் மவுண்ட் அபுவிலுள்ள தில்வாரா கோயில் புகழ்பெற்ற ஒன்றாகும். இது சோலங்கி வம்ச மன்னர்களால் கட்டப்பட்டது.

ரனக்பூர் ஜெயின் கோயில் இது ஆதிநாகர் கோயிலாகும். இக்கோயில் பழுப்பு நிற பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. 1444 மார்பிள் தூண்களைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு தூணும் கலைநுணுக்கத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டவை. இது சேத் தர்னாஷா என்பவரால் மன்னர் ரானாகும்பாவின் உதவியுடன் கட்டப்பட்டது.

கர்நாடக மாநிலத்தில் உள்ள சிரவணபெலகொலாவில் உள்ள கோமதீஸ்வரர் சிலை உலகிலேயே ஒரு கல்லால் செதுக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய சிலையாகும். இது 57 அடி உயரம் கொண்டதாகும். பல பாகுபலி என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகிறது. இது கங்க வம்சத்து மன்னரின் படைத்தளபதியான சாமுண்டராயா என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. உதயகிரியில் உள்ள புலிக்குகை, எல்லோரா இந்திர சபை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

கோமேதகா என்ற திகம்பர சமணத் துறவியின் புகழை உலகறியச் செய்யவே கோமதீஸ்வரர் சிலை உருவாக்கப்பட்டது.

பவங்கஜா ஆதிநாதர் சிலை (ம.பி) போன்றவையும், இராஜஸ்தான், பந்தல்கண்ட் போன்ற இடங்களில் சமணக் கலையின் சிதைவுகள் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்நாட்டில் கழுகு மலை, மதுரை, சித்தன்னவாசல், சீயமங்கலம், காஞ்சிபுரம், எண்ணாயிரம், மேல்சித்தாமூர் போன்ற இடங்களிலும் சமண தீர்த்தங்கரர்களின் புடைப்புச் சிற்பங்களும் சமணப் படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன.

இந்தியப்பண்பாட்டிற்குச் சமண சமயத்தின் கொடை:

- கல்வி மறுக்கப்பட்டவர்களுக்கு சமணக் கல்வி போதிக்கப்பட்டது.
- சமணசமயத்தின் இலக்கியமான ஆகமசித்தாந்தம் 12 அங்கங்களைக் கொண்டது. இந்நூல் அர்த்தமகதி என்ற பாலிமொழியில் தேவாதி என்பவரால் திருத்தியமைக்கப்பட்டது.
- பிராகிருதம், பாலி, தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் பல இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. தமிழில் நன்னூல், சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி. நாலடியார் போன்ற நூல்களை அளித்தவர்கள் சமணர்களே ஆவர்.

- ❖ வட மொழியிலும் இலக்கணம், அகராதி, குறியீட்டுமுறை (Exicography) மற்றும் கணிதம் ஆகிய துறைகளில் இவர்களுடைய பணி சிறப்பானதாகும்.
- ❖ சமண சமயக் கலைகளில் கட்டடக்கலை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இவர்கள் ஸ்தூபிகள், கோயில்கள் போன்றவற்றைக் கட்டினர். கோயிலில் முழு உருவச் சிலையையும் வைத்து வழிபட்டனர். கோமதீஸ்வரின் முழு உருவச் சிலை சிரவணபெலகோலா என்னுமிடத்தில் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ குவாலியருக்கு அருகில் உள்ள பாறைகளில் மிகப்பெரிய அளவில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்களும். உதயகிரி, எல்லோரா, அதிகும்பா ஆகிய இடங்களிலுள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் சமண சமயச்சிற்பக் கலைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.
- ❖ பவபுரியிலுள்ள கோயில், இராஜகிரி மற்றும் அபுமலையில் உள்ள தில்வாராகோயில், சித்தூர் சமணக் கோபுரம் போன்றவை, சமணர்களின் கலை, கட்டடக்கலையின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.
- ❖ சமணம் அகிம்சையை வலியுறுத்தியதால் விலங்குகள் பலியிடப்படுவது குறையத் தொடங்கியது.

பௌத்த சமயம்:

இந்தியாவில் தோன்றிய பழைமையான சமயங்களில் இதுவும் ஒன்று. ஜப்பான், சீனா, கொரியா, இலங்கை, தாய்லாந்து, மியான்மர் போன்ற நாடுகளில் இச்சமயம் பெரும்பான்மைச் சமயமாக விளங்குகின்றது. இக்கால சமூகத்தில் நிலவிய மூடநம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சிக்கலான நடைமுறைள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் போன்றவை பௌத்த சமயம் தோன்றக் காரணமாயிற்று. புத்தரின் ஆளுமையும், எளிமையான கொள்கைகளும், மன்னர்களின் ஆதரவும் கிடைத்தமையால் பௌத்த சமயம் எளிதில் பரவியது எனலாம். பௌத்தம் என்பது புத்தரின் போதனைகளின் அடிப்படையில் அவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சமயமாகும். இது சாக்கிய மதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. பௌத்த சமயமானது பாலிபௌத்தம், திருமறைபௌத்தம், தென்னாட்டுப் பௌத்தம், தேரவாதம் மற்றும் ஸ்தவிரவாதம் என்றும் பல பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகிறது.

புத்தர்:

இவரின் இயற்பெயர் சித்தார்த்தர். இவர் இன்றைய நேபாள நாட்டில் கபிலவஸ்துவில் உள்ள லும்பினிவனத்தில் சுத்தோதனருக்கும் மாயாதேவிக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். அவரது தாய் மாயாதேவியின் மரணத்திற்குப் பிறகு சிற்றன்னை கௌதமிபிரஜாபதி என்பவரால் வளர்க்கப்பட்டார். எனவேதான், கௌதமர் என அழைக்கப்பட்டார். சாக்கிய வம்சத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதால் ‘‘சாக்கியமுனி’’ என்றும், மெய் ஞானம் பெற்றதால் ஆன்மிகத்துறையில் புத்தர் எனவும் அழைக்கப்படுகிறார்.

அவர் ஒருநாள் நகர்வலத்தின்போது கண்ட நான்கு காட்சிகள் வாழ்வை மாற்றிய எனலாம். வயது முதிர்ந்த மனிதன், நோயாளி, பிணம், துறவி போன்றவர்கள் படும் துன்பத்தைக்ண்டு அதனைப் போக்க வழிகாண முயன்றார். இதனால் அனைத்தையும் துறந்து துறவியானார். மெய்யறிவைத் தேடிப்பயணம் செய்தார். கயா என்னும் இடத்தில் போதிமரத்தடியில் (அரசமரம்) அறிவொளி (ஞானம்) பெற்றார். நீண்ட தியானத்தின் விளைவாக ஞானம் பெற்றதால் புத்தர் என அறியப்பட்டார். தமது முதல் உரையை சரநாத்திலுள்ள மான் பூங்காவில் நிகழ்த்தினார். அது தர்மசக்கர பரிவத்தனா அல்லது சட்டச்சக்கரம் எனப்படுகிறது.

புத்த மத கொள்கைள்:

ஆரிய சத்தியங்கள் - நான்கு பேருண்மைகள் (Four Noble Truths):

1. இவ்வுலக வாழ்க்கை துன்பமயமானது. நோய், பிணி மூப்பு, சாக்காடு ஆகிய துன்பங்கள் நம்மைத்தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

2. தான் இன்பமாக வாழவேண்டும் என்ற தன்னல ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம்

3. தன்னல ஆசைகளை ஒழித்தால் துன்பங்கள் அறவே நீங்கும்.

4. எண்வகை நல் வழிகளை மேற்கொண்டால் ஆசைகளை ஒழித்து, துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு, நிர்வாணம் (மெய்யறிவு) என்னும் உயரிய நிலையை அடையலாம்.

அஷ்டாங்க மார்க்கம் - எட்டு நல்வழிகள் - (Eight fold Paths):
பௌத்த சமயத்தில் உலகத்தின் அமைப்பிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படவில்லை. மாறாக, மனிதனின் ஒழுக்க நடைமுறைகளே முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. ஆசையே துன்பத்துக்குக் காரணம் என்று கூறினால் மட்டும் போதாது. அதை அகற்றவேண்டிய வழியையும் காட்டவேண்டும். எனவே துன்பத்தைப் போக்குவரதற்காகப் புத்தர் காட்டியவையே எண்வகை நல்வழியாகும்.

1. நன்னம்பிக்கை (Right Fairh)
2. நல்லெண்ணம் (Right Thought)
3. நல்வாக்கு (Right Speceh)
4. நற்செயல் (Right Action)
5. நல்வாழ்க்கை (Right Livelihood)
6. நன்முயற்சி (Right Effort)
7. நற்சிந்தனை (Right Mindfullness)
8. நல்தியானம் (Right Concentration)

வாழ்வியல் இடைவழி அல்லது மத்திய மார்க்கம் (Golden Path):
பௌத்த சமயத்தில் அதிகம் உண்டு உறங்கிவாழும் இன்பவாழ்க்கைக்கு இடமில்லை.

உண்ணாமல் உறங்காமல் தன்னைத் தானே வருத்தி வாடுதலும் கூடாது என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தியது. கடுமையான நிலைப்பாட்டைத் தவிர்த்து எளிய வழியில் நற்கதி அடைய வேண்டும் என்கிறது. இதுவே இடைவழி (மத்திய மார்க்கம்) என வழங்கப்படுகிறது.

பௌத்தத்தின் சில கோட்பாடுகள்:

பௌத்தம் மனித இனத்தை ஒட்டுமொத்தமாக அறநெறிப்படுத்துவதிலேயே பெரிதும் முனைந்துள்ளது. புத்தர், கடவுள் இருப்பதை ஏற்கவும் இல்லை. மறுக்கவும் இல்லை. மேலும் கடவுள், உயிர், சடங்கு பற்றி வரையறுத்துக் கூறவில்லை. தம்மை வழிபடும்படியும் கூறவில்லை தமது கருத்துகளை நல்வாழ்க்கைக்கான பாதையாக மட்டும் வழங்கினார்.

நிர்வாணம் (மெய்யறிவு):

ஆசையை அகற்றுவதே மகாநிர்வாணம் என சுத்தபீடகம் கூறுகிறது. பிறப்பு, இறப்பு போன்ற துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டு, நிர்வாண நிலையை அடைய எண்வழி மார்க்கங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும் என பீடகங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கர்மவினை:
கர்மவினை கோட்பாட்டிலும், மறுபிறப்பிலும் புத்தர் நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தார். வினைப்பயனிலிருந்து யாரும் தப்பமுடியாது என்றார். இல்லறத்தாரும் துறவத்தாரும் பின்பற்ற வேண்டிய பத்து ஒழுக்கங்கள் பற்றியும் பௌத்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இல்லறத்தார் பின்பற்ற வேண்டிய ஐந்து ஒழுக்கங்கள்:
1. பிறர் பொருள் விரும்பாமை
2. பொய்யாமை

3. கொல்லாமை
4. பிறன் மனை விழையாமை
5. கள்ளுண்ணாமை

பௌத்த சமய மாநாடுகள்:

முதல் பௌத்த சமய மாநாடு: இராஜகிருகத்தில் மகாகசபர் தலைமையில் அஜாதசத்ருவின் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் புத்தரின் போதனைகளுக்கு வடிவம் தரப்பட்டது.

இரண்டாவது பௌத்தசமய மாநாடு: வைசாலி என்ற இடத்தில் சபாசமிகா தலைமையில் காலசோகன் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றது.

மூன்றாம் பௌத்த சமய மாநாடு, பாடலிபுத்திரம் என்ற இடத்தில் மொக்காலி புத்ததிசா தலைமையில் அசோகர் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் பௌத்த தத்துவவிளக்கங்களைக் கூறும் அபிதம்மபீடகம் என்ற நூல் தொகுக்கப்பட்டது.

நான்காம் பௌத்த சமய மாநடு: குந்தல்வனம் (காஷ்மீர்) என்ற இடத்தில் வசுமித்திரர் தலைமையில் கனிஷ்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் பௌத்தசமய நூல்களின் (பீடகங்கள்) விளக்கஉரையான விபாஷங்கள் தொகுக்கப்பட்டன. இம்மாநாட்டில் பௌத்த சமயம் மகாயானம், ஹீனயானம் என்று இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது.

துறவறத்தார் பின்பற்ற வேண்டிய ஐந்து ஒழுக்கங்கள்:

1. ஆடல்பாடல்களில் பங்குகொள்ளாமை
2. நறுமணப்பொருள்கள் போன்ற ஆடம்பரப்பொருட்களைப் பயன்படுத்தாமை
3. அகாலத்தில் உண்ணாமை
4. ஆரம்பரப் படுக்கைகளில் உறங்காமை
5. செல்வத்தை வைத்துக் கொள்ளாமை

பௌத்த இலக்கியங்கள்:

பௌத்த இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டன. பௌத்த சமயத்தின் புனித நூல் திரிபீடகம் என அழைக்கப்படுகிறது. திரிபீடகம் என்றால் மூன்று கூடைகள் எனப் பொருள்படும்

அவை முறையே
சுத்த பீடகம் : புத்தரின் போதனைகள் அடங்கிய தொகுப்புகள்
வினய பீடகம்: ஆண், பெண் துறவிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய விதிமுறைகள்
அபிதம்ம பீடகம்: பௌத்த தத்துவ விளக்கங்கள்
இவை பல்வேறு காலங்களில் தொகுக்கப்பட்டது பெற்றது, வட்டக் காமினி அபயன் என்ற இலங்கை மன்னர் காலத்தில்தான் நூல் வடிவம் பெற்றன என மகாவம்சம் என்னும் பௌத்த நூல் பீடகங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

மகாவம்சம், தீபவம்சம் என்ற பாலிமொழி நூல்கள் இலங்கையைச் சார்ந்தவையாகும். ஜாதகக் கதைகள் - புத்தரின் முற்பிறப்பு அவருடைய வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. தேராகதைகள் பௌத்தபிக்குள் மூலம் எழுதப்பட்டது. தேரி கதைகள் பௌத்தப் பிக்குணிகளால் எழுதப்பட்டது. தமிழ்மொழியில் மணிமேகலை, வீரசோழியம், குண்டலகேசி போன்றவை பௌத்த சமய படைப்புகளாகும்.

பௌத்த சமயத்தின் பிரிவுகள்:

பௌத்த சமயம் கனிஷ்கரது ஆட்சிக் காலத்தில் ஹீனயானம், மஹாயானம் என இரு பிரிவுகளாகப் பிளவுப்பட்டது. ஹீனயானம் என்றால் சிறிய வாகனம் எனவும், மகாயானம் என்றால் பெரிய வாகனம் எனவும் பொருள்படும். இரண்டும், புத்தரைக் குறித்தும் அவர்தம் கொள்கைகள் குறித்தும் வேறுபடுகின்றன.

ஹீனயானம்	மகாயானம்
புத்தருக்கு உருவ வழிபாடு இல்லை	புத்தருக்கு உருவ வழிபாடு உண்டு
வீடுபேறு அடைவதற்காகத் துறவறம் சிறந்தது என்கிறது.	துறவறத்தை வலியுறுத்தவில்லை
தன் முயற்சியிலேயே ஒருவன் மெய்யறிவு பெற வேண்டும் என்கிறது.	போதிசத்துவர்களின் துணையோடுதான் மெய்யறிவை அடைய முடியும் என்கிறது
பாலிமொழிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.	சமஸ்கிருதமொழிக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது.
ஆன்மா உண்டு என நம்பவில்லை	ஆன்மாவை நம்புகிறது
புத்தரின் கருத்துகளைப் பெரிதும் கடைப்பிடிக்கிறது	இந்து சமயம் போன்று சடங்குகள் செல்வாக்கு மிகுந்து காணப்படுகிறது.

ஜென் பௌத்தம்:
பௌத்தத்தின் ஒரு வழிமுறையே ஜென்பௌத்தமாகும். இது தனி சமயமல்ல. ஜென் என்ற சீனமொழிச் சொல்லின் பொருள் தியானம் என்பதாகும். ஜென் எதை போதிக்கிறது என்றால் ஏதுமில்லை என்பதே பதில். இதன் பொருள் நீ நீயாக இரு என்பதே ஆகும்.

பின்னர் வஜ்ராயனம் என்ற பிரிவும் தோன்றியது. வஜ்ராயனம் என்றால் வைர வாகனம் என பொருள்படும். அது பௌத்தத்தில் மாந்திரீக யோகத்தை பரிந்துரைத்தது. திபெத், பூட்டான் போன்ற நாடுகளில் கடைபிடிக்கப்படுகிறது.

பௌத்த சங்கத்தில் புத்தரது தர்மம் போதிக்கப்பட்டது. ஆண்துறவிகள் பிக்குகள் என்றும் பெண் துறவிகள் பிக்குணிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இச்சங்கத்தில் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கும் இடம் அளிக்கப்பட்டது. அவர்கள் உபாசகர்கள் எனப்பட்டனர்.

பௌத்தக் கட்டடக்கலை:

புத்தர், போதிசத்துவர் இவர்களின் நினைவுச் சின்னங்களின்மீது கல்லால் கட்டப்பட்ட ஸ்தூபிகள் போன்ற கட்டக்கலைகள், விஹாரங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள் ஆகியவற்றில் அழகிய வேலைப்பாடுகளோடு புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. குகைக்கோயிலை உருவாக்கியவர்களும் இவர்களேயாவர். பர்கூத், சாஞ்சி, அமராவதி போன்ற இடங்களிலுள்ள ஸ்தூபிகளும் கன்ஹேரி, கார்லே போன்ற இடங்களிலுள்ள குகைக்கோயில்களும் பௌத்த சமயச் சிற்பக் கலையினைப் பறைசாற்றும் மிகச் சிறந்த கலைச் சின்னங்களாக விளங்குகின்றன. கனிஷ்கா் காலத்தில் தான் ''காந்தாரக் கலை'' தோன்றியது.

புத்த சமயம் இந்தியாவில் தோன்றியதால், இந்தியப் பண்பாட்டின் தனித்தன்மை வெளிநாடுகளிலும் பரவியது. பௌத்தபிக்குகளும், அறிஞர்களும், பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப வெளிநாடுகள் சென்றபோது, இந்தியப் பண்பாட்டையும் தங்களோடு சுமந்து சென்றதால் சீனா, மங்கோலியா, மஞ்சூரியா, கொரியா, ஜப்பான், பர்மா, சாவகம் சுமத்திரா, இந்தோசீனா போன்ற நாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு பரவியது. பௌத்த சமயத்தைத் தழுவிய அந்நியர்கள் புண்ணிய பூமியான, வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்ட இந்தியாவிற்குப் புனிதப் பயணம் மேற்கொண்டதாலும் இந்தியப்பண்பாட்டின் சிறப்பு மேலும் வெளிநாட்டில் பரவக் காரணமாயிற்று.

ஜாவா:

ஜாவாவிலுள்ள போராபுதூர் ஸ்தூபி ஆசியாவிலேயே சிறந்த பௌத்த சமய கலைச்சின்னமாகும். பௌத்த கட்டடக்கலைக்கும், சிற்பக்கலைக்கும் உன்னதமாக இது திகழ்கிறது. இங்குத் தங்கம், வெள்ளி, தந்தம், மரம் போன்றவற்றிலான பௌத்தச் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

தாய்லாந்து:

பௌத்தச் சிற்பங்களின் உடைவிடமாகவும் பௌத்த பூமியாகவும் கருதப்படுகிறது. தாய்லாந்தில் பௌத்தச் சிற்பக்கலை தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்த வருகிறது.

இலங்கை:

மாமன்னர் அசோகர் காலத்தில் இலங்கையில் பௌத்த சமயம் பரப்பப்பட்டது. கி.பி. (பொ.ஆ) நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுண்ணாம்புக் கல்லால் ஆன புத்தரின் நின்றகோல சிற்பம் இலங்கை அனுராதபுரம் அருங்காட்சியத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பௌத்தம் வழங்கிய கொடைகள்:

- இன்று உலகப் பெருஞ்சமயங்களில் ஒன்றாக பௌத்த சமயம் திகழ்கிறது.

பௌத்த பல்கலைக்கழகங்கள்:
1. நாளாந்தா 2. விக்ரமசீலா 3. ஓதாந்தபுரி 4. சோமபுரா, 5. ஜகத்தாலா 6. வல்லபி அகியவை இந்தியாவிலிருந்த பௌத்த சமய பல்கலைக்கழகங்களாகும்.

- விலங்குகளை பலியிடும் கொடியப்பழக்கத்தை பௌத்தர்கள் வெறுத்தனர். கடவுளை மனிதவடிவில் வணங்கினர்.
- பௌத்த விகாரங்களின் பிரதிபலிப்பே சைவ, வைணவ சமயத்தாரின் மடாலயப்பணிகளில் எதிரொலிக்கிறது.
- பாலி, தமிழ் போன்ற மொழிகளில் பௌத்த இலக்கியங்கள் அதிகமாக எழுதப்பட்டன. குண்டலகேசி, மணிமேகலை, வீரசோழியம் உட்பட பல இலக்கியங்கள் தமிழில் இயற்றப்பட்டு பௌத்தத்தின் கொடைகளாக திகழ்ந்தன.
- மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்ற இலங்கை பௌத்த நூல்கள் பழங்கால இந்திய, இலங்கை வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன.
- காந்தாரக்கலை, மதுராக்கலை பாணிகள் பௌத்தம் இந்தியவிற்களித்த கொடைகளாகும்.
- புத்தரின் உயர்ந்த அறக்கோட்பாடுகள், கொள்கைகள் போன்றவை இந்தியப் பண்பாட்டின் அடித்தளமாகத் திகழ்கின்றன.
- வைதிக சமயத்திற்கெதிரான மறுப்பியக்கமாக மட்டுமல்லாமல், அது சமுதாய மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியது. புத்தர் சாதி வேறுபாட்டைக் கண்டித்தார்.
- அடித்தட்டு மக்களுக்கு புரியாத சாத்திரங்களுக்கு எதிராக, மக்களுக்குப் புரியக்கூடிய வாழ்வியல் வழிகாட்டியாகப் பௌத்த சமயம் திகழ்கிறது.

- ❖ பௌத்தமே முதன்முதலில கட்டமைக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பு முறையை உருவாக்கியது. அதன் விளைவே சங்கம், அச்சங்கங்கள் கல்வியை அனைத்து பிரிவுக்கும் கொண்டு சேர்த்தது. நாளந்த, தட்சசீலா, விக்கிரமசீலா போன்ற பல்கலைக் கழகங்கள் உலகப் புகழ்பெற்றன.

- ❖ பௌத்தம் வெளிநாடுகளுக்குப் பரவியதால் சீனா, இலங்கை போன்ற நாடுகளுடன் உறவு ஏற்பட்டது. இது மிகப்பெரிய பண்பாட்டுப் பாலமாகத் திகழ்கிறது.

ஜொராஸ்டிரியம்:

ஜொராஸ்டிரிய சமயத்தைத் தோற்றுவித்த ஜொரஸ்டர் பெயராலேயே அழைக்கப்படுகிறது. இது மஸ்தாநெறி என்றும் பார்சி சமயம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஜொராஸ்டிரர்,ஈரானிய மக்களின் நம்பிக்கையின்படி இறைத்தூதர் ஆவார். ஸ்பிதமெ என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் இறைவனைத் தரிசித்த பிறகு தங்க ஒளி எனப் பொருள்படும் ஜொராஸ்டிரர் என அழைக்கப்பட்டார்.

அகூரமஸ்தர் (உயிரும், உள்ளமும் எனப்பொருள்)

ஜொராஸ்டிரர் வலியுறுத்திய தெய்வமே அகூரமஸ்தா, சூரியன் - நெருப்பு – ஒளி ஆகியவற்றின் உருவமாக மஸ்தா தெய்வம் உள்ளது. நல்லவை – தீயவை என்பவற்றிற்கு இடையேயான தொடர் போராட்டமே ஜொராஸ்டிரிய சமயத்தின் மையமான கருத்தாகும்.

சமயக் கொள்கைகள்:

இறைவன்:

பழைமையான மத நம்பிக்கையின்படி, பார்சிக்கள் முதலில் பல தெய்வங்களை வழிபட்டனர். ஜொராஸ்டிரர் இதைக் கண்டித்து அகூரமஸ்தா என்னும் ஒரு கடவுள் வழிபாட்டை நிலை நிறுத்தினார். இறைவன் நிகரற்றவர், சொர்க்கம:. பூமி அனைத்தையும் படைத்து இயற்கை முழுமைக்கும் மையமாக விளங்குகின்றார்.

உயிர்:

இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் உயிரே காரணம். நல்லுயிர் வீடுபேற்றை அடையும் என்றார்.

வீடுபேறு:

உயிர்கள் வீடுபேறு அடைய மூன்று கட்டளைகளை ஜொராஸ்டிரியம் குறிப்பிடுகின்றது.

- ❖ நற்சிந்தனை (ஹீமாதா)
- ❖ நற்சொல் (ஹிக்தா)
- ❖ நற்செயல் (ஹீவர்ஷ்தா)

இவை மூன்றும் இறைவனால் கண்காணிக்கப்பட்டுத் தீர்ப்பு வழங்கப்படும். சிந்தனை,சொல், செயல் இம்மூன்றும் பெற்ற புனிதமான ஒருவனே வீடுபேறு அடைய முடியும் என்கிறது.

ஜென்ட் அவஸ்தா:

இந்நூல் அகூரமஸ்தாவால் அருளப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. இப்புனித நூல் ஜொராஸ்டரின் சீடரான விஸ்தபா மூலம் உலகத்திற்குக் கிடைத்தது.

‘அவஸ்தா’ என்றால் புத்தகம், ஜென்ட் எனில், கட்டளைகள் எனப் பொருளாகும். ‘ஜென்ட்’ அவஸ்தா என்றால் கட்டளைகள் அடங்கிய புத்தகம் என்பது பொருள். இப்புத்தகம் அவாஸ்தா மொழியில் பஹலவி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டது.

பார்சிக்களின் தனித்த அடையாளங்கள்:

- ❖ பார்சிக்கள் இந்தியாவின் ஏனைய மக்களோடு கலந்து வாழ்ந்த போதிலும் அவர்களின் பண்பாடும் சமய வழிபாட்டு முறையும் பெரிதும் பாதிப்பின்றித் தனித்தே காணப்படுகின்றது.

- ❖ நெருப்புக் கோயில் வழிபாடு பின்பற்றப்படுகிறது. வீடுகளில்கூடத் தீயைமூட்டி, நெருப்பை உண்டாக்கித் தெய்வமாக வழிபாடு செய்கின்றனர்.

- ❖ பார்சிக்கள் இறந்துவிட்டல் அவர்களை எரிக்கவோ, புதைக்கவோ செய்யாமல் அமைதிகோபுரம் என்னும் இடுகாட்டுப் பகுதிகளில் விலங்குகள், பறவைகள் உண்ண செய்கின்றனர். ஆனால், தற்போது இதில் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குப் பார்சிகளின் கொடைகள்:

- ❖ வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்தாலும் இந்தியப் பண்பாட்டைச் சிதைக்காதவாறு நம் நாட்டு பண்பாட்டுடன் ஒன்றிணைந்து வாழ்கின்றனர்.
- ❖ இந்தியர்கள் என்ற உணர்வுடனே நாட்டுப்பற்றுடன் திகழ்கின்றனர்.
- ❖ இந்தியாவில் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் தொழில் சமூகமாக உருவெடுத்துத் தொழில் அறத்துடன் வாழ்கின்றனர்.
- ❖ பார்சி (ஜொராஸ்டிய சமய) இயக்கங்கள் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இந்திய சமூக சீர்திருத்தத்தில் முக்கியப் பற்காற்றின.
- ❖ தாதாபாய் நௌரோஜி, நௌரோஜி பர்டுன்ஜி ஆகியோர் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முக்கியப் பங்காற்றினர்.

இஸ்லாம்:
இஸ்லாம் விளக்கம்:

இஸ்லாம் என்பது ஓர் அரபுச் சொல். அதன் பொருள் பணிதல், சரணடைதல், கீழ்ப்படிதல் என்ற மூலக்கூறுகளை உள்ளடக்கியது. இஸ்லாம் என்ற சொல்லின் நேர்ப்பொருள், அமைதி என்பதாகும். ஒருவன் உடலையும், உள்ளத்தையும் அல்லாவிடம் பணிவாக ஒப்படைக்கும்போது அமைதியைப் பெறுகிறான் எனப்பொருள்படும். அல்லாவின் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்பப் பணிந்து செயல்படுபவர்கள், இஸ்லாமியர்கள் ஆவர்.

மேற்காணும் பண்புகளைப் பெற்றிப்பவன் எந்த இனத்தையும், சமூகத்தையும் நாட்டையும், குலமரபையும் சேர்ந்தவனாக இருப்பினும் அவன் ஒரு முஸ்லிம் என அபுல் - அலா – மௌருடி கூறுகிறார்.

இஸ்லாம் இரண்டு அடிப்படை மூலாதாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

1. அல்லாவின் வேதம் (குர் ஆன்)
2. முகமது நபி (ஸல்) அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய மார்க்கம் (ஹதிஸ்)

முகமது நபி:

இஸ்லாம் சமயத்தின் தீர்க்கதரிசியாக முஸ்லிம்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர் முகமது நபி ஆவார். இவர் மெக்காவில் அப்துல்லா - அமீனா என்ற தம்பதியருக்கு மகனாய்ப் பிறந்தார். கதீஜா என்ற செல்வ சீமாட்டியை மணந்த பிறகு, மெக்கா நகரத்திற்கு அப்பால் இருந்த ஹீரா என்ற குகையில் தவம் செய்தார். அப்போது இறைதூதராகிய காபிரில் தோன்றி, அல்லாவின் புனித வார்த்தைகளாகிய உண்மைகளை அவரிடம் கூறினார். இதன் தொகுப்பே இஸ்லாமியத்தின் புனித நூலான திருக்குரான் ஆகும்.

கோட்பாடுகள்:

கடவுள் (அல்லாஹ்):

கடவுள் ஒருவரே, அவரே அல்லாஹ். அவரைத் தவிர, வேறு கடவுள் இல்லை என்பது இஸ்லாமின் அடிப்படை நம்பிக்கை. இறைத்தூதர்கள் (நபிமார்கள்), உலகின் முதல் இறைத்தூதர் ஆதாம். இறுதியான இறைத் தூதர் முகமது நபி என இஸ்லாம் நம்புகிறது.

விதி:

விதி என்பத அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதன் புரிதல் இறைவனுக்கு மட்டுமே உண்டு என்பதே இசுலாமின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையாகும். விதியைப் பற்றிச் சிந்திப்பதையோ அதைப்பற்றி தர்க்கம் செய்வதையோ குரான்மறுக்கிறது.

கடமைகள்:

தன் சமயத்தவர் கண்டிப்பாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமைகள் என ஐந்தைக் குறிப்பிடுகிறது. இவை ''இஸ்லாத்தின் ஐந்து தூண்டுகள்'' என அழைக்கப்படுகின்றன.

அவையாவன:

1. கலிமா
2. தொழுகை
3. நோன்பு
4. ஸக்காத்
5. ஹிஜ்

கலிமா (உறுதிமொழி):

அல்லாஹ் ஒருவரே, முகமது நபி அவரது இறைத்தூதர் என முழு நம்பிக்கை கொண்டு உறுதிமொழி கொடுப்பது, முதல் கட்டாய கடமையாகும்.

இறைவணக்கம் (நமாஸ்) தொழுகை:

ஒவ்வொரு இஸ்லாமியரும் தினமும் ஐந்துமுறை இறைவனைத் தொழுகை செய்ய் வேண்டியது, இரண்டாவது கடமையாகும். மெக்காவில் உள்ள புனித காபாவை நோக்கி வணங்க வேண்டும்.

நோன்பு:

ஒவ்வொரு வருடமும் இஸ்லாமிய நாட்காட்டியின்படி ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு இருப்பது, மூன்றாவது கடமையாகும். சூரிய உதயம் முதல் அஸ்தமானம் வரை உணவு, நீர் எதுவும் எடுத்துக்கொள்ளுதல் கூடாது. இந்நோன்பு ஒருமாதம் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

ஸ்க்காத் (பொருள் தானம்):

ஸக்காத் எனப்படுவது கட்டாய பொருள் தானம். இ∴து இஸ்லாமின் நான்காவது கடமையாகும். ஒவ்வொரு இஸ்லாமியரும் தமது செல்வத்தில் ஒருபங்கினை ஆண்டுக்கு ஒருமுறை எளியோர்களுக்கு தானம் வழங்க வேண்டும்.

ஹஜ் (புனிதப் பயணம்):

ஒவ்வொரு இஸ்லாமியரும் தமது வாழ்நாளில் ஒரு முறையாவது, மெக்கா நகரிலுள்ள காபாவைத் தரிசிப்பது இஸ்லாமின் ஐந்தாவது கடமையாகும்.

இஸ்லாமியப் பிரிவுகள்:

இறைத்தூதரான காபிரில் அல்லாவின் வார்த்தையாக முகமது நபியிடம் கூறியதை ஏற்கும் சன்னிப்பிரிவும். அல்லாவின் புனிதவார்த்தைகளை ஏற்று, அதைப் பின்பற்றி, இறைத்தன்மையை அடைந்த தீர்க்கதரிசி

எனரோ அவரை மதத்தலைவர், அதாவது இமாம் என ஏற்றுக்கொண்டு வழிநடத்தும் ஷியா பிரிவும் இஸ்லாமிய சமயத்தில் ஏற்பட்ட இருபிரிவுகளாகும்.

இஸ்லாமியப் பண்டிகைகள்:

இரம்ஜான், பக்ரீத், மிலாடிநபி போன்ற பண்டிகைகள் இஸ்லாமியர்களால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு இஸ்லாம் சமயத்தின் கொடை:

- ❖ இறைவன் முன் அனைவரும் சமம் என்ற கோட்பாடு, இஸ்லாம் சமயத்தின் முக்கிய கொடையாகும்.
- ❖ இந்தியப் பண்பாட்டின் ஒற்றுமைக்கு, முஸ்லீம் அறிஞர்கள் சூபி இயக்கத்தைக் கொடையாக வழங்கி, இந்து முஸ்லிம் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டினர்.
- ❖ சூபி இயக்கத்தின் மூலம் சாதி ஒழிப்பு, மூடநம்பிக்கைகளுக்கு முடிவு கட்டுதல், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் போன்ற கொள்கைகள் நமது இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு வழங்கப்பட்ட வரப்பிரசாதமாகும்.
- ❖ இவர்களது கலையம்சமான பூச்சித்திர, தையல் வேலைப்பாடுகள், பூவேலைபாடுகள் அமைந்த மணிமண்டபங்கள், உலோகம் மற்றும் தங்க வேலைப்பாடுகள் போன்ற கவின்மிகு கலைகள் இந்தியப்பண்பாட்டிற்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமைந்தது.
- ❖ விளையாட்டரங்கங்கள் (டெல்லியிலுள்ள பெரோஷா கோட்லா) நகர நுழைவாயில்கள் (ஹைதராபாத் சார்மினார்) பூந்தோட்டங்கள் (ஆக்ரா - ஷாலிமார்த் தோட்டங்கள்) அரண்மனைக் கோட்டைகள் (டெல்லி செங்கோட்டை) மசூதிகள் (டெல்லி – ஜும்மா மசூதி, முத்து மசூதி) கட்டடக்கலை (ஆக்ரா - பதேப்பூர் சிக்ரி, உலக அதியசங்களுள் ஒன்றான தாஜ்மஹாலில் பியூட்ரா டியூரா என்ற முறையால் ஆக்கப்பட்டது. வண்ணகற்கள், ஓடுகள் போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட பொருள்கள் ஆகியவை இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்புக் கூறுகளாகத் திகழ்கின்றன.
- ❖ இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறப்புக்கூறுகளாக விளங்கும் இயற்கணிதம், வானநூல், மருத்துவம், கணிதம் (Algebra) போன்ற நூல்கள் அரேபியர் மூலம் ஐரோப்பா முழுவதும் பரவி, இந்தியாவின் பெருமையை மேலோங்கச் செய்தது.
- ❖ யுனானி என்ற மருத்துவ முறையை இந்தியாவிற்கு இஸ்லாமியர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர்.

கிறித்துவம்:

உலகம் முழுவதும் பெரும்பான்மையான நாடுகளில் பரவியிருக்கும் சமயம் கிறித்துவமாகும். கிறித்துவம் என்பது கிறிஸ்து அதாவது ஏசுகிறிஸ்து என்ற இயற்பெயரிலிருந்து பெறப்பட்ட சொல்லாகும். ஏசுகிறிஸ்துவின் உயர்ந்த கோட்பாடு அம்சங்களைக் குறித்துக் கூறுவது கிறித்துவம் எனலாம்.

ஏசு கிறிஸ்து:

கிறித்தவத்தின் முன்னோடி ஏசுகிறிஸ்து ஆவார். இவரை ஜீஸஸ் என்றும் அழைப்பர். இவர் இஸ்ரேல் நாட்டில் உள்ள பெத்லஹேம் என்னும் இடத்தில் ஜோசப் கன்னிமேரியின் குழந்தையாகத் தோன்றினார்.

சமயக் கோட்பாடுகள்:

மனித உயிர்கள் இறைவன்மீத இதயப்பூர்வமாகவும், தூய எண்ணத்துடனும் அன்பு செலுத்த வேண்டும் எனவும், பரலோகத்தில் இருக்கும் பரமபிதா அல்லது சொர்க்கம் என்பதை அடைய அன்பு, நீதி, கடமை போன்றவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகவேண்டும் என்பதும் கிறித்துவ சமயத்தின் கொள்கை எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே அன்பு, கடவுள், நீதி, நம்பிக்கை போன்றவை முக்கிய கோட்பாடுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும், உலகத்தில் பேசப்படும் வார்த்தைகள் யாவும் இறைவனையே சார்ந்தது என்பதும் கிறித்துவ சமயத்தின் கோட்பாடாகும். கிறித்துவக் கோட்பாடுகள் அடங்கிய புனித நூல் பைபிள் (விவிலியம்) ஆகும்.

கிறித்துவ சமய விழாக்கள்:

ஏது கிறிஸ்து பிறந்த நாளான டிசம்பர் 25-ஆம் நாள் ஒவ்வோர் ஆண்டும் கிறிஸ்துமஸ் தினமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. மேலும் புனித வெள்ளி,ஈஸ்டர், ஆங்கிலப் புத்தாண்டு போன்ற விழாக்கள் கொண்டாடப்படுகின்றன. விழாக்களின் மூலம் அன்பு, நட்பு, சகோதரத்துவம், சமத்துவம் ஆகிய பண்புகளை வலியுறுத்துகின்றன.

கிறித்துவ சமயத்தின் பணிகள்:

1. ஆதரவற்றோர் இல்லங்கள், முதியோர் காப்பகங்களை நிறுவி சேவை புரிகின்றன.

2. வெள்ளம், பூகம்பம், பஞ்சம் போன்ற இயற்கைச் சீற்றங்களின் போது நிவாரணப் பணிகளை செய்து வருகின்றன.

3. இச்சமயக்குழுக்கள் நாடெங்கும் மருத்துவமனைகளை நிறுவி, நலவாழ்வுப் பணிகளைச் செய்து வருகின்றன.
4. பட்டிதொட்டிகளிலும் கல்விக்கூடங்கள் நிறுவி இலவசக்கல்வி, உணவு, உறைவிடம் வழங்கியும் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு: நீதி போதனைகளையும் புகட்டி வருகின்றன.

5. இக்குழுக்கள் வட்டார மொழிகளைக் சுற்றுப்பல்வேறு நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து, இந்திய மொழி வளர்ச்சிக்கும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தொண்டாற்றியுள்ளன.

6. இசசமயக் குழுக்களால் இங்கு அச்சுப் பொறி இயந்திரம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இவ்வாறு கிறித்துவத் தொண்டு நிறுவனங்கள் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் சமூக நல வாழ்வுக்கும் பல அரிய பணிகளைச் செய்து வருகின்றன.

கிறித்துவ சமயத்தின் கொடை:
சிறித்துவம் சமயப் பணி மட்டுமின்றிச் சமூக சேவையிலும் கவனம் செலுத்தியது. கல்வி நிலையங்கள், கல்லூரிகள். மருத்துவமனைகள் போன்றவை மக்களிடம் மிகப்பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றன.

- ❖ கிறித்துவச் சமயப் பரப்பாளர்கள் மதப்பணியை மட்டுமின்றி, இலக்கியத்திற்கும் சேவையாற்றினர். கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்ற நூலை எழுதினார். ஜி.யூ.போப், திருவாசகம் மற்றும் திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். வீரமாமுனிவர் (பெஸ்கி) எழுதிய பரமார்த்தகுரு கதைகள் போன்றவை குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

- ❖ இந்தியப் பண்பாட்டை மேற்குலகப் பண்பாட்டோடு இணைத்ததில் கிறித்துவ சமயம் முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. எனினும் கிறித்துவம் இந்தியப் பண்பாட்டின் சில பழக்க வழக்கங்களையும் தம்முள் இணைத்துக் கொண்டது.

சீக்கிய சமயம்:
சீக்கியம் என்பது, சீக் என்ற பஞ்சாபி வார்த்தையில் இருந்து தோன்றியது. சீக் என்றால் சீடர் அல்லது பின்பற்றுபவர் எனப்பொருள். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் 15-ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் தோன்றியச் சமயமாகும். சீக்கியர்கள் தங்கள் சமய குருவைப் பின்பற்றவேண்டும். அவர்களே, சீக்கியர்களின் வழிகாட்டிகளாவர்.

சீக்கிய சமயம் தோன்றக் காரணங்கள்:

- ❖ சமூக அமைப்பில் நிலவய ஏற்றத்தாழ்வுகள்
- ❖ குருநானக் கபீர் போன்றோர் கருத்துக்கள் மக்களிடம் வரவேற்பை பெற்றது.

- பக்தி இயக்கங்களின் செல்வாக்கு

பல்வேறு அந்நியப் படையெடுப்புகள் பஞ்சாப் வழியாகவே நடைபெற்றன. இது பஞ்சாப் மக்களின் வாழ்வில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் அவர்கள் தனித்த அடையாளத்துடன் வீரம் செறிந்தப் பிரிவினராகவும் தோன்ற காரணமாக அமைந்தது.

குருநானக் கி.பி. (பொ.ஆ) 1469 – 1538:

சீக்கிய சமயத்தை நிறுவியவர் குருநானக் ஆவார். இவர் ஒருநாள் ''பெய்ன்'' என்னும் ஆற்றில் நீராடிக் கொண்டிருந்தபோது ஆன்மீக ஞானம் பெற்றார். இவர் அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவான ஒரு சமயநெறியை உருவாக்க எண்ணியதன் விளைவாகத் தோன்றியதே சீக்கிய சமயமாகும்.

குரு நானக்கின் போதனைகள்:

- கடவுள் ஒருவரே
- அனைத்து மனிதர்களும் சமமானவர்கள், சாதி வேறுபாடு கூடாது.
- இராமன்,கிருஷ்ணன், முகமது நபி போன்றோர் இறைவனின் தூதர்கள் என்றார்.
- உருவ வழிபாடு செய்வதாலோ, நோன்பு இருப்பதாலோ, புனித தலங்களுக்கு செல்வதாலோ எந்தப் புண்ணியமும் கிடைக்காது. உடன் இருப்பவர்களுக்கு உதவுங்கள், ஏழைகளுக்குக் கொடுங்கள் அதுவே இறைவனை அடையும் வழியாகும்.
- நேர்மையான வழியில் பிறரை ஏமாற்றாமல் பொருளீட்டுங்கள்.

சமயக் கொள்கைகள்:

சீக்கிய சமயக் கொள்கைகள் குர்மத், குர்தர்ஷன் என்று பிரித்து விளக்கப்படுகிறது. குர்மத் என்பது சீக்கிய சமயத்தையும், குர்தர்ஷன் என்பது சீக்கிய தத்துவத்தையும் குறிக்கும். ஒழுக்கம், பணிவு, நேர்மை, தருமம், உண்மை, கருணை போன்றவை இவர் போதனைகளில் முக்கிய இடம் பெற்றன. இறைவனின் பெயரை எப்போதும் உச்சரித்தல், உடலாலும், உள்ளத்தாலும் குருவிற்கு கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் போன்றவை சீக்கியர்களின் முக்கிய கடமையாகும். இறைவனின் திருநாமங்களை இனியபாடல்களால் இசையுடன் பாடி இதயத்தைத் தூய்மை செய்ய வேண்டும் என்பது இவரது கொள்கையாகும்.

கடவுள் (சந்நாம்):

கடவுள் ஒருவரே, அவர் இரண்டாகவோ, மூன்றாகவோ பலவாகவோ இல்லை. அவர் வடிவமற்றவர் எனினும் அவரது ஒளி அனைத்து படைப்புகளிலும் உள்ளும், புறமுமாக விளங்குகின்றது. அவர் ஏக் - ஓம்கார என அழைக்கப்படுகிறார்.

குரு:

சீக்கியம் குருவின் மூலமாக மட்டுமே கடவுளின் அருளைப் பெறமுடியும் எனக்குறிப்பிடுகிறது. குருவைக் கடவுளுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள சக்தியாகக் கருதுகிது.

வீடுபேறு:

சீக்கிய சமயத்தில் ''ஸச், கண்ட, சூன்ய'', போன்ற பல பெயர்களால் வீடுபேறு குறிக்கப்படுகிறது. வீடுபேறு என்பது, மனிதன் கடவுளாக மாறுகின்ற இறைநிலையைக் குறிப்பதாகும். உண்மையான வாழ்க்கையின் மூலம் மனிதன் வீடுபேறு அடையமுடியும் என இச்சமயம் கூறுகிறது.

புனித நூல் ஆதிகிரந்தம்:

குருநானக்கின் போதனைகளும் வழிபாட்டுப்பாடல்களும் வாய்வழியாகவே இருந்தன. அதை சீக்கிய சமயத்தின் 5வது சமய குரு அர்ஜுன்சிங் ஆதிகிரந்தம் என்ற பெயரில் தொகுத்தார். கடவுளின் சொல் என்ற பெயரால் இந்நூல் வழங்கப்படுகிறது. இது குர்முகி எழுத்து வடிவத்தில் உள்ளது. தற்போது குரு கிரந்தாசாகிப் என்ற பெயராலும் வழங்கப்படுகிறது. இதற்குக் "குருவின் சொல்" எனப்பொருள்.

சீக்கிய சமயத்தின் தனித்த அடையாளங்கள்:
10ஆவது குருவான குருகோவிந்த்சிங், சீக்கியர்களின் சின்னங்களாகக் கீழ்க்காண்பனவற்றை அறிவித்தார்.

"பஞ்ச காக்கர்" என்னும் ஐந்து அடையாளங்கள் (5K's)

1. கேஷ் - வெட்டப்படாத முடி
2. கங்க – மரத்தாலான சீப்பு
3. கச்சாஹொரா – அடைக்கால்சட்டை
4. கரா - இரும்புக் கைவளையல்
5. கிர்பான் - குறுவான்

குருத்துவாரா:

சீக்கியர்களின் வழிபாட்டுத் தலங்கள் குருத்துவாராக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. குருத்துவாராக்கள் என்ற சொல்லிற்குக் குருவை அடையும் வழி என்று பொருள். அங்கு ஆதிகிரந்தம் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதில் லாங்கர் என்னும் சம்பந்தி உணவுக் கூடங்களும் அமைந்திருக்கும்.

சீக்கிய சமயத்தின் இரு பிரிவுகள்:

சீக்கிய சமயத்தில் இரு பிரிவுகள் காணப்படுகிறது. அவை, 1. நாம்தாரி, 2. நிரங்காரி ஆகும்.

- நாம்தாரி (குருவிடமிருந்து வார்த்தைகளைப் பெற்றவர்கள்) – நிறுவியவர்: பாபா ராம்சிங்
- நிரங்காரி (உருவமற்ற இறைக்கொள்கை) – நிறுவியவர் : பாபா தயாள்தாஸ்

கால்சா அமைப்பு:

கால்சா என்றால் தூய்மை எனப் பொருள். இதில் சேருபவர்கள் அகாலி (இறவாதவன்) என அழைக்கப்பட்டனர்.

பத்தாவது குரு கோவிந்த சிங் இவ்வமைப்பைத் தோற்றுவித்தார். ஒன்பதாவது குரு தேக்பகதூரை முகலாய அரசர் ஔரங்கசீப் கொன்றதால், கோபமடைந்த கோவிந்தசிங் சீக்கிய சமயத்தினரை இராணுவ அமைப்பாக மாற்றினார். இதுவே கால்சா எனப்படுகிறது.

- இந்து, இஸ்லாமிய ஒற்றுமையே சீக்கிய சமயத்தின் முக்கியக் கொடையாகும். இந்தியாவின் பன்முகப் பண்பாட்டிற்குச் சீக்கிய சமயம் ஓர் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது.
- கடுமையான போராட்ட வாழ்க்கைமுறையைக் கொண்ட இனமாதலால், இவர்கள் நாட்டுப்பற்றுடன் இந்திய இராணுவத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர்.

- ❖ அன்பு, கொடை, சகிப்புத்தன்மை, சடங்குகளை மறுத்தல் போன்றவற்றை இச்சமயம் போதிக்கிறது.
- ❖ இந்தியப்பண்பாட்டு அடையாளங்களை அந்நியர்களிடமிருந்து பாதுகாத்து, இன்றும் அவற்றைப் போற்றுவது சீக்கிய சமயமாகும்.
- ❖ இன்று உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் சீக்கியர்கள், இந்தியப்பண்பாட்டின் பெருமைகளைப் பறைசாற்றுகின்றனர். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் இவர்களின் வழிபாட்டுத் தலங்கள் உள்ளன.

நிறைவுரை:

சமயங்கள் மனிதவாழ்வின் அடித்தளமாக அமைகின்றன. இந்தியப்பண்பாட்டை வடிவமைத்த இந்து, சமணம், பௌத்தம், இஸ்லாம், சீக்கியம் போன்ற மதங்கள் மக்களிடம் அன்பு, கொடைத்தன்மை, ஒழுக்கம், சகிப்புத்தன்மை, தேசிய ஒருமைப்பாடு போன்றவற்றைப் போதித்து நல்வழிப்படுத்துகின்றன. சமயங்களின் வளர்ச்சியால் இந்தியாவில் இசை, ஓவியம், நடனம், சிற்பம், கட்டடக்கலை போன்ற துறைகள் வளர்ச்சி பெற்றுவருகின்றன. சமயங்களே மக்களின் தனிமனிதக் கடமை, சமூகக் கடமை போன்றவற்றைக் கற்பித்து அவர்களை நல்வழிப்படுத்துகின்றன.

அலகு – 5

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குப் பேரரசுகளின் கொடை

நுழைவு வாயில்:

இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதல் பேரரசான மௌரியப் பேரரசு காலத்திலிருந்து கலை, கட்டடக்கலை, ஆட்சிமுறை போன்றவற்றில் வியக்கத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. மேலும், புதிய ஆட்சிமுறையைத் தொடங்கி வைத்தனர். குப்தர் பேரரசு, மௌரியப் பேரரசுக் கூறுகளை விரிவுபடுத்துவதில் முக்கிய பங்காற்றியது. இந்தியப் பண்பாட்டிற்கும் இந்து சமயத்திற்கும் அளப்பரிய பணியினை ஆற்றியுள்ளது. குப்தர்களின் அறிவியல்நோக்கு இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டன. குஷாணர்கள் காலத்தில் பௌத்த சமயமும், கலை, கட்டக் கலையும் உலகநாடுகளுக்குப் பரவியது. சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து தமிழகத்தில் கணபதி வழிபாடு, காணபத்யம் என்ற புதிய சமயப்பிரிவாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பல்லவர்கள் குவைரைக் கோயில்கள், ஒற்றைக்கல் இரதங்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்கி, இந்தியப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்தனர். இவர்களுக்குப்பின் வந்த சோழர்கள் ஆட்சிமுறை, கலை, கட்டடக்கலை, இலக்கியம், சமயச் சகிப்புத்தன்மை போன்றவற்றைப் பரப்புவதில் மற்றப் பேரரசுகளுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தனர்.

பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில், பொருளாதாரத்தில் வியக்கத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. வாணிபக் குழுக்கள், அயல்நாட்டு வாணிபம் மூலம் உள்நாட்டு வருவாயைப் பெருக்கின. இன்று நாம் பின்பற்றும் அளவை முறைகளுக்கு (Measurement) முன்னோடி, பாண்டியர் கால அளவைகளே ஆகும். ராஷ்டிரகூடர்கள், ஹொய்சாளர்கள் காலத்தில் கன்னடமொழி மறுமலர்ச்சி பெற்றது. முகலாயப் பேரரசின் நிருவாகக் கூறுகளே தற்கால இந்தியாவின் பிர்கா, பஞ்சாயத்து போன்ற நிருவாக முறைக்கு காரணமாகும்.

மௌரியர் காலப் பண்பாடு:

பழங்கால இந்தியாவின் ஆட்சிமுறை, சமூக, பொருளாதார, சமய நிலைகளின் வளர்ச்சிக்கும் நுண்கலைகளின் உருவாக்கத்திற்கும் மௌரியர்களே அடித்தளமிட்டனர். மௌரிய மன்னர்களுள் சந்திரகுப்தர், பிந்துசாரர், அசோகர் ஆகியோர் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அளித்த கொடை குறிப்பிடத்தக்கது.

சான்றுகள்:

மௌரியர்களின் ஆட்சியைப் பற்றி அறிவு கௌடில்யர் (சாணக்கியர்) எழுதிய அர்த்தசாஸ்திரம், விசாகதத்தர் எழுதிய முத்ரா ராட்சசம், தேவி சந்திரகுப்தம், கிரேக்கப் பயணி மெகஸ்தனிஸ் எழுதிய இண்டிகா, மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்ற பௌத்த நூல்கள், மாமன்னர் அசோகரின் கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் போன்றவை சான்றுகளாக உள்ளன.

மௌரியர்களின் ஆட்சிமுறை:

அர்த்த சாஸ்திரம் என்ற நூல் மௌரியர்களின் ஆட்சிமுறை குறித்த தகவல்களைத் தெரிவிக்கிறது. இந்நூல், மௌரிய ஆட்சிமுறையின் 'வேதம்' எனப்படுகிறது. அர்த்த சாஸ்திரம். மன்னனின் நிர்வாகமுறை எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று வரையறையைத் தருகிறது. நாட்டில் தர்மத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்ட வேண்டியது மன்னனின் கடமையாகும். அரசனின் இக்கடமைகள் இராஜ்ய தர்மம் எனப்பட்டது. அரசனுக்கு நிர்வாகத்தில் உதவி செய்ய 12 உறுப்பினர்கள் கொண்ட குழு இருந்தது. மௌரியப் பேரரசு நான்கு பெரும் மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. தட்சசீலம். உஜ்ஜயினி, தோசாலி, கவர்ணகிரி ஆகிய நகரங்கள் அம்மாகாணங்களின் தலைநகரங்களாக விளங்கின. மகாமாத்திரர்கள் என்றழைக்கப்பட்ட ஆளுநர்கள் இம்மாகாணங்களை ஆட்சி செய்தனர். அரசனுக்கு உதவ அமைச்சரவைக் குழு ஒன்று இருந்தது. அதில் புரோகிதர் (அரசகுரு), சேனாதிபதி (படைத்தலைவர்), சன்னிதத்தா (கருவூல அதிகாரி), சம்ஹர்தர் (வரி வசூல் செய்பவர்), பிரதிஹாரா (மன்னனின் தனி உதவியாளர்), பிரசஸ்தா (காவல்துறைத் தலைவர்), நியாயாதீஷ், (தலைமை நீதிபதி), அந்தபாலா (எல்லைப்புறப் பாதுகாவல் அதிகாரி), பௌர் (தலைநகர ஆளுநர்) அத்வர்வம்சிகா (பெண் பாதுகாவல் அதிகாரி) துர்க்கபாலா (கோட்டைப் பாதுகாவல் அதிகாரி), ஆகியோர் முக்கிய இடம் வகித்தனர்.

மாகாண வருவாய்த்துறை அதிகாரி ராஜுகர்கள் எனப்பட்டனர். மௌரிய மாகாணங்கள் பல மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அம்மாவட்டங்களை ஸ்தானிகர் என்ற தலைமை அதிகாரியும் நிர்வாகித்தார். மாவட்ட ஆட்சியருக்கு உதவ யுக்தர்கள் என்ற துணை அதிகாரிகள் இருந்தனர்.

நகரங்களின் நிர்வாகத்தைக் கண்காணித்த அதிகாரி நகரிகா எனப்பட்டார். நகரத்தலைமை அதிகாரிகளின் பணிகள் பற்றி மெகஸ்தனிஸ், கௌடில்யர் ஆகியோர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். மௌரியர்களின் தலைநகரான பாடலிபுத்திரம் தலா ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆறு குழுக்களால் நிர்வாகிக்கப்பட்டது. கிராம நிர்வாகத்தைக் கிராமணி என்ற அதிகாரி கவனித்தார். பத்து முதல் பதினைந்து கிராமங்களைச் சேர்த்து நிர்வகித்தவர் கோபன் எனப்பட்டார்.

படை நிர்வாகம்:

படை நிர்வாகத்தைச் சேனாதிபதி என்ற தலைமைத்தளபதி கவனித்தார். யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை போன்ற படைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. கிரேக்க நாட்டறிஞர் பிளினி என்பவர் மௌரியர்களின் படையில் ஆறு லட்சம் காலாட்படையினரும், முப்பதாயிரம் குதிரைப்படை வீரர்களும், ஒன்பதாயிரம் யானைப்படைவீரர்களும், எட்டாயிரம் தேர்ப்படைவீரர்களும் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். கடற்படை மற்றும் போக்குவரத்து நிலைப்படை ஆகியவையும் இருந்தன. சோனாதிபதியின் கீழ் படைகளை ஆயுதகரஅத்யக்ஷா என்ற அதிகாரிகள் மேற்பார்வையிட்டனர்.

நீதி மற்றும் காவல் நிர்வாகம்:

மௌரியர் கால நீதிமன்றங்கள் பற்றிக் கௌடில்யர், தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மௌரியர் காலத்தில் நிறுவப்பட்ட உரிமையியல் நீதிமன்றங்கள் தர்மஸ்தானியம் என்றும், குற்றவியல் நீதிமன்றங்கள் கண்டக சோதனைகள் (Civil Court) என்றும் அழைக்கப்பட்டன. நீதிபதிகள் தர்மாதிகாரி என்றழைக்கப்பட்டனர்.

வருவாய் நிர்வாகம்:

நிலவரியே முதன்மையான வரியாக இருந்தது. விளைச்சல் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு வரியாக விதிக்கப்பட்டது. நீர்ப்பாசனவரி, படகுவரி, வனவரி, சுரங்கவரி என்று பலவரிகள் விதிக்கப்பட்டன. அயல்நாட்டு வாணிகத்தை முறைப்படுத்தும் விதமாகச் சுங்கவரி விதிக்கப்பட்டது. நிலவரி பாகா என்ற பெயரிலும், பழங்கள் மீதான வரி பலி என்ற பெயரிலும் அழைக்கப்பட்டன.

ஒற்றர்முறை:

மௌரிய மன்னர்களான சந்திரகுப்த மௌரியர், பிந்துசாரர் ஆகியோர் ஒற்றர்களை (Spy) நியமித்து நாட்டைக் கண்காணித்தனர். அசோகர் ஒற்றர் முறையைப் பரவலாக்கினார். மௌரியர் கால ஒற்றர்களைக் குதபுருஷர்கள் என்றழைத்தவர் கௌடில்யர் ஆவார்.

மௌரியர்கள் காலச் சமூகநிலை:

மௌரியர்கள் காலத்தில், சமூகத்தில் நிலவியிருந்த வர்ணாஸ்ரமமுறை மேலும் வலுவடைந்தது. இந்தியாவில் அலெக்சாந்தரின் படையெடுப்பிற்குப் பின்னர், கிரேக்கர்கள் இந்தியர்களுடன் மண உறவு கொண்டனர். இதனால் இந்தோ – கிரேக்க என்ற புதிய சமூகப் பிரிவு தோன்றியது. இதனால் கிரேக்கப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் ஒன்றிணைந்தன. மெகஸ்தனிஸ் இந்தியச் சமூகத்தில் தத்துவஞானிகள், தோட்டக்காரர்கள், கால்நடை வளர்ப்போர், கைவினைஞர்கள், இராணுவ வீரர்கள், கண்காணிப்பாளர்கள், மதிப்பீட்டாளர்கள் ஆகிய 7 பிரிவினர் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். மௌரியர் காலத்தில் புகழ்பெற்றிருந்த தட்சசீலப்பல்கலைக்கழகம் பல கல்வியாளர்களையும் ஆட்சியாளர்களையும் உருவாக்கியது. மௌரியர் காலத்தில் ஆணாதிக்கச் சமூகம் வலுபெற்றது. ஆனால் உயர்குடிப் பெண்கள் சயம்வரம் உள்ளிட்ட உரிமைகளைப் பெற்றிருந்தனர். பருத்தி, கம்பளி போன்ற ஆடைகளையும் தங்கம், வெள்ளி போன்ற அணிகலன்களையும் மக்கள் அணிந்தனர்.

மௌரியர்கள் கால பொருளாதார நிலை:

வேளாண்மை முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது, விளைச்சல் அடிப்படையில் மக்களின் பருவ மற்றும் ஆண்டு வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. அரசின் விவசாயப் பண்ணைகளைச் சித்தியக்ஷா என்ற அதிகாரி நிர்வகித்தார். நியார்கஸ் (Nearchus) என்ற கிரேக்கர் மௌரியர் கால கைத்தொழில்கள், மட்பாண்ட உற்பத்தித் தொழில் போன்றவை பற்றிப் புகழ்ந்து குறிப்பிடுகிறார். பெண்கள் பல்வேறு விதமான காதணிகளை அணிந்ததாகவும், உற்பத்தி செய்ததாகவும் அர்ரியன் (Arrian) என்பவர் குறிப்பிடுகிறார். கனிம வளங்கள் நிறைந்திருந்த சோட்டாநாக்பூர் பீடபூமியிலிருந்து வெட்டியெடுக்கப்பட்ட இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி போன்ற உலோகங்களைக் கொண்டு ஆயுதங்களும், அணிகலன்களும் தயாரிக்கப்பட்டன. உலோக வேலை செய்வோர், தச்சுவேலை செய்வோர், மீன்பிடித் தொழில் செய்வோர் போன்றோர்கள் சமூகநிலையிலும், பொருளாதார நிலையிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தனர். சுரங்கத் தொழிலை அரசே ஏற்று நடத்தியது.

வணிகர்கள் தங்களுக்குள் ‘ஸ்ரேனி’ என்ற வணிகக் குழுக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தட்சசீலம், கௌசாம்பி, பாடலிபுத்திரம், உஜ்ஜயினி போன்ற நகரங்கள், மௌரியர் கால முக்கிய வணிக மையங்களாகத் திகழ்ந்தன. தாமிரலிப்தி என்ற துறைமுகம் சிறப்பு பெற்றது. பருத்தி, கம்பளியாலான ஆடைகள் முத்துகள் போன்றவை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. தங்கம், வெள்ளி போன்றவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. வணிகர்கள் கிரீஸ், சிரியா, எகிப்து போன்ற நாடுகளுடன் வாணிப உறவு வைத்திருந்தனர். வணிகப் பரிமாற்றத்தில் ‘நிஷ்கா’ என்ற தங்க நாணயமும், மயில், குன்று, வளர்பிறை பொறிக்கப்பட்ட ‘பனா’ என்ற வெள்ளி நாணயமும், கர்சபனா என்றழைக்கப்பட்ட செப்பு நாணயமும் வழக்கத்திலிருந்து.

மௌரியர்கள் கால சமயநிலை:

இந்து, சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களை மக்கள் பின்பற்றினர். இந்துக்களிடத்தில் உருவ வழிபாட்டு முறை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. கிருஷ்ணர், பலராமன், சிவன், இந்திரன் போன்ற கடவுளை மக்கள் வழிபட்டனர். கங்கை, யமுனை போன்ற நதிகளைத் தாயாகக் கருதி மக்கள் வழிபட்டனர். சந்திரகுப்த மௌரியர் பத்ரபாகு என்ற சமணத்துறவியால் சமணத்திற்கு மதமாற்றம் செய்யப்பட்டபின் அரசப்பதவியைத் துறந்து நாடு முழுவதும் சமண சமயத்தைப் பரப்பினார். அவர் தற்போதைய கர்நாடகத்திலுள்ள சிரவணபெலகோலா (மைசூருக்கருகில்) என்ற இடத்தில் உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் துறந்தார். அவரது இறப்பிற்குப்பின் ‘சந்திரபாஸ்டி’ என்ற இடத்தில் அவருக்குக் கோயில் கட்டப்பட்டது.

சல்லேகனம் - இது சமணத்துறவிகள் பின்பற்றும் உண்ணா நோன்பு முறையாகும். தம் வாழ்வைத் தாமாகவே முடித்துக் கொள்ள விரும்பும் சமணத்துறவிகள் வடதிசையை நோக்கி உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர்நீங்கும்வரை கடுந்தவம் செய்வதை இந்நோன்பு முறை குறிப்பிடுகிறது.

கி.மு. (பொ.ஆ.மு) 261 இல் நடைபெற்ற கலிங்கப்போர் வெற்றிக்குப்பின் அசோகர், உபகுப்தர் என்ற சமயத்துறவியால் பௌத்த சமயத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். இவர் பௌத்த சமயத்தையும், அறக்கருத்துகளையும் பரப்ப தர்மமகாமாத்திரர்கள் என்ற அதிகாரிகளை நியமித்தார். பௌத்த சமயத்தை மக்களின் சமயமாகப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டார். தன் தலைநகரான பாடலிபுத்திரத்தில் மொக்காலி புத்ததிசா என்பவர் தலைமையில் அசோகர் மூன்றாம் புத்த சமய மாநாட்டைக் கூட்டினார். திபெத், சீனா, பர்மா

போன்ற நாடுகளுக்குப் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பத் துறவிகளை அனுப்பினார். இலங்கையில் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப தன் மகன் மகேந்திரனையும் மகள் சங்கமித்திரையையும் அனுப்பினார். பௌத்த சமயம் உலக சமயமாக மாற்றப்படுவதில், அசோகர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். தாமும் புத்தரின் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய லும்பினி, ரும்மிண்டி, நீக்லிவா, கயா, குசிநகரம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டார். அசோகர் பரப்பிய அவரது கோட்பாடுகள் அசோக தம்மம் எனப்பட்டன. அதன்படி ஒவ்வொருவரும்,

- ❖ தாய் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்தல், அகிம்சையைக் கடைப்பிடித்தல், உண்மையை நேசித்தல், ஆசிரியர்களைப் போற்றுதல், உறவினரை மதிப்புடன் நடத்துதல்.
- ❖ சமயச் சடங்குகளைத் தவிர்ப்பதுடன், திருவிழாக்களில் விலங்குகள் பலியிடப்படுவதைத் தடுத்தல்.
- ❖ தர்மயாத்திரை மேற்கொண்டு தர்மத்தைத் பரப்புதல்.
- ❖ பணியாளர்களையும், கைதிகளையும் அரசின் அதிகாரிகள் மனிதாபிமானத்துடன் நடத்துதல்.
- ❖ மன்னரையும், பிராமணர்களையும:. சான்றோர்களையும் போற்றுதல்.
- ❖ சமய சகிப்புத் தன்மையைக் கடைபிடித்தல்.
- ❖ போரைத்தவிர்த்துத் தர்மத்தின்வழி நடந்து, வாழ்வில் வெற்றி பெறுதல் போன்றவற்றைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்றார்.

இலக்கியம்:

மௌரியரின் ஆட்சிக்காலத்தில் சமஸ்கிருதம், பாலி, பிராகிருதம் போன்ற மொழிகள் வட இந்தியா முழுதும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. தமிழ் தென்முனையில் வழக்கிலிருந்தது. இந்திய கிழக்குப் பகுதியில் பிராகிருத மொழியே அரசாங்க மொழியாக இருந்தது. இலக்கியத்திற்குச் சமஸ்கிருதமும், பேச்சுவழக்கிற்குப் பாலி மொழியும் மக்களிடத்தில் எளிமையாகக் கையாளப்பட்டன.

மௌரியக் காலத்தில் இலக்கியப் படைப்புகள்:
கௌடில்யர் - அர்த்த சாஸ்திரம்
பத்ரபாகு – கல்பசூத்திரம் வியாக்ககரணம்
வ்யாதி – (இலக்கணம்)
பாணினி – அஸ்டத்யாயி
சுபந்து – வாசவதத்தா நாட்டிய தாரா (நாட்டிய கலை)
பிங்கலர் - சந்த சூத்திரங்கள்
வாமனர் - காவியலங்கார சூத்திரவிருத்தி
சிலாலின் கிருசாஸ்வர் - நாடக சூத்திரங்கள்
பௌத்த சமயநூல் - திரிபீடகங்கள்
வேதாந்த நூல்கள் - கிருஹ்ய சூத்திரம்

நுண்கலைகள்:

ஸ்தூபிகள், சைத்தியங்கள், விகாரங்கள் போன்றவை மௌரியர் கால கட்டடக் கலையில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இறந்தவர்கள் (பௌத்த ஞானிகள், பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றிய அரசர்கள்) நினைவாக எழுப்பப்பட்ட வட்ட வடிவக் குவிமாடம் கொண்ட கட்டிடங்களே ஸ்தூபிகள் எனப்பட்டன. பௌத்தர்களின் தியானக் கூடங்கள் 'சைத்தியர்கள்' எனப்பட்டன. பௌத்த குருமார்களின் விடுதிகள் 'விகாரங்கள்' எனப்பட்டன. மௌரியர்கள் ஸ்தூபிக்களை அமைப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். அவர்கள் காலத்தில் ஸ்தூபிகள் கட்டப்பட்டன.

இவற்றில் அசோகர் காலத்தில் போபால் அருகே சாஞ்சி என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்ட ஸ்தூபி புகழ்பெற்றதாகும். இந்த ஸ்தூபி அடர்வெண்சாம்பல் நிறக்கற்களால் கட்டப்பட்டது. இது 121½ அடி அகலம், 77½அடி உயரமும் கொண்டது. இதன் நான்கு பக்கங்களிலும் உயரமான நுழைவாயில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தூண்கள் யாவும் சிற்பக்கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். கல்லாலான ஸ்தூபிகளையும், குகைக் கோயில்களையும் கட்டடங்களையும் மெருகேற்றிப் பளபளப்பாக இன்றும் கண்ணாடிபோல் மின்னும் வகையில் செய்துள்ளனர்.

அசோகர் தம்முடைய 7ஆவது தூண் கல்வெட்டில் ''தர்மமானது நெடுநாள் வாழும் பொருட்டு எங்கெல்லாம் கற்றூண்களும், கற்பாறைகளும் காணப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் தர்மம் ஆணைகள்

பொறிக்கப்படுவதாக''என்று கூறியுள்ளார். ஆகவே, பல இடங்களில் காணப்படும் தூண்களின் அமைப்பையும், இடத்தையும் கருதி, அங்கெல்லாம் கல்வெட்டுகளைப் பொறிக்கச்
செய்தார். சாஞ்சி ஸ்தூபியைப் பின்பற்றி மற்றொரு ஸ்தூபி இலங்கையிலுள்ள அனுராதபுரத்தில் கட்டப்பட்டது. சாரநாத், லௌரியாநந்தன்கர், இராம்பூர்வா போன்ற இடங்களில் எழுப்பப் பெற்றக் கற்றூண்களில் சிறப்பானவையாகும். இத்தூண்களில் திமிலுடன் கூடிய எருது, சிங்கம், போன்றவற்றிலான உருவங்கள் ெறிக்கப்பட்டுள்ளன.

மௌரியர் தங்கள் கலை, கட்டக்கலையால் மிகவும் புகழ்பெற்றனர். சாரநாத்தில் காணப்படும் கற்றூண் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இத்தூணின் அடிப்பகுதி கவிழ்ந்த நிலையில் உள்ள ஒரு தாமரை மலர் அல்லது மணி போல் காணப்படுகிறது. அதற்கு மேல் நான்கு சக்கரங்களைப் பக்கவாட்டில் கொண்ட வட்ட வடிவ முரசு போன்ற அமைப்பு காணப்படுகிறது. தர்ம சக்கரம் என்று அழைக்கப்படும் அந்தச் சக்கரங்களில் 24 ஆரங்களும் நான்கு பக்கங்களிலும் சிங்கம், குதிரை, எருது மற்றும் யானை உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. முரசின் மேல்பகுதியில் நான்கு சிங்கங்கள் ஒன்றையொன்று பின்புறம் ஒட்டி நிற்பதுபோல அமைந்துள்ளன. மௌரியர்கால புகழை வெளிப்படுத்தும் இந்தக் கலைப்படைப்பு, நமது நாட்டின் தேசிய சின்னத்திலும் பணத்தாள் மற்றும் நாணங்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தர்மசக்கரம் நம் தேசியக் கொடியை அலங்கரிக்கின்றது.

சாரநாத் கற்றூண்: இக்கற்றூணில் யானை, திமிலுடன் கூடிய எருது, குதிரை, சிங்கம் ஆகிய விலங்குகளின் உருவங்கள் ஓடும் நிலையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மூலம் புத்தரின் வாழ்வில் நடந்த நான்கு முக்கிய நிகழ்வுகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவை

- ❖ யானை – புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கனவில் வெள்ளையானையைக் கண்டதை நினைவுபடுத்துகிறது.
- ❖ எருது - இளவரசா் சித்தார்த்தரின் (புத்தா்) இளமைக்கால ஆசைகளைத் தெரிவிக்கிறது.
- ❖ குதிரை – சித்தார்த்தர் (புத்தர்) ஆசைகளைத் துறந்து, அரண்மனையைவிட்டு வெளியேறிய நிகழ்வைக் குறிக்கிறது.
- ❖ சிங்கம் - சாக்கியர்களின் சின்னமாக விளங்கும் இது, புத்தரின் சாதனைகளைக் குறிக்கிறது.

அசோகர் மற்றும் அவரது பெயரன் தசரதன் ஆகியோரால் அவர்களுக்குக் கொடையாக அளிக்கப்பட்டுள்ள பராபர்குகைகள் நம் நாட்டின் பாரம்பரியச் சின்னங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றன.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு மௌரியர்களின் கொடை:

- ❖ மௌரியர்களின் ஆட்சி முறையில் மைய அரசு, தலைமைச் செயலகம், மாநில அரசுகள், நிதி, நீதி நிருவாகம், பொதுப்பணித்துறை, நகராட்சி முறை போன்றன நமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள கொடைகளாகும்.
- ❖ தட்சசீலம், உஜ்ஜயினி, காசி போன்ற மௌரியர் கால பல்கலைக்கழகங்கள் இன்றும் நமது இந்தியப் பண்பாட்டு மையங்களாகச் சிறந்து விளங்குகின்றன.
- ❖ இந்து தர்மக் கோட்பாடுகளையும் அன்பு, அஹிம்சை போன்ற பௌத்த சமய நெறிகளையும் வெளிநாடுகளில் பரப்பி, இந்தியப் பண்பாட்டிற்குப் பெருமை சேர்த்தவர்கள் மௌரியப் பேரரசர்களே ஆவர்.
- ❖ மௌரியர்கள் கல்வி, கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தியது போன்று, பிராகிருதம் (ஆட்சிமொழி) சமஸ்கிருதம் (இலக்கியமொழி) பாலி (எளிய மக்கள் பேசும் மொழி) போன்ற மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்.
- ❖ கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம், இலக்கண நூலான வியாக்கரணம் போன்ற நூல்கள் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு மௌரியர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட கொடைகளாகும்.
- ❖ அசோகரின் தர்மக்கோட்பாடுகளான அகிம்சை, சத்தியம் தயை (இரக்கம்) தானம் போன்றவை இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு வழங்கப்பட்ட கொடையாகும்.

குஷாணர் காலப் பண்பாடு:

குஷாணர்கள் என்போர் யூச்சி என்ற மரபைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களின் காலம் இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் கட்டக்கலையில் சிறப்புற்று விளங்கிய காலமாகும். இம்மரபின் தலைசிறந்த மன்னர் கனிஷ்கர் ஆவார். இவரது காலத்தில் இந்தியப் பண்பாட்டில் காந்தாரக்கலையும் (Gandhara Art) பௌத்த சமயமும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன.

சான்றுகள்:

- ❖ குஷாணர்கள் காலவரலாற்றை அறிவதற்கு அவர்கள் வெளியிட்ட நாணங்கள் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.
- ❖ பௌத்த சமயநூலான மாகவிபாஷம், குஷாணர்களின் சமய நிலையைப் பற்றித் தெரிவிக்கிறது.
- ❖ காந்தாரக்கலை குஷாணர்களின் கலையையும், பண்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துகிறது.
- ❖ சீனப்பயணி யுவான்சுவாங்கின் பயணக்குறிப்புகள், குஷாணர்களின் காலவரிசையை அறிந்துகொள்ள உதவியாக உள்ளன.

முக்கிய அரசர்கள்:

- ❖ முதலாம் காட்பீசஸ் (மரபைத் தோற்றுவித்தவர்)
- ❖ கனிஷ்கர் (புகழ்பெற்ற மன்னர்)
- ❖ வாசுதேவர் (கடைசி மன்னர்)

குஷாணர்களின் ஆட்சி முறை:

அரசனே நாட்டின் தலைவனாக விளங்கினார். அரசர்கள் மகேசுவரன், தேபுத்திரன் போன்ற விருதுப் பெயர்களைச் சூட்டிக்கொண்டனர். அரசனுக்குப் பின் மூத்த மகன் அரசனாவது பிறங்கடை (வாரிசு) உரிமையாகும். பரந்த பேரரசு சத்ரப்புகள், அகாரா, ஜனபதா, தேசா என்ற பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. மதுரா, காசி, கௌசாம்பி, அயோத்தி ஆகிய பகுதிகள் சிறப்புற்று விளங்கின. மகாசேனாதிபதி என்பவர், நிர்வாகத்தில் முக்கிய இடம் வகித்தார்.

சமுதாயம்:

குஷாணர் கால சமுதாயத்தில், வருணாசிரமமுறை நடைமுறையில் இருந்தது. இருப்பினும், சமுதாயத்தில் பல தரப்பட்ட தொழிலாளர்களும் வணிகர்களும் இருந்துள்ளனர். சமூகத்தில் பெண்கள் உயர்ந்த நிலையில் காணப்பட்டனர். வீரக் கழலணிதல், கையில் கங்கணம் கட்டுதல், காதணி போன்றவற்றை ஆண்கள் அணிந்திருந்தனர். மற்போர் செய்தல் மற்றும் உடல் வலிமையை வளர்க்கும் விளையாட்டுகள் விளையாடப்பட்டன.

பொருளாதார நிலை:

நாட்டின் முக்கிய தொழிலாக வேளாண்மை விளங்கியது. வேளாண்மை சார்ந்த பிற தொழில்களும் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. குஷாணர்கள் காலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகமும் அயல்நாட்டு வாணிகமும் தடையின்றி நடந்தன. உரோம நாட்டுடன் நடந்த வணிகத்தால் அந்நாட்டுத் தங்கம் இந்தியச் சந்தைகளில் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன. இந்தியாவின் மஸ்லீன் துணி, ரோம் நாட்டில் மிகுதியாக விற்பனையாயிற்று. தெரிழிற்கழகங்களும், வாணிகக்கழகங்களும் செயல்பட்டன. இவ்வணிகக் குழுவின் தலைவனாகிய பிரமுக் என்பவர் செயல்பட்டார்.

சமயநிலை:

குஷாணர் காலத்தில் பௌத்தசமயம், இந்துசமயம், சமண சமயம் ஆகியவை செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இவர்கள் சமயப்பொறையைக் கடைப்பிடித்தனர். இக்காலத்தில்தான், மகாயான பௌத்த சமயத்தின் மொழியாகச் சமஸ்கிருதம் இருந்தது. இந்து சமயத்திற்கு நிகராகப் பௌத்த சமயமும் வளர்ச்சி பெற்றது.

நான்காவது பௌத்த சமய மநாடு:

இப்பௌத்த சமய மாநாடு, காஷ்மீரிலுள்ள குந்தல் வனத்தில் வசுமித்திரர் தலைமையில் நடைபெற்றது. அஸ்வகோசர் முன்னிலை வகித்தார். இம்மாநாட்டில் பௌத்த பீடகங்களுக்கான விளக்க உரை தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விளக்கவுரை விபாஷங்கள் எனப்பட்டன. மேலும், மகாயான பௌத்த கருத்துகளைப் பரப்ப நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன. புத்த சமயம் இருபிரிவுகளாகப் பிரிந்தது. (ஹீனயானம் - மகாயானம்) ஹீனயானத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் மகாவிபாஷம் என்ற பௌத்த சமய தத்துவ நூலை செப்புப் பட்டயத்தில் எழுதினர். இவர்கள் பௌத்த ஸ்தூபிகளை எழுப்பினர். மகாயானம் மத்திய ஆசியா, சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளிலும் ஹீனயானம் இலங்கை, பர்மா, தாய்லாந்து மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் பரவின.

மொழியும் இலக்கியமும்:
குஷாணர்கள் காலத்தில் சமஸ்கிருதமொழி செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இவர்கள் காலத்தில் பல சமஸ்கிருத நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அஷ்வகோஷரால் எழுதப்பட்ட புத்தசரிதம், சௌந்தரநந்தம் சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவையாகும். நாகார்ஜுனர் எழுதிய மத்தியமிகசூத்திரம், வசுமித்திரர் எழுதிய மகாவிபாசசரித்திரம் போன்ற நூல்கள் இக்காலத்தவையாகும்.

கலை, கட்டடக்கலை
கனிஷ்கர் பெஷாவர் என்ற நகரில் ஸ்தூபிகளை எழுப்பினார். கனிஷ்கபுரம் (புருஷபுரம்) என்ற புதிய நகரை நிர்மாணித்தார்.

கனிஷ்கர் காலத்தில் காந்தாரக்கலையும் மதுரா சிற்பக்கலையும் சிறப்புப் பெற்று விளங்கின.

காந்தாரக்கலை
காந்தாரப்பகுதியில் தோன்றி வளர்ந்த கலையே காந்தாரக்கலையாகும். இந்தியச் சிற்பக்கலையும் கிரேக்கக்கலையும் ஒன்றிணைந்து உருவான கலையே காந்தாரக்கலை ஆகும்.

காந்தாரக் கலையின் சிறப்பம்சங்கள்:

- மனித உருவத்தில் தசைகள், மீசை, சிகை தெரியும்படி உருவத்தை வடித்தல்.
- தடித்த ஆடைகள் அவற்றின் மடிப்புகள் தெரியும்படி வடிவமைத்தல்.
- அழகான சிற்பங்கள், அழகான ஆபரணங்கள் மற்றும் சிற்ப நுணுக்கங்கள் மூலமாக கருத்துகளை உணர்த்துதல்.
- இக்கலையின் முக்கிய கருப்பொருள், சிற்பக்கலை வாயிலாகவே மகாயான பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளைப் பரப்புதலாகும்.
- நின்ற வடிவில் புத்தரது சிலை (Mathura Art) வடிவமைக்கப்பட்டிருத்தல்.
- காந்தாரக் கலையில் சிலையின் தலைக்குப் பின்னால் வட்ட வடிவ ஞான ஒளியை இடம்பெறச் செய்தல்.

காலத்தில் மதுரா கலைபாணி, உள்நாட்டு கலைநயத்துடன் வளர்ச்சி பெற்றது. புத்தரது உருவங்களில் குறிப்பாக அவரது முகம் ஆன்மிகப் பொலிவு நிறைந்து காணப்பட்டது. இத்தகைய பொலிவு காந்தாரக்கலைச் சிற்பங்களில் இல்லை எனலாம். இவ்வகைக் கலைபாணியில் அமைக்கப்பட்ட சிவன், பார்வதி, விஷ்ணு, லட்சுமி போன்ற கடவுள்களின் உருவங்கள், மதுராவில் கலைநயத்துடன் செதுக்கப்பட்டன. யக்சினிகள், அப்சரஸ்கள் ஆகிய உருவங்கள் மதுரா கலைபாணியின் சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றன.

இந்தியப் பண்பாட்டில் குஷாணர்களின் கொடை:

- குஷாணர்கள் காலத்தில் பௌத்த சமயம் சீனா, ஜப்பான், தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் பரவியது.
- இந்தியாவில் காந்தாரக்கலை, மதுராகலை போன்றவை புதிதாகத் தோன்றின.
- பாலிமொழிக்கு பதிலாகச் சமஸ்கிருத மொழியில் பல நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. பல இலக்கிய படைப்புகள் குப்தர்காலக் கொடையாகும்.

❖ ஆரியப்பட்டரின் ‘கணிதநூல்’, வானவியல், வாக்பட்டரின் அஷ்டாங்க சங்கிரகம் (மருத்துவம்) வராகமிகிரரின் பஞ்சசித்தாந்தகம் (வானவியல்) சந்திரரின் சந்திராச்சாரிய வியாக்கரணம் (இலக்கணம்) மற்றும் அமரரின் நிகண்டு போன்ற நூல்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு மற்றும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்குக் குப்தர்கள் அளித்த கொடையாகும்.

❖ குப்தர் கால நீதித்துறை, இன்றைய நீதித்துறை வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்கிறது.

❖ குப்தர் காலத்தின் சமயச்சார்பற்ற ஆட்சி முறையானது, தற்போதைய இந்திய பன்முக பண்பாட்டிற்கு அடிகோலியது எனலாம்.

❖ குப்தர்கால குகைக் கோயில்கள் மற்றும் கட்டுமானக் கோயில்கள் கலை வளர்ச்சிக்கும், சமயவளர்ச்சிக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகத் திகழ்வதுடன் இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் துணைபுரிந்தன.

❖ சாரநாத், மதுரா, அஜந்தா, எல்லோரா, பாக் (Bagh) போன்ற இடங்களில் உள்ள சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் போன்ற கலை நுட்பங்கள் யாவும் இந்தியப் பண்பாட்டின் சிறந்த கூறுகளாக விளங்குகின்றன. எனவே, குப்தர் காலம் செவ்வியல் கலைகளின் காலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சாளுக்கியர் காலப் பண்பாடு:

தென்னிந்தியாவை ஆட்சிபுரிந்த சிறந்த அரச வம்சங்களுள் சாளுக்கிய வம்சமும் ஒன்றாகும். முதலாம் புலிகேசி, இரண்டாம் புலிகேசி ஆகியோர் இவ்வம்சத்தின் சிறந்த மன்னர்களாகத் திகழ்ந்தனர். பில்ஹணர் எழுதிய விக்ரமாங்கசரிதம் என்ற நூல் சீனப்பயணி யுவான்சுவாங்கின் சியூக்கி என்றழைக்கப்படும் பயணக் குறிப்புகள் ஐஹோலே கல்வெட்டு ஆகியவை சாளுக்கிய வம்சத்தைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றுகளாக உள்ளன.

ஆட்சிமுறை:

மன்னரே நாட்டின் தலைவராவார். அவருக்கு உதவ அமைச்சரவை இருந்தது. நாடு பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. மாகாணத்தின் தலைவராக ஆளுநர் நியமிக்கப்பட்டார். சாளுக்கிய வம்சத்தில் மன்னர் பதவி பரம்பரைப் பதவியாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. தந்தைக்குப் பின் மூத்த மகன் ஆட்சிக்கு வரும் நிலையில்லை. அண்ணன் இறந்த பின் தம்பி அரியணையேறும் வழக்கம் இருந்தது என்பது இவ்வம்சத்தின் சிறப்பம்சமாகும். மன்னர்கள் போர்க்கலை மட்டுமின்றி மனுசாஸ்திரம், தர்மசாஸ்திரம், வேதங்கள் போன்றவற்றையும் அறிந்திருந்தனர். சாளுக்கியர்களின் ஆட்சி சிறப்புகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மகாராஜன், சத்யாசிராயன், ஸ்ரீ பிருத்தி வல்லவன், பரமேஸ்வரன் போன்ற பட்டங்களை மன்னர்கள் சூட்டிக் கொண்டனர். அரசர்கள் சிறப்பாக ஆட்சி செய்ததை ஹிரகதஹள்ளி என்ற செப்புப் பட்டயம் கூறுகிறது. சாளுக்கிய இளவரசிகள் மாநில ஆளுநர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். அரசர், ஆளுநர்,தலைமை அமைச்சர், அமாத்தியா என்ற வருவாய்த்துறை அமைச்சர், சமகர்த்தா என்ற கருவூல அமைச்சர் ஆகியோர் பற்றி ஐஹோலே கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பேரரசு பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை விஷயம், ராஷ்டிரம், நாடு, கிராமம் ஆகியவையாகும். விஷயபதி, சமந்தா, கிராமபோகி, மபத்ரா ஆகிய அதிகாரிகள் அரசனுக்கும் ஆளுநருக்கும் நிர்வாகத்தில் உதவினர். சமந்தா என்பவர்கள் நிலப்பிரபுக்களாவர். கிராமபோகி கிராம நிர்வாகத்தைக் கண்காணித்தார். அவருக்குக் கர்ணா என்ற கணக்கர் உதவினார். விஷயா எனப்பட்ட மாவட்டத்தின் தலைவர் விஷயபதி ஆவார். மகாஜனம் எனப்பட்ட கிராம மக்கள்குழு, கிராமங்களின் சட்டம் ஒழுங்கை பராமரித்து வந்தது.

சமூக நிலை:

சாளுக்கியர்கள் காலத்தில் சமூகமானது வர்ணாசிரம முறையின்படியே இருந்தது. ஆனால், சாதிய வேற்றுமைகள் காணப்படவில்லை. உயர்குடிப் பெண்கள் உரிமை பெற்றுக் காணப்பட்டனர்.

பொருளாதார நிலை:

சாளுக்கியர்கள் காலத்தில் வேளாண்மை முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது. நெசவு, உலோக, தச்சுத் தொழிலாளர்கள் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தனர். காவிரி, நர்மதை நதிகளால் வளம்பெற்ற நிலங்களில்

உற்பத்தி செய்யப்பட்ட தானியங்களை வணிகர்கள் வட இந்தியாவிற்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்தனர்.

சமய நிலை:

இந்து, சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களைப் பின்பற்றும் மக்கள் இருந்தனர். சாளுக்கிய மன்னர்கள் சமய சகிப்புத்தன்மையைப் பின்பற்றினர். இரண்டாம் புலிகேசியின் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்து, சமண பௌத்த சமயங்களும் வளர்ச்சி பெற்றன. இரண்டாம் புலிகேசியின் அவையிலிருந்த ரவி கீர்த்தி என்ற அறிஞர் சமண சமயத்தைப் பின்பற்றினார். ஐஹோலே கல்வெட்டைப் பொறித்தவரும் இவரேயாவார். சீனப் பயணி யுவான்சுவாங் இரண்டாம் புலிகேசியின் அவைக்கு வருகை புரிந்தார். இவர் சாளுக்கிய நாட்டில் மகாயானம், ஹீனயானம் ஆகிய பிரிவுகளைப் பின்பற்றும் பௌத்தர்கள் வாழ்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கட்டடக்கலை:

சாளுக்கியர்கள், கலைவளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றியுள்ளனர். கோயில்களைக் கட்டுவதற்கு அவர்கள் வேசர கலைபாணியைப் பின்பற்றினர். ஐஹோலே, பாதாமி, பட்டாடக்கல் ஆகிய இடங்களில் சாளுக்கியர்களின் கட்டுமானக் கோயில்களைக் காணலாம். அஜந்தா, எல்லோரா, நாசிக் ஆகிய இடங்களில் இவர்களது குடைவரைக் கோயில்கள் உள்ளன. பாதாமி குகைக்கோயிலும் இவர்களது காலகட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. ஐஹோலே நகரில் 70 கோயில்கள் சாளுக்கியர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. இதனால், இந்நகரம் கோயில் நகரம் என அழைக்கப்பட்டது. ஐஹோலே நகரில் சமதளக் கூரையுடன் நிறைய தூண்களைக்கொண்டு கட்டப்பட்டுள்ள லட்கான் கோயிலும், ஒரு பௌத்த சைத்தியத்தைப் போல (சைத்தியம் பௌத்தர்களின் தியானக் கூடம்) அமைக்கப்பட்ட துர்க்கையம்மன் கோயிலும், ஹுச்சிமல்லிக்குடிக்கோயிலும் புகழ் பெற்றவை. ஐஹோலே அருகிலுள்ள மெகுடி என்ற இடத்திலுள்ள சமணர் கோயிலும் அழகாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐஹோலே நகரம்போல் பாதாமி என்ற இடத்திலும் சாளுக்கியர்கள் பல கோயில்களைக் கட்டினர். அவற்றில் முக்திஸ்வரர் கோயிலும், மேலக்குட்டி சிவன் கோயிலும் அவற்றின் கட்டடக்கலை நுணுக்கத்தால் புகழ் பெற்றன.

பாதாமி அருகில் ஒரே இடத்திலுள்ள நான்கு குடைவரைக் கோயில்கள், கலை நயத்துடன் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றின் சுவர்களும், தூண்கள் தாங்கும் மண்டபங்களும், கடவுளர் மற்றும் மனிதர்களின் அழகான சிற்பங்கள் போன்றவையும் இக்குடைவரைக் கோயில்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சாளுக்கியர்கள் காலத்தில் பட்டாக்கலை என்ற இடத்தில் பத்துக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இவற்றில் ஆறு கோயில்கள் திராவிட கலைபாணியிலும் நான்கு கோயில்கள் வட இந்தியக் கலை பாணியிலும் கட்டப்பட்டன. வட இந்தியக் கலை பாணியில் கட்டப்பட்ட பாபநாதர்கோயில் சிறப்பான கலை நுணுக்கங்களுடன் அமைக்கப்பட்டது. திராவிட கலை பாணியிலமைந்த சங்கமேஸ்வரர் கோயிலும், விருபாக்ஷர் கோயிலும் சிறப்புப் பெற்றவையாகும். விருபாக்ஷர் கோயிலைக் கட்டுவதற்குக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சிற்பிகள் சென்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. காஞ்சிபுரத்திலுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் போன்றே இக்கோயிலும் கட்டப்பட்டது. பட்டாடக்கல் நகரில் கோயில்களை அமைத்த கட்டடக் கலை வல்லுநர்களுக்குத் திரிபுவனச்சாரியா (மூவுலகையும் உருவாக்கியவன்) என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது.

விருபாக்ஷர் கோயிலின் அடித்தளக் கட்டுமானத்தின்படி கட்டப்பட்ட பாபநாகர் கோயிலில், இராமாயணத்தின் முக்கிய காட்சிகள் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ரேவதி ஒவஜா என்பவர் இக்கோயிலின் கருவறையை வடிவமைத்தார் என்று இங்குள்ள கன்னட கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது.

ஓவியக்கலை:

ஓவியக் கலையில் சாளுக்கியர்கள், வாகாடகர்கள் என்ற அரச வம்ச கலை பாணியைப் பின்பற்றினர். விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்கள் சாளுக்கியர்களால் ஓவியங்களாக வரையப்பட்டன. பாதாமி நகரில் உள்ள குகைக்கோயிலில் அழகிய ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டன. சாளுக்கிய மன்னன் மங்களேசன் கட்டிய அரண்மனையிலும் ஓவியங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சாளுக்கியர்களின் பண்பாட்டுக் கொடை:

- சாளுக்கியர்கள் சமய சகிப்புத் தன்மையைக் கடைப்பிடித்தனர். இந்து, பௌத்தம், சமணம் போன்ற சமயத்திலிருந்த அறிஞர்களை ஆதரித்தனர்.

- இரண்டாம் புலிகேசி தலைசிறந்த கலை, இலக்கிய புரவலராகத் திகழ்ந்தனார். இவருடைய அவைப்புலவரான ரவிகீர்த்தி ஐஹோல் கல்வெட்டைப் பொறித்தார். இக்கல்வெட்டு இரண்டாம் புலிகேசியின் வெற்றிச் சிறப்புகளையும், அரசியல், சமூகம், பொருளாதார, சமய நிலையையும் குறிப்பிடுகிறது.

- சாளுக்கியர்கள் ஐஹோல் நகரில் 70 – க்கும் மேற்பட்ட கோயில்களைக் கட்டினர். இந்நகரம் சாளுக்கிய நாட்டின் கோயில் நகரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

- காஞ்சிபுரத்தின் கைலாசநாதர் கோயிலைப் போன்று கட்டப்பட்ட விருபாக்ஷர் கோயில், சாளுக்கியர்கள் அளித்த பண்பாட்டுக் கொடையாகும்.

இராஷ்டிரகூடர்கலைப் பண்பாடு:

இராஷ்டிரகூடர் கி.பி. (பொ.ஆ) 6 முதல் 10-ஆம் நூற்றாண்டுவரை இந்தியாவை ஆண்ட அரச மரபினர் ஆவர். கி.பி. (பொ.ஆ) 7-ஆம் நூற்றாண்டில் கிடைத்த, நிலக் கொடை குறித்த செப்புப் பட்டயமே இவர்களின் ஆட்சி பற்றி நமக்குக் கிடைத்த முதல் ஆவணமாகும்.

ஆட்சிமுறை:

நாட்டின் எல்லாதுறைகளுக்கும் அரசனே தலைவன். பட்டத்து இளவரசன் தகுதியின் அடிப்படையிலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அரசர். தம் நிருவாக வசதிக்காக அமைச்சரவையை ஏற்படுத்தினார். பேரரசு ராஷ்டிரம், விஷயம், புக்திகள் எனப் பிரிக்கப்பட்டு ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இராஷ்டிரத்தின் தலைவர் ராஷ்டிரபதி என்று அழைக்கப்பட்டார்.

சமய நிலை:

இராஷ்டிரகூடர் காலத்தில் சைவமும், வைணவமும் பெரும்பாலான மக்களால் பின்பற்றப்பட்டன. இவர்களின் முத்திரைகளில் சிவன் அமர்ந்திருக்கும் காட்சியும், கருடனின் உருவமும் காணப்படுகின்றன. துலாபாரம், இரண்யகர்ப்பம் போன்ற இந்து சமய விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. சமண சமயமும், இந்து கோயில்களும் சிறப்புடன் வளர்ச்சி பெற்றன.

பொருளாதார நிலை:

இராஷ்டிரகூட அரசர்களுக்குப் பல துறைகளிலிருந்து வருவாய் கிடைத்தது. தம் மேலாண்மையை ஏற்றுக்கொண்டவர்களிடமிருந்தும், காடுகள், நிலங்கள் மூலமாகவும் வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன. விளைநிலத்திற்கு வசூலிக்கப்பட்ட வரி உத்தரங்கம் என்றழைக்கப்பட்டது. இது விளைச்சலில் ¼ வசூலிக்கப்பட்டது. (நான்கில் 1 பங்கு)

இலக்கியங்கள்:
சமணசேனர் ஆதிபுராணம் என்ற நூலையும், மகாவீர ஆச்சரியார் என்பவர் கணித சாரசம்கிரகம் என்ற நூலையும், கத்தியானர் அமோகவிருத்தி என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளனர். இராஷ்டிரகூட அரசன் அமோகவர்ஷன் கவிராஜமார்க்கம் என்னும்

ஜீனசேனர்:
இவர் புகழ்பெற்ற சமண அறிஞர் ஆவார். இவர் பார்சவநாதரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் சமண போதனைகளையும் தொகுத்துப் பார்சவபூதயா என்ற நூலாக எழுதினார். இவர், புகழ்பெற்ற இராஷ்டிரகூட மன்னரான முதலாம் அமோகவர்ஷரின் ஆசிரியராவார்.

கன்னட நூலை எழுதியுள்ளார். இவர்கள் வடமொழியைப் பெரிதும் ஆதரித்தனர். நலிசம்பு என்ற நூலைத் திருவிக்ரமன் என்பவர் எழுதினார். ஹாளாயுதா என்பவர் கவிரஹஸ்யம் என்ற நூலையும் எழுதினார். பம்பா என்பவர், கன்னட மொழிக் கவிஞர்களுள் தலைசிறந்தவராவார். பொன்னா என்ற மற்றொரு கவிஞர் சாந்திபுராணம் என்ற நூலையும் எழுதினார்.

இராஷ்டிரகூடர்களின் கலைப்பணி:
எல்லோரா:

எல்லோராவிலுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் அமைந்துள்ளது. இக்கோயில், முதலாமட் கிருஷ்ணர் காலத்தில் பாறையைக் குடைந்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். இக்கோயில் தக்காணப் பாறை படிவு என்று அறியப்படும் மகாராஷ்டிராவின் எரிமலைப் பாறை உருவாக்கங்கள் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியக் கலை வரலாற்றில் ஈடிணையற்ற பொக்கிஷமான' இக்கோயில் கட்டுமான கோயில் போன்றே செதுக்கப்பட்ட அழகிய ஒற்றைக் கற்றளி குவைரைக் கோயிலாகும். இவ்வகை குடைவரைகளில் மிக பெரியதான ஏதென்ஸின் புகழ்மிக்க பாத்தினன் கட்டுமானத்தின் மரபையும், அதனைவிட ஒன்றரை மடங்கு உயரத்தையும் உடையதாகும். இக்கோயிலின் வெளிமுற்றமானது, 276 அடி நீளமுடையதாய் அமைந்துள்ளது. மரபுப்படியான கல்கட்டுமான கோயில் போன்றே நான்கு அடிப்படைப் பகுதிகளைக் கொண்டது. இக்கோயிலில் கோபுரத்துடன் கூடிய நுழைவுவாயில், நந்தி மண்டபம், பெரிய அளவிலான தூண்கள் உள்ள முகமண்டபம், விமானத்துடன் கூடிய கருவறை போன்றவை அமைந்துள்ளன.

எலிபெண்டா குகை:

எலிபெண்டா குகைகள் மும்பை துறைமுகத்திலிருந்து 10 கி.மீ தொலைவில் அரபிக் கடலில் தீவாக அமைந்துள்ளன. பெரிய யானையின் சிற்பங்களைக் கண்ட போர்ச்சுகீசியர்கள் இத்தீவிற்கு எலிபெண்டா தீவு (Elephenda Caves) எனப் பெயரிட்டனர்.
எலிபெண்டா குகைக்குக் காராபுரி என்ற பழைய பெயரும் உண்டு. இக்குகையின் மேற்கூரையை ஒரு கற்றூண் தாங்கி நிற்பதுபோல், குடைந்து இருப்பது இக்குகையின் தனிச்சிறப்பாகும். குகைக்குள் உள்ள சுவரில் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா ஆகிய மும்மூர்த்திச் சிற்பங்கள் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இறைவனின் முத்தொழிலைக் குறிக்கும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய குண இயல்புகளைக் கொண்ட மகேசுவரமூர்த்தியின் வடிவம் அழகுமிக்கதாகும்.

ஓவியக்கலை:

எல்லோராவில் உள்ள ஓவியங்கள் பௌத்தசமய ஓவியங்களாகும். கைலாசநாதர், தசாவதார கோயில்களில் காணப்படும் ஓவியங்கள் சிறப்பு வாய்ந்தவை. மேலும் சிவன், பார்வதி, முருகன், கணபதி ஆகியோரின் ஓவியங்களும் வரையப்பட்டுள்ளன.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு இராஷ்டிரகூடர்களின் கொடை:

- எல்லோராவிலுள்ள கைலாசநாதர் கோயில் மகாராஷ்டிராவிலுள்ள எலிபெண்டா குகைகள் போன்றவை உலகப் பாரம்பரியச் சின்னமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட இடங்களாகும்.
- இராஷ்டிர கூடர்கள் சுவர்ணா, திரம்மா என்ற தங்க நாணயத்தையும், வெள்ளி நாணயத்தையும் வெளியிட்டனர்.
- இவர்களுடைய காலத்தில் ஒற்றைக்கல்லில் வரையப்பட்ட குகை ஓவியங்கள் சிறந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன.
- இவர்கள் சமயப் பொறையுடன் இருந்ததற்குச் சான்றுகளாகக் குகைகளில் இந்து, சமண சமயச் சிற்பங்களைக் காணலாம்.
- இவர்கள் காலத்தில் வடமொழி இலக்கியங்களும், கன்னடமொழி இலக்கியங்களும் வளர்ச்சி பெற்றன.

ஹொய்சாளர் காலப் பண்பாடு:

இன்றைய கர்நாடக மாநிலத்திலுள்ள மைசூர் பகுதியை ஆட்சி செய்தவர்கள் ஹொய்சாளர்கள் ஆவர். இவர்களுடைய தலைநகரம் முதலில் சோசவூரிலும் பின் ஹளபேட்டுக்கும் மாற்றப்பட்டது. இம்மரபில் நிர்பகாமா கி.பி. (பொ.ஆ) 1026 – 47 முதல் மூன்றாம் வீர பல்லாளர் (கி.பி. (பொ.ஆ) 1292 – 1343 வரையிலான மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். ருத்ரபட்டா என்ற கவிஞர் இரண்டாம் வீர பல்லாவரால் ஆதரிக்கப்பட்டார். இவருடைய குறிப்புகள் அரசியல்நிலை, சமூக, பொருளாதார, சமயநிலைகளைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன.

ஆட்சிப்பிரிவுகள்:

ஹொய்சாளர்கள் தம்முடைய நிர்வாக வசதிக்காக நாடு, விஷயம், கம்பணா, தேசம் என்று பிரித்து ஆட்சி செய்தனர். ஒவ்வொரு மாகாணமும் மகாபிராதனா, நீதி நிர்வாகம் ‘தண்டநாயகா’என்பவரின் கீழ் செயல்பட்டன.

கலை கட்டக்கலைக்கு ஆற்றிய தொண்டு:

இக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் நட்சத்திர வடிவாகவோ (அ) பல கோணங்கள் கொண்டவையாகவோ விளங்குகின்றன. உச்சியில் பூந்தொட்டி போன்ற அலங்கார வேலைப்பாடு கொண்டு காணப்படுகிறது. பல கட்டடங்களில் ஒன்று, இரண்டு (அ) நான்கு கோபுரங்கள் காணப்படுகின்றன.

பேளூர் (பேளூர்) கோவில்:

பேலூர் சென்னக்கேசவா கோவிலில் எங்கு நோக்கினும் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இக்கோயிலில் மாதனிக்கச் சிற்பங்கள் உயிருள்ள மனிதர்களை போன்றே காணலாம். மொத்தம் 42 மாதனிக்க சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு சிற்பமும் கோபம், பெருமை, மகிழ்ச்சி, துக்கம், அன்பு போன்ற பண்புகளை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வகை சிற்பங்கள் மாக்கல் என்ற ஒரு வகை கல்லால் உருவாக்கப்பட்டவை.

ஹளபேடு:

ஹொய்சாளர் அரசர்களின் தலைநகரம் ஹளபேடு (துவாரசமுத்திரம்) ஆகும். ஹளபேட்டில் அமைந்துள்ள ஹொய்சாளேஸ்வர் கோயில் கேதரோஜா என்பவரால் கட்டப்பட்டது. இக்கோயிலில் உள்ள சிற்ப வேலைப்பாடுகள், தூண்கள், கட்டட அமைப்பு ஹொய்சாளர் கால கட்டடக்கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றன. இக்கோயிலில் காணப்படும் போருக்குத் தயாரான நிலையிலிருக்கும் போர்வீரர்கள், இரதங்கள் போன்றவை கலைநயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. கேதாரீஸ்வரர் கோயில் தெய்வீக ஆபரணம் என்றழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயிலின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் காணப்படும் நுண்ணிய சிற்ப வேலைப்பாடுகள் வியப்பிற்குரியவை.

சென்னக் கேசவன் கோயில் (பேளூர்):
பேலூரில் உள்ள விஜயநாராயணன் கோயில் (சென்னக்கேசவன் கோயில்) விஷ்ணு வர்த்தன் என்பவரால் கட்டப்பட்டது. இக்கோயில் பச்சை, கருநீலநிற மாக்கல் எனப்படும் நுண் மணற்பாறைக் கற்களைப் பயன்படுத்திக் கட்டப்பட்டது.

பஸ்திஹள்ளி பார்சுவநாதர்:

பார்சுவநாதருக்காக பஸ்திஹள்ளியில் சமணர் கோயில் கட்டப்பட்டது. இங்குள்ள தூண்களை மாயாஜால தூண்கள் எனலாம். இவை நம்முடைய உருவத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் தன்மை உடையன.

கேசவன் கோயில் - சோம்நாத்பூர்:

ஹொய்சாளர்களின் கலைப்பாணிக்குச் சான்றாக சோம்நாத்பூரில் உள்ள கோயிலைக் கூறலாம். இக்கோயில் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திலிருந்து 20 மைல் தொலைவில் உள்ளது. இக்கோயில் திரிகுடசலம் என்றழைக்கப்படும் மூன்று சன்னதி கோயில் ஆகும்.

வேசரா கலைப்பாணியில் கட்டப்பட்ட லட்சுமிநரசிம்மன் கோயில், நுகுஹள்ளி கோயில்,ஈஸ்வர கோயில் (அரிகேசரி) போன்றவை ஹொய்சாளர் கால கட்டக்கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

மொழி:
ஹொய்சாளர்கள் கன்னட மொழிக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர். இவர்கள் காலத்தில் கன்னட மொழியில் பல இலக்கியங்கள் தோன்றின. சமஸ்கிருத மொழியும் வளர்ச்சிபெற்றிருந்தது.

இலக்கியங்கள்:

விஷ்ணுவர்த்தனால் ஆதரிக்கப்பட்ட நாகச்சந்திரா என்ற சமணர், இராமாயணம் எழுதினார். இராசாத்தியன் கணித நூற்சட்டங்களைச் செய்யுட்களாக்கினார். நேமிசந்திரன் என்ற சமணர் லீலாவதி என்னும் முதல்

புதுமைக் கதையை எழுதினார். இவர்கள் அனைவரும் சமணர்கள் ஆவர். கிரிஜா கல்யாணம் எழுதிய அரீஸ்வரன், அரிச்சந்திரா காவியம் எழுதிய இராகவாங்கன் ஆகியோர் வீரசைவர்களாவர்.

ஹொய்சாளர்களின் இந்தியப் பண்பாட்டுக் கொடை:

- ❖ ஹொய்சாளர்களின் அனைத்துக் கோயில்களிலும் கர்ப்பகிருகம், மண்டபம், முகமண்டபம் காணப்படுகின்றன.
- ❖ ஹொய்சாளர் கால கட்டடக்கலை நட்சத்திர வடிவ கட்டடக்கலையாகும்.
- ❖ நடனம், நாடகம், இசை போன்றவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளித்தனர்.
- ❖ பக்தி இலக்கியவாதிகளான இராமானுஜர், மத்துவர் ஆகியோர் ஹொய்சாளர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். மத்துவர் எழுதிய ரிக்பாஷ்யம் இக்காலத்தில் எழுதப்பட்டது.
- ❖ கன்னட மொழியில் சிறப்புப் பெற்ற ஹரிஹரர், ராகவங்கா, ஜனா போன்றோர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள்.
- ❖ இக்காலத்தில் வீரசைவம் சிவ வழிபாட்டுப் பிரிவு வளர்ச்சி பெற்றது.
- ❖ ஹொய்சாளர்களின் நிர்வாக அமைப்பு பஞ்சபிரதான் எனப்பட்டது. இதில் ஐந்து அமைச்சர்கள் இடம்பெற்றனர். பிற்காலத்தில் சிவாஜி ஆட்சியில் அஷ்டபிரதான் முறை கொண்டு வருவதற்கு இதுவே முக்கிய காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.
- ❖ யுனெஸ்கோவால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட புராதனச் சின்னங்களாகப் பேலூர், ஹளபேடு கோயில்கள் உள்ளன. இவை, ஹொய்சாளர்களின் கலைப் பண்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் திகழ்கின்றன.

பல்லவர்காலப் பண்பாடு:

தொண்டை மண்டலப் பகுதிகளை ஆட்சி செய்தவர்கள் பிற்காலப் பல்லவர்களாவர். சிம்மவிஷ்ணு, முதலாம் மகேந்திரவர்மன், முதலாம் நரசிம்மவர்மன், இராஜசிம்மன், மூன்றாம் நந்திவர்மன் போன்றோர் சிறந்த மன்னர்களாவர்.

சான்றுகள்:

காசக்குடி செப்புப்பட்டயம், முதலாம் மகேந்திரவர்ம பல்லவனின் மத்தவிலாச பிரகசனம், மூன்றாம் நந்திவர்மனைப் பற்றிய நந்திக்கலம்பகம் தேவாரப் பாடல்கள், சீனப்பயணி யுவான்சுவாங்கின் குறிப்புகள், ஆம்பூர் மற்றும் ஒலிக்கூரிலுள்ள வீரக்கற்கள், மாமல்லபுரத்துப் பஞ்சபாண்டவ இரதங்கள், கடற்கரைக்கோயில், குடைவரைக் கோயில்கள் ஆகியவை பிற்காலப் பல்லவர்களைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

ஆட்சிமுறை:

பல்லவ நாட்டின் தலைவர் மன்னராவார். அவர் ‘இறை’,‘கோன்’ ஆகிய பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டார். நீதி, நிர்வாகம், இராணுவம் போன்றவற்றிக்கு அரசரே தலைவனாக இருந்தார். அரசனுக்கு ஆலோசனை வழங்க அமைச்சரவைக்குழு இருந்தது. இவ்வமைச்சரவை ‘மந்திரிமண்டலம்’ எனப்பட்டது. அமைச்சர்களுக்கும் ‘பிரம்மராஜன்’‘பேரரையன்’ போன்ற பட்டப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அரசனுக்கு உதவியாகத் தனி ஆலோசகர், வாயில் காப்போர், பட்டய எழுத்தர், காரணிகர் தமிழ் மாணிக்கம் பிள்ளைக்காப்பான் என்ற கருவூலக் காப்பாளர், கொடுக்காப்பிள்ளை, என்ற நன்கொடைகளுக்கான அதிகாரி, அதிகருணீகர் ஆகியோர் இருந்தனர். மேலும் வருவாய்த்துறை, நிலவரித்துறை, நில அளவைத்துறை, காவல்துறை, வனத்துறை, இராணுவத்துறை எனப் பல்வேறு துறைகளாகப் பிரித்து நிர்வகிக்கப்பட்டன.

பல்லவ நாடு பல ராஷ்டிரங்களாகப் (மண்டலம்) பிரிக்கப்பட்டது ராஷ்டிரங்கள், கோட்டங்களாகவும் (வளநாடுகள்) கோட்டங்கள் நாடுகளாகவும், நாடு ஊர்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டது. பல்லவர்களின் நிர்வாகத்தின் கீழ் 24 கோட்டங்கள் இருந்தன. ராஷ்டிரிகர் என்பவர் மாநில ஆளுநராகத் திகழ்ந்தார். நாடு

என்பது சிற்றூர்களைவிடப் பெரியதாகவும் கோட்டங்களைவிடச் சிறிதாகவும் இருந்தது. இதனை ஆட்சி செய்தோர் 'நாட்டார்' என்றழைக்கப்பட்டனர். ஊர் என்ற பகுதியை ஊரார் என்பவரும் சிற்றூர்களை 'ஆழ்வார்' எனப்பட்ட அவையினரும் ஆட்சி செய்தனர். மன்னர் அறிவிக்கும் ஆணைகளை பொதுமக்களுக்கு அறிவிப்பது நாட்டார்களின் முக்கியப் பணியாகும். இவ்வாளை 'அறை ஓலை' எனப்பட்டது.

சிற்றூர்களே ஆட்சிப் பிரிவின் கடைசி அங்கமாகும். இச்சிற்றூர்கள் பிரம்மதேயச் சிற்றூர்கள், தேவதானச் சிற்றூர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு சிற்றூரிலும் கிராமசபையே கிராமப் பணிகளை மேற்கொண்டன.

நீதிமுறை:

பல்லவர்கள் காலத்தில் நகரங்களிலிருந்த அறங்கூறும் அவையங்கள் அதிகரணங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. இதன் தலைவர் அதிகரனிகர் மற்றும் அதிகரண போசகர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் நீதி வழங்குமிடம் அதிகரணமண்டபம் எனப்பட்டது. சிறிய ஊர்களிலிருந்த நீதிச்சபை 'கரணம்' எனப்பட்டது. இதன் தலைவர் கரணத்தார் எனப்பட்டார். பல்லவர் கால நீதிமன்றங்கள் சாட்சி, ஆவணம், அயலார் சாட்சி ஆகிய மூன்று ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் வழக்குகளை விசாரித்தன. தலைமை நீதிமன்றம் 'தருமாசனம்' எனப்பட்டது. இஃது அரசரின் நேரடிக்கண்காணிப்பில் இருந்தது. மன்னரே தலைமை நீதிபதியாகவும் செயல்பட்டார். பல்லவர் காலத்தில் விதிக்கப்பட்ட அபராதங்களைப் பற்றி நந்திவர்மப் பல்லவனின் காசக்குடி செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. மேல்நிலை நீதிமன்றங்களில் விதிக்கப்பட்ட அபராதங்கள் 'கர்ணதண்டம்' எனவும் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களால் விதிக்கப்பட்ட அபராதங்கள் 'அதிகரண தண்டம்' என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

படையமைப்பு:

பல்லவ மன்னர்கள் யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை, தேர்ப்படை, கடற்படை ஆகிய ஐவகைப் படைகளைக் கொண்டிருந்தனர், பல்லவர்களின் படைவலிமை, போர் முறை போன்றவை பற்றிக் கூரம் பட்டயம் தெரிவிக்கிறது. பல்லவர்களின் போர்க்கருவிகள் பற்றி வேலூர் பட்டயம் கூறுகிறது. தங்களின் வலிமையான கடற்படையால் முதலாம் நரசிம்மவர்மன், தம் நண்பன் மானவர்மனுக்காக இலங்கை மீது படையெடுத்து வென்றார். இராஜசிம்ம பல்லவனும் தம் கடற்படை வலிமையால் இலட்சத்தீவை வென்றார்.

சமூகநிலை:

பல்லவர் காலச் சமூகத்தில் வர்ணசிரம முறை பின்பற்றப்பட்டது. பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்கு பிரிவுகள் சமுதாயத்தில் இருந்தன. சமூக அமைப்பில் இந்து சாஸ்திரக் கோட்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெற்றன என்று முதலாம் பரமேஸ்வரனின் கூரம் பட்டயமும், நந்திவர்மனின் காசக்குடிப்பட்டயமும் குறிப்பிடுகின்றன. உழவர்கள், வணிகர்கள், கலைஞர்கள்,பொற்கொல்லர், கருமார், தச்சர், மீனவர், கைவினைஞர்கள், கால்நடை வளர்ப்போர் உட்பட பல பிரிவினர் பல்லவர் கால சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தனர்.

பிரம்ம தேயங்கள்:
நான்கு வேதங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த அந்தணர்களுக்கு, அரசன் கொடையாக வழங்கும் நிலம் பிரம்மதேயம் எனப்படும். இந்நிலங்கள் இறையிலி நிலங்களாக வழங்கப்படுவதால், அந்தணர்கள் இந்நிலத்திற்கு வரி செலுத்துவதிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டனர்.

வணிகர்கள் தங்களுக்கெனச் சுதேசி, நானாதேசிகன், ஐந்நூற்றுவர் போன்ற பெயர்களில் வாணிகக் குழுக்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். நானா தேசிகன் என்ற குழு வெளிநாடுகளுடன் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டது.

சமய நிலை:

சைவம், வைணவம், சமணம் ஆகிய சமயங்கள் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டன. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் போன்றோர் தமிழகம் முழுவதும் சைவ சமயத்தைப் பரப்பினர். மக்களும் இவர்களின் பாடல்களையும், போதனைகளையும் பின்பற்றினர், பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் திருமழிசை ஆழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் போன்றோர் வைணவ சமயத்தின் கருத்துகளைப் பரப்பினர். சப்தமாதர், மற்றும் ஜேஷ்டா வழிபாடுகளும் சிறப்பு பெற்றிருந்தன. சாக்தம் என்ற சக்திவழிபாடு, கௌமாரம் என்ற முருகவழிபாடு, சௌரம் என்ற சூரிய வழிபாடு போன்ற வழிபாட்டு முறைகள் இருந்தன.

இக்காலத்தில்தான் காணாபத்யம் என்ற கணபதி வழிபாடு, சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து பல்லவ நாட்டிற்கு அறிமுகமாயிற்று. இவர்கள் காலத்தில் இந்த சமயத்தில் அறுவகை வழிபாடுகள் நடைமுறையில் இருந்தன.

சைவ, சமய சமயத்தார்களிடையே அடிக்கடி சமய கருத்து மோதல்கள் இருந்து வந்தன. காஞ்சிபுரம், வள்ளிமலை, பொன்னூர், திருக்காட்டுப்பள்ளி, செந்தலை, திருப்பாதிரிப்புலியூர் போன்ற இடங்களில் சமணர்கள் வசித்தனர். பல்லவ நாட்டில் பௌத்த சமயமும் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டதை சீனப்பயணி யுவான்சுவாங்கின் பயணக் குறிப்புகளிலிருந்து அறிகிறோம். மேலும், காஞ்சியில் 100 பௌத்த மடங்களும் 1000 பௌத்தத்துறவிகளும் இருந்ததாக இக்குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. போதிமங்கை, பழையாறை, நாகப்பட்டினம் பேன்ற இடங்களில் பௌத்தசமயம் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தது.

பெண்கள் நிலை:

பல்லவர் காலத்தில் பெண்கள் உயர்வாகக் கருதப்பட்டனர். சமயத்திலும், கோயிற்பணிகளிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை இருந்தது. அரசியர், அரசகுலப் பெண்கள் கோயிற்பணிகளில் ஈடுபட்டனர். கோயில்களுக்கு நிவந்தங்களும் அளித்தனர். நெசவுத்தொழில், பூவிற்றல், பால்விற்றல் போன்ற வியாபாரத்தில் பெண்கள் ஈடுபட்டனர்.

பொருளாதார நிலை:

பல்லவர்கள் காலத்தில் வேளாண்மை முக்கிய தொழிலாக விளங்கியது. மக்கள் மீது இருவகைப்பட்ட வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. அவற்றில் முதல் வகை விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு வரியை கிராம அதிகாரிகள் வசூல் செய்து அரசிடம் செலுத்தினர். இரண்டாவது வகை உள்ளூர் அளவில் வசூலிக்கப்பட்டது. இவ்வரி கிராமத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய பயன்படுத்தப்பட்டது. (நீர்ப்பாசனம், கோயில் விளக்கேற்றுதல் போன்றவற்றிற்கு) கால்நடை வளர்ப்போர், திருமண வீட்டார், மட்பாண்டம் செய்வோர். நெசவுத்தொழில் செய்வோர் ஆகியோரும் அரசிற்கு வரி செலுத்தினர்.

வாணிகத்தில் பொதுவாகப் பண்டமாற்றுமுறை நடைமுறையிலிருந்து. அதே நேரத்தில் தங்கம், வெள்ளி நாணயங்களும் புழக்கத்திலிருந்தன. பருத்தி ஆடைகள், நறுமணப்பொருட்கள், விலையுயர்ந்த கற்கள், மூலிகைகள் போன்றவை ஜாவா, சுமத்ரா, கம்போடியா, இலங்கை, சீனா, பர்மா ஆகிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. மாமல்லபுரம் முக்கிய துறைமுக நகரமாக விளங்கியது. தலைநகரான காஞ்சிபுரம் முக்கிய வாணிக மையமாகத் திகழ்ந்தது.

இலக்கியங்கள்:
பல்லவர்கள் காலத்தில் தமிழிலும், வடமொழியிலும் இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டன. பல்லவ மன்னனான முதலாம் மகேந்திரவர்மன் மத்தவிலாச பிரகசனம் என்ற வடமொழி நாடக நூலை எழுதினார். போதயானர் என்பவர் பாகவஜீகம், தண்டின் என்பவர் தசகுமார சரிதம், அவந்திசுந்தரி கதச்சாரம், சர்வநந்தி என்பவர் லோகவிபாகம் போன்ற நூல்களை வடமொழியில் இயற்றினர். அவர்தம் கல்வெட்டுகள், பட்டயங்கள் ஆகியவற்றின் பெரும்பகுதி தமிழ்மொழியிலும் இடம் பெற்றிருந்தது.

- சேரமான் பெருமாள் நாயனார் - ஞானவுலா, பொன்வண்ணத்து அந்தாதி, மும்மணிக் கோவை.
- கங்கநாட்டு மன்னன் கொங்கு வேளிர் - கொங்கு வேளிர் மாக்கதை (பெருங்கதை)
- மூன்றாம் சிம்மவர்மன் - சிவத்தளி வெண்பா
- தோலா மொழித்தேவர் - சூளாமணி
- பெருந்தேவனார் - பாரத வெண்பா
- திருஞான சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் - தேவாரம் மற்றும் ‘நந்திக்கலம்பகம் (3 ஆம் நந்திவர்மனைப் பற்றியது) முத்தொள்ளாயிரம் (மூவேந்தர்களைப் பற்றியது), மற்றும் இலக்கண நூல்களாக சங்கயாப்பு பாட்டியல் நூல்,மாபுராணம் போன்றவை இக்காலத்தைச் சார்ந்தவையாகும்.

கட்டடக்கலை:
பல்லவர்கள் கால கட்டடக்கலை மூன்றுபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது.
அவை:

1. குடைவரைக் கோயில்கள் - முதலாம் மகேந்திரவர்மன் பாணி
2. ஒற்றைக்கல் ரதங்கள் - முதலாம் நரசிம்மவர்மன் பாணி
3. கட்டுமானக் கோயில்கள் - ராஜசிம்மன் பாணி, நந்திவர்மன் பாணி

குடைவரைக் கோயில்கள்:

தென்னிந்திய வரலாற்றில் முதல் முறையாகப் பல்லவ மன்னரான முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில், மலைகளைக் குடைந்து கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவை குடைவரைக் கோயில்கள் எனப்பட்டன. மண்டகப்பட்டு, பல்லாவரம், வல்லம், மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம், தளவானூர், திருச்சி ஆகிய இடங்களில் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் குடைவரைக் கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. கோயில்கள் கட்டும் கலையில் வல்லவனாக இருந்ததால் முதலாம் மேகந்திரவர்மன் 'சேத்தகாரி' என்றழைக்கப்பட்ட முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில், மாமல்லபுரத்தில் குடைவரைக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இக்கோயில்களுடன் இரதங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவர் காலத்து மண்டபங்களில் காணப்படும் தூண்களில் சிங்கம் முன்னங்கால்களில் நின்று, பின்னங்கால்களில் அமர்ந்துள்ளது போலக் காணப்படுகிறது.

முதலாம் நரசிம்மவர்மனின் சாதனை மாமல்லபுரத்தில் ஒற்றைக்கல்லால் செதுக்கப்பட்ட ரதங்களை உருவாக்கியதாகும். ஒரே இடத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஐந்து ரதங்கள் பஞ்சபாண்டவ ரதங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

அவையாவன:

1. திரௌபதிரதம்
2. அர்ச்சுனரதம்
3. பீமரதம்
4. தாமராஜரதம்
5. நகுல, சகாதேவரதம் அகியவையாகும்.

அர்ச்சுனரதத்தில் கலைநுணுக்கத்துடன் சிவன், விஷ்ணு, மிதுனா, துவாரபாலகர் ஆகியோர் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சபாண்டவ ரதங்களில் நேர்த்தியானதும், அளவில் பெரியதும் தர்மராஜரதமாகும். இது சதுர வடிவிலான அடித்தளத்தையும், மூன்றடுக்கு விமானத்தையும் கொண்டுள்ளது. பீமரதம் செவ்வக வடிவிலான அடித்தளத்தையும் மூன்றடுக்கு விமானத்தையும் கொண்டுள்ளது. ஹரிஹரர், பிரம்மா, விஷ்ணு, ஸ்கந்தர் (முருகன்), சிவன், அர்த்தநாரிஸ்வரர், கங்காதரர் ஆகியோரின் சிற்பங்கள் அழகுற செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குள்ள ரதங்களில் சிறியது திரௌபதி ரதம் இது துர்க்கைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதாகும்.
மாமல்லபுரத்தில் திறந்தவெளிப் பாறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்கள், கலை வெளிப்பாட்டில் முக்கியமானவையாகும். இவற்றில் கங்கை நதி ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கிவரும் கங்காதரர் காட்சி, சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இது பகீரதன் தவம் அல்லது அர்ஜுனன் தவம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

கட்டுமானக் கோயில்கள்:

பல்லவ மன்னான ராஜசிம்மன் இவ்வகையிலான கட்டடக்கலைப் பாணியை அறிமுகப்படுத்தினார். இதன்படி, கற்கள் செதுக்கப்பட்டு அவற்றைக் கொண்டு கருவறை, அதன் மேல் விமானம், அர்த்தமண்டபம், முகமண்டபம், சுற்றுப்புறச்சுவர் போன்றவை ஏற்படுத்தப்பட்டன.

ஐ.நா. வின் யுனெஸ்கோ அமைப்பு, 1984 ஆம் ஆண்டு மாமல்லபுரத்திலுள்ள கோயில்களை உலகப் பாரம்பரியச் சின்னமாக அறிவித்தது. மாமல்லபுரம் இந்தியாவின் முக்கிய சுற்றுலாத் தலங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கிறது.

மாமல்லபுரம் கடற்கரைக் கோயில்:

இக்கோயில் இராஜசிம்மன் காலத்தில் மூன்று கருவறைகளுடன் கட்டப்பட்டது. சிவன், விஷ்ணு ஆகிய கடவுளர்களுக்குத் தனித்தனியே கருவறைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. விஷ்ணுவின் கருவறைப்பகுதியில் சுற்றுச்சுவரின் வெளிப்பக்கமும், சுற்றுச்சுவரிலும் புடைப்புச் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவிலுள்ள கட்டுமானக் கோயில்களில் இதுவே முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கடற்கரைக் கோயில், பாறையில் செதுக்கப்பட்ட நான்கு அடுக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. காஞ்சி முத்தேஸ்வரர் கோயில், கூரம் பெருமாள் கோயில், திருத்தணி வாடாமல்லீஸ்வரர் கோயில், குடிமல்லம் பரமேஸ்வரர் கோயில் போன்றவை நந்திவர்மன்காலகோயில்களாகும்.

சிற்பக்கலை:

பல்லவர்களது சிற்பங்களில் பெரும்பாலானவை புடைப்புச் சிற்பங்களாகும். அவர்களது கட்டுமானக் கோயில்கள் சோமாஸ்கந்த புடைப்புச் சிற்பமும், 16 பட்டைகளை உடைய நன்கு மெருகூட்டப்பட்ட சிவலிங்கமும் அமைந்திருப்பது பல்லவர்கால சிற்பக்கலையின் தனிச்சிறப்பாகும. இக்காலச் சிற்பங்களில், உயிரோட்டத்தையும் இயக்க நிலையையும் காணலாம். தமிழகத்தில் முதன் முதலில் அரசர், அரசியரின் முழு உருவச் சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டதும் இவர்களது காலத்தையே சாரும். மாமல்லபுரத்தில் காணப்படும் ஒற்றைக்கல் சிங்கம், யானை, குரங்கு பேன்பார்க்கும் காட்சி, மகிஷாசுரமர்த்தினியின் போர்க்கோலக் காட்சி, திரௌபதி ரதத்தில் காணப்படும் சிற்பங்கள், கோவர்த்தனகிரியைக் கண்ணன் தாங்கிப் பிடிக்கும் காட்சி ஆகியவை சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, பல்லவர்களின் சிற்பக்கலைச் சிறப்புகளை எடுத்தியம்புகின்றன.

இசைக்கலை:

பல்லவர்கள் இசைக்கலைக்கு ஊக்கம் அளித்தனர். சித்தம் நமசிவாய எனத் தொடங்கும் குடுமியான்மலை இசைக்கல்வெட்டு பல்வேறு விதமான இசை நுணுக்கங்களையும் இராகங்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. உருத்திராச்சாரியார் என்பவரின் மாணவனான பல்லவ மன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மன், பரிவாதினி என்ற வீணையை மீட்டுவதில் வல்லவனாக இருந்தார். இதனால், இவருக்குச் 'சங்கீரணசாதி' என்ற விருதுப்பெயர் கிடைக்கப் பெற்றது. வாத்ய வித்யாதரன், ஆதோத்ய தம்புரு ஆகிய விருதுப் பெயர்களை இராஜசிம்மன் பெற்றிருந்தார். (ஆதோத்ய என்ற வீணையை வாசிப்பதில் வல்லவன்)

யாழ், குழல், கின்னரி, கொக்கரி, வீனை, தக்கை, முழவம், மொந்தை, மிருதங்கம், மத்தளம், துந்துபி, தமுருகம், துடி, தாளம், உடுக்கை, கொடுகெட்டி, தத்தலம், குடுமுழா, முரசம் ஆகிய இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டதாகத் தேவாரப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. இசை நுணுக்கங்களைப் பற்றிக் குடுமியான் மலை இசைக்கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

நடனம், நாடகக்கலை:

காஞ்சிபுரம் வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலின் சுவர் சிற்பங்கள், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில் சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் போன்றவை பல்லவர்கள் கால நடனக்கலையின் சிறப்பைக் கூறுகின்றன.

நடனக்கலையுடன் நாடக்கலையும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. பல்லவமன்னன் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் மத்தவிலாச பிரகசனம் என்ற வடமொழி நாடகநூல் சமயக் கருத்தோடு மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும் கூறுகிறது.

ஓவியக்கலை:

காஞ்சிகைலாசநாதர் கோயில், பனைமலை தாளகிரீஸ்வரர் கோயில் போன்றவற்றின் சுவர்களிலும், தூண்களிலும் மிக அழகிய வண்ண ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன. முதலாம் மகேந்திரவர்மன் ஓவியக்கலையில் வல்லவனாக இருந்தால் 'சித்திரகாரப்புலி' என்ற விருதுப்பெயர் பெற்றார். பிரான்ஸ் நாட்டைச் சார்ந்த மு.வே. துப்ரெய்ல் என்பவர் பல்லவர் காலத்து ஓவியங்களைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தினார். காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலில் காணப்படும் சிற்பங்கள் நடராஜரின் பல்வேறு நடனக் கோலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கைலாசநாதர் கோயிலில் காணப்படும் சிற்பங்கள் நடராஜரின் பல்வேறு நடனக் கோலங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

கல்வி:

பல்லவர் காலத்தில் காஞ்சி பாகூர், பழம்பதி போன்ற இடங்களில் கல்விக் கூடங்கள் இருந்தன. இவை உயர்கல்வி போதிக்கும் இடமாகவும், வடமொழி கற்பிக்கும் கூடங்களாகவும் திகழ்ந்தன. காஞ்சியில் கல்வி கற்ற தர்மபாலர் நாளந்தா பல்கலைக் கழகத்தின் பேரசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

''கல்வியிற் கரையிலாத காஞ்சிமா நகர்'' என்று, காஞ்சிபுரத்தின் கல்வி நிலையை அப்பர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். கோயில்கள், மடங்கள், அக்ரஹாரங்கள் போன்றவை கல்வி மையங்களாகத் திகழ்ந்தன. காஞ்சிகைலாசநாதர் கோயிலில் சிற்பம், ஓவியம், இசை நடனம், நாடகம், இராமாயணம், மகாபாரதம்

போன்றவை கற்பிக்கப்பட்டன. காஞ்சியில் இருந்த பௌத்தக் கல்விநிறுவனங்கள் 'கடிகை' என்றழைக்கப்பட்டன.

பல்லவர்களின் பண்பாட்டுக் கொடைகள்:

- தமிழ் இலக்கியமும் வடமொழி இலக்கியமும் ஒருங்கே சிறப்புப் பெற்றன.
- தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் பெரும் பங்காற்றினர். இதனால் சைவமும் - வைணவமும் தழைத்தோங்கின.
- கலம்பகம் என்ற சிற்றிலக்கியப் பகுதி புதியதாகத் தோன்றியது. இவ்விலக்கிய வகைக்கு நந்தி கலம்பகம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.
- திராவிட கலை பாணியிலமைந்த கோயில்கள், பிற்காலச் சோழர்கால கட்டடக்கலைக்கு முன்னோடியாகத் திகழந்தனர்.
- பல்லவ மன்னர்கள் கலை, இலக்கியங்களை ஆதரிக்கும் புரவலர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.
- சப்தமாதர், ஜேஷ்டாதேவி போன்ற பெண் தெய்வ வழிபாட்டுமுறை சிறப்பு பெற்றிருந்தன.
- குடவரைக் கோயில்களும், ஒற்றைக்கல் ரதங்களும் இவர்கள் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டன.
- காணபதீயம் என்ற கணபதி வழிபாடு, இவர்கள் காலத்தில் தமிழகத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

சோழர்காலப் பண்பாடு:

பழந்தமிழ்நாட்டை ஆண்ட மூவேந்தர்களுள் ஒருவர் சோழர்களாவர். காவிரிப் பகுதியில் நெல் மிகுதியாக விளைந்த நாடு சோழ நாடெனப்பட்டது. 'சோழ நாடு சோறுடைத்து' என்பது முதுமொழி.

சோழர்காலப் பண்பாடு:

பழந்தமிழ்நாட்டை ஆண்ட மூவேந்தர்களுள் ஒருவர் சோழர்களாவர். காவிரிப் பகுதியில் நெல் மிகுதியாக விளைந்த நாடு சோழ நாடெனப்பட்டது. 'சோழ நாடு சோறுடைத்து' என்பது முழுமொழி. எனவே,'சோறுடைத்த நாடு' பின் சோழ நாடாகியது. கி.பி. (பொ.ஆ) 9 – ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு வலிமை பெற்று விளங்கிய சோழமன்னர்கள் பிற்காலச் சோழர்கள் எனப்படுகின்றனர். இந்திய வரலாற்றில் முதலாம் இராஜராஜ சோழனும், அவரது மகன் முதலாம் இராஜேந்திர சோழனும் குறிப்பிடத்தக்க சோழ மன்னர்களாவர். இவர்களுடைய எல்லை வடக்கே ஒடிசா வரையிலும், கிழக்கில் ஜாவா, சுமத்ரா, மலேசியா வரையிலும் தெற்கே மாலத்தீவுகள் வரையிலும் பரந்து விரிந்திருந்தது.

கடல் தாண்டி கடற்படை மூலம் வெற்றிகொண்டவர்கள் பிற்காலச் சோழர்களேயாவர். இவர்களது கொடியில் புலிச்சின்னம் இடம் பெற்றிருந்தது. இராஜேந்திரசோழனது காலத்தில் வடஇந்தியாவிலுள்ள கங்கை வரை படையெடுத்தும், கப்பற்படை மூலமாக மலாய் தீபகற்பத்திலுள்ள கடாரம், ஸ்ரீ விஜயம் வரை சென்றும் வெற்றி கண்டது.

சான்றுகள்:

பிற்காலச் சோழர்களின் வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு வரலாற்றாசிரியர்கள் வெங்கையா, உல்ச், கிருஷ்ணசாஸ்திரி ஆகியோர்கள் தொகுத்த கல்வெட்டுகளும், அன்பில் பட்டயங்கள், திருவலாங்காட்டுச் செப்பேடுகள், கரந்தை செப்பேடுகள், ஆனைமங்கலம் செப்பேடுகள், லெய்டன் செப்பேடுகள் போன்றவையும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. மேலும் இலக்கியங்கள், மெய்க்கீர்த்திகள், நாணயங்கள், கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, படிமக்கலை முதலியனவும் சோழர்களின் ஆட்சிமுறையைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றுகளாக உள்ளன.

மெய்க்கீர்த்திகள்:

மெய்க்கீர்த்தி என்பது, அரசனின் புகழுக்குரிய சாதனைகளை விளக்கிக் கூறும் ஆவணமாகும். இவை முதலாம் இராஜராஜ சோழன் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. இவருக்குப் பின் வந்த சோழ மன்னர்கள், தங்கள் சாதனைகளைக் குறிப்பிடும் அரச ஆவணமாக இவற்றை உருவாக்கினர்.

ஆட்சிப் பிரிவுகள்:

சோழப் பேரரசு, ஒன்பது மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோழப் பேரரசின் சிறிய பிரிவு கிராமம் ஆகும். பல கிராமங்கள் கொண்டது நாடு எனவும் பல நாடு கொண்டது வளநாடு எனவும், பல வளநாடுகள் கொண்டது ஒரு மண்டலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டன.

சோழர் காலத்து மண்டலங்கள்:
சோழர் காலத்துப் பேரரசு ஒன்பது மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது.

- சோழ மண்டலம் - திருச்சி, தஞ்சை பகுதிகள்
- இராஜாராஜ பாண்டி மண்டலம் - பாண்டிய நாடு
- ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் - தொண்டை நாடு
- மும்முடி சோழ மண்டலம் - இலங்கை
- முடிகொண்ட சோழ மண்டலம் - கங்கப்பாடி
- நிகரிலி சோழ மண்டலம் - நுளாம்பாடி
- அதிராஜராஜ சோழ மண்டலம் - கொங்குநாடு
- மலை மண்டலம் - கேரளம்
- வேங்கை மண்டலம் - கீழை சாளுக்கிய நாடு

சோழர் ஆட்சி முறை:
சோழர்கள் முடியாட்சி முறையைப் பின்பற்றினார்கள். மன்னர்கள் தங்களுக்குப் பிறகு புதல்வர்களில் மூத்தோருக்கு இளவரசர் பட்டம் சூட்டினர். சோழ மன்னர்கள் முடிசூட்டி அரச உரிமைபெறும் நன்னாளில் சக்கரவர்த்திகள், திரிபுவன சக்கவர்த்திகள், இராஜகேசரி வர்மன், பரகேசரி வர்மன், இராஜாதி ராஜன், போன்ற பட்டங்களைச் சூட்டிக் கொண்டனர். மன்னரின் கீழ் செயல்பட்ட அதிகாரிகள் சிறுதனம் மற்றும் பெருந்தனம் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களில்

- திருவாய் கேள்வி – அரசனின் ஆணைகளை ஓலையில் எழுதுபவர்.
- கருமவிதிகள் - ஆணைகளை நாட்டின் பல இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்பவர்.
- புரவுவரி திணைக் களத்தார் - நிலவரிக் கழகம்
- வரிப்பொத்தகக் கணக்கு – தணிக்கை அதிகாரி
- திருமுகக் கணக்கு – அரண்மனைக் கணக்காளர்
- நாடுவகை செய்வார் - விளை நிலத்தின் தரத்தைப் பிரிப்பவர்.
- நாடு காவல் அதிகாரி – நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டுபவர்.

போன்றோர் அரசவையில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

கிராம ஆட்சிமுறை:

சோழர் காலத்தில் கிராம ஆட்சிமுறை சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. கிராம சபை உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, அதன் செயல்பாடுகள் குறித்து உத்திரமேரூர் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

குடவோலை முறை:

முதலாம் பராந்தகன் காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் குடவோலை முறையின் மூலம் சபை உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமுறைகள் பற்றி விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சபை உறுப்பினராவதற்குத் தகுதிகள்:

- உறுப்பினராவதற்குக் கால்வேலி நிலம் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும்.
- சொந்த நிலத்தில் வீடு இருக்க வேண்டும்.

- 35 வயது முதல் 70 வயதிற்குள் நிரம்பியவராக இருத்தல் வேண்டும்.
- வேதங்கள், புராணங்கள் கற்றுத்தேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும்.
- ஒரு முறை உறுப்பினராய் இருந்தோர், அடுத்த ஐந்து ஆண்டுக்குப் பிறகே உறுப்பினராக முடியும்.

தேர்ந்தெடுக்கும் முறை:

ஊர் பல குடும்புகளாகப் (Ward) பிரிக்கப்படும். ஒவ்வொரு குடும்பிலும் தகுதியுடையவர்களின் பெயர்களைப் பனை ஓலையில் எழுதி அதனைக் குடத்தில் இடுவார்கள். தேர்தல் நாளன்று அக்குடத்தைச் சபையோர்முன் நன்றாகக் குலுக்கிய பின், 5 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவனைக் குடத்திலுள்ள ஓர் ஓலையை எடுக்கச் செய்வர். அதில், யார் பெயர் வருகிறதோ, அவரையே உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுப்பர். இவ்வாறு, சபையின் உறுப்பினர்கள் குடவோலை முறையால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

படைகள்:

கடல் கடந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றியவர்கள் சோழர்களே. எனவே, சோழப் பேரரசில் ஆற்றல்மிக்க தரைப்படை, யானைப்படை, கப்பற்படை ஆகியன இருந்தன. முதலாம் இராசராசன், முதலாம் இராசேந்திரன் ஆகியோர் காலத்தில் 'மூன்று கை மகாசேனை' என்ற சிறப்புப் படை இருந்தது. அப்படை உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் வெற்றிகளைா் பெற்றுத்தந்தது.

சமுதாய வாழ்க்கை:

சோழர்கால சமூகத்தில் சாதிமுறை குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. சோழர்காலத்தில் அந்தணர், வணிகர், வெள்ளாளர், படைவீரர் தவிர அவரவர் செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையில் தனித்தனி சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டனர். உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற வேறுபாடுகள் நிலவின.

சோழமன்னர்கள் அந்தணர்களுக்கு பிரம்மதேயம், சதுர்வேதிமங்கலம் போன்ற இறையிலி நிலங்களைக் கொடுத்துக் கோயில்களில் பணியமர்த்தினர். இவர்கள் பெற்ற நிலங்கள் இறையிலி நிலங்கள் எனப்பட்டன. மக்களுக்கு வேதங்களை விளக்கி உரைப்போருக்கு வேதவிருத்தி, பாரதக்கதை கூறுவோர்க்கு பாரதவிருத்தி, புராணங்களை உரைப்போருக்கு புராண விருத்தி போன்ற நிலங்கள் தானமாக வழங்கப்பட்டன. கோயில் பணிகளும் அவற்றின் அறக்கட்டளைகளும் அந்தணர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டன. இவற்றை ஏற்று நடத்துபவர்களுக்கு 'மூலப்பருடையோர்' என்று பெயர்.

பெண்கள் நிலை:

சமூக வாழ்க்கையில் பெண்கள் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்ற நியதி நடைமுறையில் இருந்தது கணவரை இழந்த பெண் பிரிவாற்றாமல் உடன்கட்டை ஏறுவதைப்பற்றிச் சில கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. முதலாம் பராந்தகன் ஆட்சிக் காலத்தில் வீரச்சோழ இளங்கோவேள் என்ற கொடும்பாளூர் சிற்றரசனின் மனைவி கங்காதேவியார் தீக்குளித்த செய்தியும், இராசராச பேரரசனின் தாயாரும் சுந்தர சோழனின் மனைவியுமான வானவன் மாதேவியார் உடன்கட்டை ஏறிய செய்தியும் திருவாலங்காட்டு செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பொருளாதார நிலை:

வேளாண்மை செய்வோர் சமுதாயத்தின் முக்கிய நபராகக் கருதப்பட்டனர். இவர்களைச் சித்திரமேழிய பெரிய நாட்டார் என்று குறிப்பிட்டனர். வணிகம் செய்வோர் வாணியர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் காலத்தில் நகரத்தார், மணிக்கிராமத்தார், வலஞ்சியர், நானாதேசிகள், திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றாவர் என்று பல வணிக குழுக்கள் இருந்தன.

கல்வி:

சோழர்காலத்தில் தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருத மொழியில் கல்வி போதிக்கப்பட்டன. கோயில்கள் கல்விக் கூடங்களாகத் திகழ்ந்தன. முதலாம் பராந்தகன் வேத பாடல சாலை நடத்துவதற்காக, மானியம் அளித்துள்ள செய்தியைக் காமப்புல்லூர் கல்வெட்டு பகர்கின்றது. முதலாம் இராஜராஜன் காலத்தில் வேதங்களையும், இலக்கணங்களையும் கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் தகுதிகளை அணியூர் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இராஜேந்திரன் காலத்தில் வேதங்களைப் போதிக்கும் கல்விக்கூடங்கள் திரிபுவனம், எண்ணாயிரம், திருவெற்றியூர், வேம்பந்தூர் போன்ற இடங்களில் இருந்தன. பிற்காலச் சோழர்கள்

காலத்தில் தமிழிலக்கியம் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. இறவாப் புகழ் பெற்ற தமிழிலக்கியங்கள் இவர்கள் காலத்தில் இயற்றப்பட்டவை. அவை

இலக்கியம்:

- ஔவையார் - ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, மூதுரை
- சேக்கிழார் - பெரியபுராணம் அல்லது திருத்தொண்டர் புராணம்
- கம்பர் - கம்பராமாயணம், ஏரெழுபது, சடகோபரந்தாதி, சரஸ்வதி அந்தாதி, இலக்குமி அந்தாதி, சிலை எழுபது.
- புகழேந்திப்புலவர் - நளவெண்பா
- ஒட்டக்கூத்தர் - மூவருலா, பிள்ளைத் தமிழ் (குலோத்துங்க சோழன்)
- ஜெயங்கொண்டார் - கலிங்கத்துப்பரணி
- கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்த புராணம்

போன்ற நூற்படைப்புகள் சோழர்கால இலக்கியத்திற்குப் பெருமை சேர்ப்பவையாகும்.

மூவருலா:
உலா என்ற சிற்றிலக்கிய வகையைப் பின்பற்றி ஒட்டக்கூத்தரால் இயற்றப்பட்ட நூல் மூவருலா ஆகும். விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கசோழன், இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் ஆகிய மூன்று சோழ மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடியதால், இந்நூல் மூவருலா எனப்பட்டது.

நம்பியாண்டார் நம்பி என்பவர் சைவத் திருமுறைகளைத் தொகுத்தார். மேலும், சைவ சமயச் சாத்திரங்கள் பதினான்கு நூல்களும் சேக்கிழார் காலத்தை தொடர்ந்த இயற்றப்பட்டுள்ளன.

பேரரசு முழுவதும் கோயில்களிலும், மடங்களிலும் திருப்பாவை, திருவெம்பாவை ஓதப்பட்டன. சைவ சித்தாந்த நூல்களும் இக்காலத்தே மலர்ந்தன. மெய்கண்டார் சிவஞானபோதம் என்ற நூலை இயற்றினார். வாகீச முனிவரின் ஞானாமிர்தம், திருவிய்யலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் எழுதிய திருவுந்தியார். அருள்நந்தி சிவாச்சாரியார் எழுதிய சிவஞானசித்தியார், உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் எட்டு நூல்கள் சோழர்காலத்தில் இயற்றப்பட்டன.

சமயம்:

சோழர் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் காலத்தில் சைவசமயம் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தது. வைணவமும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. சைவ, வைணவ மடங்களும் கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டன. இம்மடங்களில் உணவிடுதல், விளக்கேற்ற எண்ணெய் வழங்குவது, நோய்க்கு மருத்துவம் செய்வது ஆகியன மேற்கொள்ளப்பட்டன.

கட்டடக்கலை:

சோழப் பேரரசின் தொடக்கக் கால கட்டடங்கள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. திருக்கட்டளை என்னும் இடத்திலுள்ள சுந்தரேஸ்வரர் கோயில், நார்த்தமலையில் உள்ள விஜயாலய சோழீஸ்வரம் கோயில், கொடும்பாளுரிலுள்ள மூவர் கோயில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. இன்றும் நிலைத்து நிற்கும் சோழர்கால கோயில்கள் கற்றளிகளால் ஆனவை.

தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயில்:

இக்கோயில் முதலாம் இராஜராஜ சோழனால் கி.பி. (பொ.ஆ) 1003-ஆம் ஆண்டில் தொடங்கி கி.பி. (பொ.ஆ) 1010-ஆம் ஆண்டில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. தஞ்சாவூரில் உள்ள தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில், (பிரகதீஸ்வரர் கோயில்) சோழர்கள் காலத்தில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. சோழர் கால கட்டக்கலையின் முதிர்ச்சியை இக்கோயில் வெளிப்படுத்துகிறது. சோழர்கால கட்டடக்கலையின் மணிமகுடமாக இக்கோயில் திகழ்கிறது. 90 அடி அகலம் 90 அடி நீளமுடைய கருவறைக்கு மேல் நிலத்திலிருந்து 216 அடி உயரமுடைய விமானத்தைக் கொண்டது. இதனை ‘இராசராசன் தக்கணமேரு’ என்பர். இதன் பொருள் தென்னகத்தின் இமயமலை என்றும் இராஜராஜேஸ்வரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் என்பதன் வடமொழியாக்கமே பிரகதீஸ்வரர் கோயில். இக்கோயில் தொடக்கக் காலத்தில் இராஜராஜேஸ்வரம் என்றும் தஞ்சைப் பெரிவுடையார் கோயில் என்றும் மராட்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் பிரகதீஸ்வரம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இக்கோயிலின் நந்தி ஒரே கல்லால் ஆனது. தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் ஆயிரமாவது ஆண்டுவிழா 2010 செப்டம்பர் 25-ஆம் நாள் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

கங்கை கொண்ட சோழபுரம்:

முதலாம் இராஜேந்திர சோழன் தது கங்கை வெற்றியின் நினைவாக உருவாக்கிய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கட்டிய கோயில், கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வர கோயில் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இக்கோயிலின் விமானம் 150 அடி உயரமுடையது. இக்கோயிலின் உட்பகுதியில் தெற்கில் நடராசர் கோயிலும், வடக்கில் சண்டிகேசுவரக் கோயிலும் மேற்கில் சுடரி லிங்கமும் அமைந்துள்ளன. அம்மனுக்குத் தனிக் கோயில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரில் இவர் ஏற்படுத்திய ஏரி, சோழ கங்கம் எனப்பட்டது.

தாராசுரம் - ஐராவதேஸ்வரர் கோயில்:

இக்கோயில் இரண்டாம் இராசராசன் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயிலாகும். இதில் சக்கரங்களை அமைத்துத் தேரை இழுத்துச் செல்வது போன்ற கல்தேர் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டத்தை உற்று நோக்கினால் நாகரம், திராவிடம், வேசரம் ஆகிய மூன்று கலைபாணிகளை உள்ளடக்கியுள்ளதைக் காணலாம். இக்கோயிலின் விமான சுவர்களில் 63 நாயன்மார்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சிற்பங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

திரிபுவனம் - கம்பகரேசுவரர் கோயில்:

மூன்றாம் குலோத்துங்கன் பாண்டியரை வென்று, மதுரையில் திரிபுவன வீரத்தேவன் என்ற பட்டம் சூட்டியதன் விளைவாக இக்கோயிலை கட்டினான்.

சிற்பக்கலை:

சோழர்காலச் சிற்பங்கள், கோயில் சுவர்களிலும் தூண்களிலும் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகச் சிவன் கோயில்களில் கருவறையின் மேற்குப் பகுதியில் லிங்கோத்பவர் தெற்குப் பகுதியில் தட்சிணாமூர்த்தி, வடக்கே பிரம்மா ஆகியோரின் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

படிமக்கலை:

கல்லில் சிலை வடித்ததைப் போன்று உலோகங்களினால் வார்ப்புச் சிலைகள் உண்டாக்கப்பட்டு வழிபாடு செய்யப்பட்டது. அவை செம்பு, வெண்கலம், வெள்ளி போன்றவற்றால் வடிவமைக்கப்பட்டன. நடராசர் சிலை, சோழர் காலச் செப்புத் திருமேனிகளில் தலைசிறந்ததும் உலகப் புகழ்பெற்றதுமாகும்.

ஓவியக்கலை:

சோழர்கள் காலத்தில் தஞ்சைகோயிலின் கருவறைச் சுவரில் காணப்படும் ஓவியங்கள் மிகச் சிறப்புடையனவாகும். அவற்றில் தடுத்தாட்கொண்ட சுந்தரர் வரலாறும் சிவபெருமான் புலித்தோல்மீது அமர்ந்துள்ள கைலாயக் காட்சியும், சுந்தரர் வெள்ளை யானைமீது அமர்ந்து செல்லும் காட்சியும் மிகவும் சிறப்பானதாகும்.

நடனக்கலை:

சிதம்பரம், தஞ்சை, காஞ்சி போன்ற கோயில்களில் காணப்படும் நடன மாந்தர்களின் சிற்பங்களும். பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் காட்டும் நடனக்கலையும் சோழர்கால நடனக்கலைக்குச் சான்றாகும். சோழர் கால நடனக் கலைஞர்களுக்கு மாணிக்கம், காவிதி, தலைக்கோலி, ஆகிய பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டன.

இசைக்கலை:

சோழர்கால இசைக்கலையில் ஆய்ச்சியர் குரவை குறிப்பிடத்தக்கது. ஏழுபண்களை மாறிமாறிப்பாடி இசை எழுப்புபவர், நமசிவாயா என்பதை மாற்றி உச்சரித்து ஓசைநயம் காட்டிப்பாடுவர். இதுவே ஆய்ச்சியர் குரவை எனப்பெறும். கலிங்கத்துப்பரணி, சீவகசிந்தாமணி, பெரியபுராணம், திருவிசைப்பா முதலியன சிறந்த இசைப்பாடல்களாகும். தேவாரப்பாடல்களை ஓதவும் திருப்பதிகங்களை விண்ணப்பிக்கவும் இசைக் கலைஞர்களுக்குத் திருத்தாண்டகம் என்ற நிலம் அளிக்கப்பட்டது.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குச் சோழர்களின் கொடை:

- ❖ மன்னருக்கு வாரிசு இல்லாதபோது, அரச குடும்பம் சார்ந்த / சாராத ஒருவர் மன்னராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறை, நல்லாட்சிக்கு சிறந்த ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.
- ❖ கிராமசபை உறுப்பினர்களைக் குடவோலைமுறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட தேர்தல் முறையானது, இந்தியப் பண்பாட்டிற்குச் சோழர்கள் நல்கிய சிறந்த கொடையாகும்.
- ❖ சோழர்காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்ட குடும்புகள் முறை, தற்கால கிராம ஊராட்சி உறுப்பினர்களுக்கு அடிப்படையானது.
- ❖ சோழர் காலத்தில் நிலங்கள் அளக்கப்பட்டு தரம் வாரியாக வரிவிதிக்கப்பட்டது. முதலாம் இராஜராஜ சோழன் நிலம் அளந்து தரம் பிரித்ததால் 'உலகளந்த சோழன்' என்று புகழப்பட்டார்.
- ❖ ஐம்பெரு மற்றும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள், இலக்கண நூல்கள், நிகண்டுகள் போன்றவை தமிழ் இலக்கியப் படைப்பிற்கும் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கும் சிறந்த கொடைகளாகும்.
- ❖ நாதமுனிகள் தொகுத்தளித்த நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம், சோழர் காலத்தில் வழங்கப்பட்ட சிறந்த இலக்கியக் கொடையாகும்.
- ❖ குலோத்துங்க சோழப் பேரேரி, இராசேந்திர சோழப் பேரேரி போன்றவை சோழர் காலத்தில் வெட்டப்பட்ட ஏரிகளாகும்.
- ❖ ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையும் அவர்களின் தகுதியும் கடமையும் பற்றிச் சோழர்கால கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகிறது.
- ❖ சோழர்காலத்தில் வேதக்கல்வி மற்றும் மருத்துவக்கல்வி போன்றவை இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு அளித்த நன்கொடையாகும்.

பாண்டியர்காலப் பண்பாடு:

பிற்காலப் பாண்டியர்கள் கி.பி. (பொ.ஆ) 12-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் முதலாம் சடையவர்மனின் தலைமையில் எழுச்சி பெற்றனர். முதலாம் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆகியோர் பிற்காலப் பாண்டியவம்சத்தின் சிறந்த மன்னர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கோப்பெருஞ்சிங்கனின் வயலூர் கல்வெட்டு, பிற்காலப் பாண்டியர்களைப் பற்றி அறிய உதவும் சான்றாக உள்ளது.

ஆட்சி முறை:

பிற்காலப் பாண்டியப் பேரரசு மண்டலம், வளநாடு. ஊர் என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. கல்வெட்டுச் சான்றுகள் மதுரோதய வளநாடு. ஸ்ரீவல்லய வளநாடு. பராந்தக வளநாடு. சுமிதரணவளநாடு ஆகிய வளநாடுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. நாட்டின் தலைவன் மன்னன் ஆவார். மன்னனுக்கு ஆட்சியில் உதவுவதற்கு மகாமந்திரர் எனப்பட்ட அமைச்சரவை இருந்தது. படைத்தலைவர் சேனாதிபதி என்றும், அனைத்துப் படைகளுக்கும் பொதுவான தலைவர் மகாசாமந்தன் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். மேலும், பல அரண்மனைப் பணிகளைக் கண்காணித்தவர்கள் அகப்பரிவர முதலி, திருவாசல் முதலி என்றழைக்கப்பட்டனர்.

வரிவசூல் செய்வதற்குப் புரவுவரித் திணைக்களத்து முகவெட்டி என்ற வருவாய் அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டார். தலைமை அதிகாரி திணைக்களநாயகம் என்றழைக்கப்பட்டார். வரி நிர்ணயம் செய்வோர் நாடு வகை செய்வோர் எனவும் வரித்தண்டல் செய்த அதிகாரி 'முதலி' எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்.

படைப்பிரிவுகள்:

பிற்காலப் பாண்டியர்கள் யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை ஆகிய நான்கு படைப்பிரிவுகளைப் பெற்றிருந்தனர். இவற்றைத் தவிர அவசர காலத்தில் பயன்படும் முனையெதிர்மோகர், தென்னவன் உதவிகள் என்ற படைப்பிரிவுகளும் இருந்தன. படைப்பாசறையைக் கண்காணிக்கும் அதிகாரி ஆராய்ச்சி நாயகம் எனப்பட்டார்.

நீதித்துறை:

பிற்காலப் பாண்டியர்களின் நீதித்துறை 'தருமாசனம்' என்றழைக்கப்பட்டது. அதற்கு அரசரே தலைவராக இருந்தார். உள்ளாட்சி அமைப்புகள் (ஊரவை) குற்றங்கள் தொடர்பாக விசாரணை செய்தன. ஊரவை நிராகரித்த வழக்குகள் அரசவைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன.

ஊராட்சி முறை (உள்ளாட்சி முறை)

பாண்டியர்களின் ஆட்சியில் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் வலிமை பெற்றுத் திகழ்ந்தன. இதில் மூன்று வகை சபைகளிருந்தன.

- ❖ பிராமணர்கள் இருந்த பிரம்மதேயச் சபை
- ❖ பிரம்மதேயமல்லாத ஊர்களிலிருந்த சபை
- ❖ வணிகர்கள் வாழ்ந்த நகரசபை

மேற்காணும் சபைகளைப் பற்றி, மானூர் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. சபை உறுப்பினர்கள் 'குடவோலை' முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுத் தகுதிக்கேற்ப வாரியப் பணிகளில் நியமிக்கப்பட்டனர்.

சமூக நிலை:

பாண்டியர்கள் காலத்தில் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு பிரிவு மக்கள் வாழ்ந்தனர். மறவர், தச்சர், ஆயர், கொல்லர், மருத்துவர், நெசவாளர், முத்துக்குளிப்போர் போன்ற பிறபிரிவு மக்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். முதலாம் மாறவர்மன் காலத்தில் அந்தணர்களுக்கென அக்ரஹாரங்கள் என்ற குடியிருப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதற்கு அவனி வேந்த சதுர்வேதி மங்கலம் என்று பெயரிடப்பட்டது.

பிற்காலப் பாண்டியர்கள் காலத்தில் முத்துக்குளித்தல் முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. கடலில் மூழ்கி முத்துக் குளிப்போர் மிகுதியாயிருந்தனர். வணிகர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் நானாதேசிகப் பெருந்தெரு, ஐந்நூற்றுவர்பெருந்தெரு என்றழைக்கப்பட்டன. ஆலயங்களுக்குத் திருப்பணி செய்வதிலும் வணிகர்கள் ஈடுபட்டனர். வேளாளர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலைச் செய்தனர். இவர்கள் தங்களை பூமிபுத்திரர்கள் என்றும், நாட்டு மக்கள் என்றும் அழைத்துக் கொண்டனர். நிலக்கிழார்களும் வேளாளர்களும் இணைந்த சமூகப் பிரிவு சித்திரமேழி பெரிய நாட்டார் எனப்பட்டது. ஏர் உழவர்கள் 'மேழிச் செல்வம் எனப்பட்டனர். பதினெட்டு வகையான தொழில்களைச் செய்வோர் 'இரதகாரர்கள்' எனப்பட்டனர்.

பிற்காலச் சமூகநிலை பற்றி மார்க்கோபோலோ மற்றும் வாசப் ஆகிய அயல்நாட்டுப்பயணிகள் பின்வரும் செய்திகளைத் தங்கள் குறிப்புகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். அவையாவன:

- ❖ பாண்டிய நாட்டில் வாழும் மக்கள் பசுக்களைப் போற்றி வணங்குவர்.
- ❖ தங்களின் வீட்டினைச் சுத்தமாக வைத்திருந்தனர். வீட்டின் தரைகளைச் சாணத்தால் மெழுகிச் சுத்தப்படுத்தினர்.
- ❖ உயர்வு – தாழ்வின்றி அனைவரும் தரையிலேயே அமர்ந்தனர்.
- ❖ சாதாரண மக்களின் ஆடைகள் எளியனவாகவும் அரச குடும்பத்தினரின் ஆடைகள் ஆடம்பரமாகவும் இருந்தன.
- ❖ குளித்த பிறகே காலை உணவுண்ணும் பழக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.
- ❖ மது அருந்துதல் பெருங்குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. அவ்வாறு மது அருந்திவிட்டுப் பேசுவோரின் வாக்கினைப் புறக்கணித்தல் சமூக மரபாயிற்று.

- பெண்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தனர்.
- அரசகுலப் பெண்கள் கோயில்களுக்காக நிலங்களைத் தானமாக வழங்கினர்.
- மார்கழி மாதம் விடியற்காலையில், பெண்கள் வீட்டு வாசலில் கோலமிட்டு நோன்பிருந்தனர்.
- பெண் வீட்டார் மணமகனுக்குச் சீதனம் தந்து திருமணம் செய்யும் வழக்கம் இருந்தது.
- பெண்கள் கோயில்களிலேயே தங்கி, இறைப்பணி செய்தனர்.
- பதின்மூன்று வயதுடைய ஆண்மகன், தன் தாய்க்குத் தன் உழைப்பில் பொருளீட்டி உணவளித்தான். தந்தையின் உழைப்பில் அவன் வாழவில்லை.

கல்வி:

பிற்கால பாண்டியர் காலத்தில் வேதபாடசாலைகள் இருந்தன. இப்பாடசாலைகளில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்களுக்கு 'பட்டவிருத்தி' என்ற விருதும் 'சாலபோகம்' என்ற மானியமும் வழங்கப்பட்டன. அந்தணர்கள் நடத்திய பாடசாலைகள் கடிகை, வித்யாஸ்தானம் என்றழைக்கப்பட்டன. இங்குக் கணிதம், வேதம், தத்துவம், சமயம் போன்றவை போதிக்கப்பட்டன. மாணவர்களின் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு போன்றவற்றிற்குக் கல்விச் சாலைகள் முக்கியத்துவம் அளித்தன. சைவ சித்தாந்த வல்லுநர்கள் சிவகங்கை மாவட்டம் திருப்பத்தூர் மடத்தில் தங்கிப் பாடம் கற்பித்தனர். ஸ்ரீவல்லபப் பெருஞ்சாலை என்ற உயர்கல்விக் கூடம் கன்னியாகுமரியிலும், காந்தளூர் சாலையிலும் (திருவனந்தபுரம்) நிறுவப்பட்டன. மாணவர்களுக்கு இலவச உணவு வழங்க நிலதானம் அரசர்களால் வழங்கப்பட்டன. இவர் காலத்திலிருந்த நூலகங்கள் சரஸ்வதி பண்டாரங்கள் என அழைக்கப்பட்டன. சிதம்பரம், சேரன்மாதேவி போன்ற இடங்களிலும் நூலகங்கள் இருந்தன. தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பாண்டியர் பேராதரவு தந்தனர்.

பொருளாதார நிலை:

நெசவுத் தொழில் மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது. நெசவாளர்கள் தங்கள் வருமானத்திற்கேற்றார் போல் தறியிறை, பஞ்சுபீலி ஆகிய வரிகளைச் செலுத்தினர். நானாதேசிகன், மணிக்கிராமம், திசையாயிரத்து ஐந்நூற்றுவர், நகரத்தார்சபை, அஞ்சவண்ணத்தார் ஆகிய வாணிகச்சங்கங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். சீனா, இலங்கை, நேபாளம், சுமத்ரா, அரேபியா, ஏடன் போன்ற நாடுகளுடன் பிற்காலப் பாண்டிய நாட்டு வாணிகர்கள் வாணிகம் செய்தனர். நவமணிகள், மிகவும் அரிய வகைக் கற்கள், மிளகு, இலவங்கம், ஏலம், கிராம்பு, மூலிகைகள், உணவு தானியங்கள் போன்றவற்றை ஏற்றுமதி செய்தனர். அஞ்சுவண்ணத்தார் என்ற இஸ்லாமிய வணிகக் குழுவினர் நாகப்பட்டினத்தில் தங்கி வாணிகம் செய்தனர். இவர்கள் மூலமாகவே அரேபிய நாட்டிலிருந்து குதிரைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. பாண்டிய நாட்டில் குதிரை வியாபாரம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றதாக மார்க்கோபோலோ, வாசப் ஆகிய அயல்நாட்டுப்பயணிகள் தமது குறிப்புகளில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

நிலவரியே நாட்டின் முக்கிய வருவாய் ஆகும். மொத்த வருவாயில் ஆறில் ஒரு பங்கு, வரியாகப் பெறப்பட்டது. இளஞ்சினைப் பேறு, உழுதுக்குடி, பாடிகாவல், தட்டாரப்பாட்டம், இடைவெளி, பொன்வரி, தறிக்கிறை, செக்கிறை போன்ற வரிகளும் பாண்டியர்கள் காலத்தில் வசூலிக்கப்பட்டன.

ஐந்து வண்ணத்தார்:

ஐந்து வகை வண்ணப்பொருள்களை விற்பனை செய்த இஸ்லாமிய வணிகர்,'ஐந்து வண்ணத்தார்' என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பாண்டிய நாட்டில் தீதாண்டதான புரத்திலும், சோழ நாட்டிலுள்ள நாகப்பட்டினத்திலும் தங்கி வாணிபம் செய்தனர்.

நிலங்கள் முறையாக அளக்கப்பட்டன. நிலங்களை அளப்பதற்குக் குடிதாங்கி, அருள்நீதி ஊர்க்கோல் என்ற அளவுகோல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. நிலவரி கடமை, காணிக்கடன் ஆகிய பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டது. இவர்கள் காலத்தில் புதுக்களிகைப் பணம், அன்றாட நற்புதுக்காசு, தனபாலன்குளிகை ஆகிய நாணங்கள் வாணிகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன.

மாறவர்மன் குலசேகரப் பாண்டியன் சீன் அரசன் குப்ளாய்கானுடன் நட்புறவு கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாக அவர் கி.பி. (பொ.ஆ) 1281 - இல் ஒரு தூதுக் குழுவைச் சீனாவிற்கு அனுப்பினார்.

சமயநிலை:

சைவம், வைணவம் போன்ற சமயங்கள் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டன. இக்காலத்தில்தான் மெய்கண்டதேவர், சிவஞானபோதம் என்ற நூலை எழுதினார். கி.பி. (பொ.ஆ) 13 ஆம் நூற்றாண்டில் சைவ சித்தாந்த மடங்கள் எற்படுத்தப்பட்டன. திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயிலில் சைவ சித்தாந்த நூல்களை

ஓதுவதற்காகப் பதினொரு துறவி ஓதுவார்கள் (தபஸ்விகள்) அமர்த்தப்பட்டனர் என்று இரண்டாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் கல்வெட்டு கூறுகிறது. இத்துறவிகள்

- தேவசந்தானமடம்
- பட்டவீர சந்தானமடம்
- திருவாரூர் மடம்
- பிட்சாமடம்
- மதுரை மடம்
- அழகிய நாயக சந்தான மடம் (நெல்லை) ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்களாவர்.

பாண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் வைணவ சமயமும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. இவர்களில் சுந்தரபாண்டியன் வைணவ சமயத்தை ஆதரித்தார். இவரது கோயில் திருப்பணிகளை விளக்கும் வகையில் ‘கோயிலொழுகு’ என்ற நூலும் வெளியிடப்பட்டது. திருவைகுண்டம் என்ற இடத்தில் உள்ள பெருமாள் கோயில் கோபுரத்தைச் சுந்தரபாண்டியன் கட்டினார். இவரே திருப்பதியிலுள்ள ஏழுமலையான் கோயிலுக்குப் பொன்னாலான கலசத்தைச் செய்வித்தார். சடையவர்மன் குலசேகரப் பாண்டியன், விக்கிரம பாண்டியன், முதலாம் மாறவர்மன் முதலிய மன்னர்களும் வைணவத் திருத்தலங்களுக்கு நிவந்தம் அளித்தனர். திருவிழாக்கள் நடைபெற உதவி செய்தனர். அகோபில மடம், வானமாமலை மடம் போன்ற வைணவ மடங்கள் சிறப்புப் பெற்றன. தர்மகீர்த்தி என்பவர், பிற்காலப் பாண்டியர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த பௌத்த சமய அறிஞராவார்.

கட்டடக்கலை:

பிற்காலப் பாண்டியர் காலத்தில் கோயில் கட்டடக்கலையினை விரிவாக்கும் புதிய அமைப்பு முறைகள் தொடங்கின. வெளிப்புறத்தில் உயர்ந்த அளவிலான கோபுரங்கள், கருவறை, அர்த்த மண்டபம், மகாமண்டபம், சுற்றுப்புறப் பிரகாரங்கள், பல தூண்டுகளைக் கொண்ட மண்டபங்கள் போன்றவை எழுப்பப்பட்டன. இக்காலக் கோயிலின் நுழைவாயிலில் உயர்ந்த கோபுரங்களை எழுப்பி, கட்டடக்கலையில் புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். சிதம்பரம், ஸ்ரீரங்கம் போன்ற இடங்களிலுள்ள கோயில்களில் துணைக் கோயில்களையும், மண்டபங்களையும் கோபுரங்களையும் கட்டினர். மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில், திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில், தென்காசி அழகர் கோயில் போன்றவை குலசேகரப் பாண்டியர் காலத்தில் சிறப்படைந்தன. இற்றில் அர்த்த மண்டபம்,மணிமண்டபம், சன்னதி. முன்கோபுரம் போன்றவை கட்டப்பட்டன.

சிற்பக்கலை:

திருப்பரங்குன்றத்தில் காணப்படும் சோமாஸ்கந்தர், திருமால், துர்க்கை, கணபதி ஆகியோரின் சிற்பங்களும், நரசிம்மர், வராகர், நடராஜர் போன்றோரின் சிற்பங்களும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. மதுரை, திருநெல்வேலி, தென்காசி, சிதம்பரம் போன்ற இடங்களில் உள்ள சிற்பங்களும் சிற்பக்கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகத் திகழ்ந்தன. பிற்காலப் பாண்டியர்களின் இறுதி காலச் சிறபங்கள் விஜயநகர அரசு காலச் சிற்பங்களுடன் ஒத்திருந்தன.

வார்ப்புக்கலை:

உற்சவ மூர்த்திகள் மற்றும் ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்களின் செப்புப்படிமங்கள், சிதம்பரம் நடராசரின் சிலை போன்றவை வார்ப்புக்கலை வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

நடனக் கலை:

நடனக்கலைஞர்கள் அரண்மனையிலும், தேவரடியார் கோயில்களிலும் நடனம் ஆடினர். நடனக்கலையின் சிறப்பு மற்றும் அதன் வளர்ச்சியினைக் கோயில்களில் காணப்படும் நடனச்சிற்பங்கள் மூலம் அறியலாம். சிதம்பரம் மற்றும் திருப்பரங்குன்றத்தில் உள்ள நடராஜரின் சதுரத்தாண்டவத் திருக்கோலம் நடனக் கலைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது.

இசைக்கலை:

இசைக்கலை இவர்கள் காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. வீரமத்தளம், மத்தளம், திபிலை, சேமக்கலம், திருச்சின்னம் போன்ற இசைக்கருவிகள் யாவும் கோயிற்சிற்பங்களில் காணப்படுவதின் மூலம் பாண்டியர் இசையைப் போற்றி வளர்த்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

நாடகக்கலை:

பாண்டிய மன்னர்கள் நாடகக்கலையைப் போற்றி வளர்த்தனர். கோயில்களில் நாடகங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டன. அழகிய பாண்டியன் கூடம் என்று நாடக அரங்கம் அழைக்கப்பட்டது. நாடகத்தில் நடிப்போருக்குக் "கூத்துக்காணி" வழங்கப்பட்டன. ஆடல் மகளிருக்கு "தலைக்கோல்" என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. "சாந்திக்கூத்து" "வினோதக்கூத்து" என இரு வகைக் கூத்துகள் இருந்தன என்று ஆத்தூர் கோயில் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்குப் பிற்காலப் பாண்டியர்களின் கொடை:

- கோபுரக் கட்டடக்கலையில் புதிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தனர்.
- கல்விச் சாலையில் இலவச உணவுடன் மாணவர்களுக்கு அரச நிர்வாகப் பயிற்சி அளித்தனர்.
- சரஸ்வதி பண்டாரம் போன்ற நூலகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதன் மூலம் வேதங்கள், புராணங்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை புரிந்தன.
- பாண்டியர்கள் காலத்தில் இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் போன்ற நுண்கலைகள் வளர்ச்சி பெற்றன.

டெல்லி சுல்தானியர்காலப் பண்பாடு:

இந்திய வரலாற்றில் டெல்லி சுல்தானியர்களின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் புதிய பரிமாணத்தைக் கொடுத்தது. இம்மாற்றம் இந்தியஆட்சிமுறையில் கலாச்சார மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தது. கி.பி. (பொ.ஆ) 1206 முதல் கி.பி. 1526 வரை ஐந்து மரபினர் ஆட்சி செய்தனர். இவர்களுடைய ஆட்சியில் சமயம் சார்ந்த ஆட்சி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. சமயமும் அரசியலும் இவ்வாட்சி என்ற நாயணத்தின் இருபக்கங்களாகும். சுல்தான் என்பது, முஸ்லீம் ஆட்சியாளர்கள் சூட்டிக் கொண்ட பட்டப் பெயராகும். இவர்கள் பெயரளவுக்குக் கலிபாவிற்குக் கட்டுப்பட்ட அரசர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

சான்றுகள்:

டெல்லி சுல்தானியர்கள் காலத்து இலக்கியங்கள் அக்கால வரலாற்றை அறிய ஆதாரமாக உள்ளன. அல்பெருனி எழுதிய தாரிக்-உல். ஹிந்து, ஹாசன் நிசாமி எழுதிய தாஜ்-உல்-மாசீர், மின்ஹஜ்-சிராஜ்-உஸ் எழுதிய தபகத்-இ-நாசீரி, அமீர்குஸ்ரு எழுதிய "துக்ளக் நாமா" போன்ற நூல்கள் அக்கால மன்னர்கள், வரிசை மக்கள் வாழ்க்கை நிலை, பண்பாடு போன்றவை பற்றி அறிய உதவுகின்றன

இடைக்கால இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்த அயலவர்களின் பயணக்குறிப்புகள் அரசியல், முன்னேற்றம், சமூக – பண்பாட்டு வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இபின் பதூதாவின் பயணக் குறிப்புகள், டெல்லி மற்றும் மதுரையில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை நிலையினை விளக்குகிறது. அப்துர் ரசாக் தன்னுடைய பயணக் குறிப்பில் தென்னிந்திய மக்களின் வாழ்க்கை, அவர்களின் நிலை, பண்பாட்டு நிலை ஆகியவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் மார்க்கோபோலோ, நிக்கோலோ கோண்டி, பார்போசா, பயஸ் ஆகியோரின் குறிப்புகளும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். "தமிழ்க் கூடல் நகர்" என்று மதுரையைச் சிவகாசி செப்பேடு புகழ்கிறது.

ஆட்சிமுறை:
மைய அரசு:

மைய அரசு அதிகாரக் குவியல் முறையில் அமைக்கப்பட்டதாகும். மைய அரசின் தலைவர் சுல்தான் ஆவார். இவரிடம் சட்டம், நீதித்துறை, ராணுவத் தலைமை போன்ற அதிகாரங்கள் இருந்தன.

ஆட்சிப் பிரிவுகள்:

இக்தா என்பது ஆட்சியில் முக்கிய பிரிவாக இருந்தது. இக்தா ஷிக்குகளாக (மாவட்டம்) பிரிக்கப்பட்டன. ஷிக்குகளின் தலைவர் ஷிக்தார் ஆவார். ஷிக்குகளுக்கு அடுத்த பிரிவு பர்கானா (விட்டம்) ஆகும். பர்கானாவிற்கு அடுத்த நிலையில் கிராமங்கள் இருந்தன. இராணுவத்துறை அதிகாரி தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியில் சட்டம், ஒழுங்கை நிலை நிறுத்துதல் இவரது கடமையாகும்.

அமைச்சர்கள்:

சுல்தான் தன் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், அவருக்குத் தக்க ஆலோசனைகள் வழங்கவும் அமைச்சர்கள் துணை புரிந்தனர்.

1. நயிப் - சுல்தான் - சுல்தானுக்கு அடுத்தவர். ஆனால், எல்லா உரிமைகளையும் பெற்றவர்.
2. வாசீர் - நிதி அமைச்சர்
3. அரிஸ் - இ. மாமலிக் - தலைமைத் தளபதி
4. திவான் இன்ஷா – செய்தி மற்றும் ஆவணக் காப்பகம்
5. திவானி ரிசாலத் - சமயத்துறை
6. தலைமை காஸி – நீதித் துறைத் தலைவர்
7. பாரித்-ஐ-மும்லிக் - உளவுத்துறை

இவர்களின்றி வேறுபல அதிகாரிகளும் சுல்தானுக்கு உதவியாக இருந்தனர்.

சமுதாயம்:

முகமது கோரியோடு வந்த துருக்கியர் இந்தியாவில் குடியேறினர். அவர்களைத் தொடர்ந்து குத்புதீன் ஐபெக்கின் படையெடுப்பின்போது வந்த துருக்கியர் குர்தியார், சொராசனர்கள், கில்ஜிகள் போன்றோர் இந்தியாவில் தங்கினர். மங்கோலிய படையெடுப்பின்போது, பலர் இந்தியாவில் தங்கினர். இஸ்லாமிய மதமாற்றமடைந்த இவர்கள் புதிய முஸ்லீம்கள் என்றும் பார்சியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். துருக்கியர்,அரேபியர்கள், அபிசீனியர்கள், எகிப்தியர்கள் ஆகியோர் ஆட்சி வகுப்பினராக இருந்தனர். கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் மூன்று வகையான ஆட்சி வகுப்பைச் சேர்ந்த பிரபுக்கள் இருந்தனர். அவர்கள் 1. கான்கள் 2. மாலிக்குகள் 3. அமீர்கள் போன்றோர்களாவர்.

பெண்கள் நிலை:

அரச குடும்பத்துப் பெண்களும், உயர் வகுப்பினப் பெண்டிரும் கல்விகற்று, சில அரச சலுகைகளுடன் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தனர். இஸ்லாமியப் பெண்கள் பர்தா முறையைப் பின்பற்றினர். சமுதாயத்தில் கீழ்நிலை மக்கள் கிராமங்களில் கணவருக்குக் கட்டுப்பட்டும் விவசாயத் தொழில்களுக்கு உதவியாகவும் இருந்தனர். பல பெண்கள் குடிசைத் தொழில்களில் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

பொருளாதாரம்:

சுல்தான்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் நான்கு பிரிவுகளாக நிலம் பிரிக்கப்பட்டது.

அவை:

இக்தா (Igta) - இந்நிலங்கள் அதிகாரிகளுக்கு ஊதியத்திற்குப் பதிலாக வழங்கப்பட்டன.

காலிசா (முயடளைய) – அரச நிலங்கள் (மைய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள நிலங்கள்)

மரபு வழி ஜமீன்தார் நிலங்கள் - சுல்தானுக்குக் கட்டுப்பட்ட நிலங்கள்.

இனாம் - சமய அறக்கட்டளைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள் போன்றவை

அலாவுதீன் கில்ஜியின் அங்காடி சீர்திருத்தம்:

அலாவுதீன் கில்ஜி அங்காடி சீர்திருத்த முறையை அறிமுகப்படுத்தினார். இதன்படி பொருள்கள் நியாயமான முறையில் விற்கப்பட்டன. அங்காடி விற்பனையாளர்கள், எடை குறைவாக விற்றாலோ, அதிக விலைக்கு விற்றாலோ கடுமையாக தண்டிக்கப்பட்டனர். அனைத்து அங்காடிகளிலும் ஒரே விலையில் கலப்படமற்ற பொருள்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டன. சகானா-இ-மண்டி அங்காடிகளை நிர்வகித்தார்.

அலாவுதின் கில்ஜி நில மேலாண்மை, நில அளவை மற்றும் நிலவரி வசூல் முறையை ஒழுங்குபடுத்தினார். முகமது பின்துக்ளக் நிலவரியை அதிகமாக உயர்த்தினார். பெரோஸ் துக்ளக் நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பெருக்கி, விவசாய வளர்ச்சிக்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

தொழில்கள்:

வேளாண்மை முக்கிய தொழிலாக கருதப்பட்டாலும் பிற தொழில்களும் வளர்ச்சியடைந்தன. விலையுர்ந்தகற்கள் உடைய ஆபரணங்கள் செய்தல், நெசவு, சாயம் தோய்த்தல், காலிக்கோ அச்சிடுதல்

போன்ற துணி சார்ந்த தொழில்கள், செம்பு, பித்தளை, இரும்பு போன்ற உலோகம் சம்பந்தப்பட்ட தொழில்கள், தோல்தொழில்கள், கப்பல் கட்டும் தொழில் போன்ற தொழில்களும் வளர்ச்சியடைந்தன.

உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிகம்:

உள்நாட்டு வர்த்தகம் சந்தைகள் மூலம் நடைபெற்றது. அரிசி, சர்க்கரை, வெண்ணெய் போன்ற பொருட்களைச் சோழ மண்டலத்துக்கு அனுப்பினர். ஆக்ரா முக்கிய வர்த்தக மையமாக விளக்கியது. வெளிநாட்டு வாணிம் வடமேற்குக் கணவாய்கள் மூலம் நடைபெற்றது. லாகூரும், முல்தானும் வாணிக மையங்களாக திகழ்ந்தன. கடல்வழி வாணிகத்தின் மூலம் ஆக்ராவிலிருந்த பல பொருட்கள் உலகின் பல பகுதிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டன. காஷ்மீரத்திலிருந்து, குங்குமப்பூ, சால்வை, ஆக்ராவிலிருந்து நீலச்சாயம் போன்றவை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. அலாவுதீன் கில்ஜி விவசாய, வர்த்தகக்கொள்கை மூலம் விவசாயத்தையும், வர்த்தகத்தையும் நவீனமாக்கிச் சந்தைப் பொருளாதாரத்தை உருவாக்கினார்.

சமயம்:

டெல்லி சுல்தானியர்கள் காலத்தில் இந்து சமுதாயத்தின் மீது, இஸ்லாமிய சமயத்தின் தாக்கம் இருந்தது. இஸ்லாமிய சமயச் சட்டப்படி இந்துக்கள் மாற்று சமயத்தவர்கள்,இந்துக்கள் மீது ஜெசியா என்ற வரி விதிக்கப்பட்டது. (சமயவரி) இதனால் இந்துக்கள் தனிமைப் படுத்தப்பட்டனர். பெரோஸ் துக்ளக்- சிக்கந்தர்லோடி போன்றோர் மதமாற்றத்தை வெகுவாக ஊக்குவித்தனர்.

இலக்கியம்:

சுல்தான்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அரசாங்க உதவியுடன் கவிதை, உடைநடை, இலக்கியம் போன்றவை வளர்ச்சி பெற்றன. குறிப்பாக வரலாறு சார்ந்த இலக்கியத்திற்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்பட்டது. டெல்லி சுல்தான்கள் தத்துவம், நாடகம், மருத்துவம், சோதிடம் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்படுவதை ஆதரித்தனர். இந்தி வங்காளம், மராத்தி, பஞ்சாபி, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழிகளில் பிராந்திய இலக்கியங்களும் இயற்றப்பட்டன.

அமிர் குஸ்ரு:

அபுல் ஹாசன் யாமினித் குஸ்ரு என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவர் மிகச்சிறந்த கவிஞராகவும் இசை வல்லுநராகவும் திகழ்ந்தார். இவர் பாரசீக மொழிக் கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். அலாவுதீன் கில்ஜி பற்றி எழுதிய தாரிக்-இ-அலாய் என்னும் நூல் மிகச் சிறந்த நூலாகும். இந்நூல் அலாவுதீனைப் பற்றிய செய்திகள், அங்காடி சீர்திருத்தங்கள், நிர்வாகத் திறன், மக்களின் வாழ்க்கைநிலை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவர் எழுதிய பாரசீக மொழி கவிதை "கஜல்" என்ற புதிய இசை தொடங்குவதற்கு வழிகோலியது.

இபின் பதூதா:

அபு அப்துல்லா முகமது இபின்பதூதா என்ற இயற்பெயர்கொண்ட இவர், முகமது பின் துக்ளக் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வருகை புரிந்தார். இவருடைய பயணக் குறிப்புகள் "ரெகிலா" என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இக்குறிப்புகள் முகமது பின் துக்ளக் கால அரசியல் சமூக, பொருளாதார மற்றும் சமயநிலை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. தினமும் சிலர் கைால்களில் விலங்கிடப்பட்டு அவைக்குக் கொண்டு வரப்படுதல், துன்புறுத்தப்படுதல் போன்றவை நடைபெற்றதாக இவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்தியாவில் காணப்பட்ட பல்வேறு பழக்கங்கள். புது வழக்காறுகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். சதி என்னும் உடன் கட்டை ஏறும் பழக்கம் இந்துக்களிடையே காணப்பட்டதை விளக்குகிறார். கடிதங்களை ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு கொண்டு சென்ற ஓட்டக்காரர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

கலை கட்டடக்கலை:

இந்திய இஸ்லாமியக் கலையின் ஒருங்கிணைப்பே டெல்லிசுல்தானிய கலை கட்டடக்கலை என்று பெர்கூசன் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தியக் கலையில் இஸ்லாமிய கலை கலந்தமைக்குக் பல காரணங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவையாவன:

- துருக்கியர்கள் இந்தியக் கைவினைஞர்களையும் தச்சர்களையும் பயன்படுத்தினர்.

- இந்துக்கள் மற்றும் சமணர்களின் கோயில்களை அழித்து அவற்றின் கட்டிடங்களின் மீது பல கட்டடங்களைக் கட்டினர்.
- சில இந்துக்கோயில்களை மசூதிகளாக மாற்றினர். எனவே, சுல்தான்கள் கலைபாணியில் இந்தியக் கலைபாணியைக் காணமுடிகிறது.

சுல்தானியர் கால கட்டடங்களின் சிறப்பம்சங்கள்:

- தூண்கள், உயர்மாடிகள், மலர் வேலைப்பாடுகள் ஏராளமாக இருந்தன.
- முகடுகள் உயரமாகவும், சமமான அளவிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
- முன் சுவர்கள் தாழ்வாகவும் பின்னால் உள்ள கட்டடங்களுக்குப் பொருத்தமாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.
- பிரம்மாண்டமான வளைவுகள் (Arche) இவர்கள் காலத்தில் கலை நுட்பத்துடன் எழுப்பப்பட்டன.

குதுப்மினார்:

பள்ளிவாயில்களில் தொழுகைக்குக் கூவி அழைப்பவர்களுக்கு மூயாசின் என்று பெயர். இவர்கள் பள்ளிவாயில் அருகில் இருந்த உயர்ந்த கோபுரங்களிலிருந்து கூவி அழைத்தனர். இந்த உயர்ந்த கோபுரங்களை மினார் என்பர். இக்கட்டடத்திற்குக் கலையழகு கூட்ட வாயிலில் இருமருங்கிலும் இருகோபுரங்கள் அமைத்தனர். டெல்லியில் உள்ள குதுப்மினார் குத்புதீன் ஐபக்கால் கட்டத் தொடங்கப்பட்டு இல்துமிஷ் காலத்தில் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. இதன் உயரம் 232 அடியாகும். இது சிவந்த மணற்கற்களால் கட்டப்பட்டது. இதில் குரானிலுள்ள இறைவசனங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. யுனுஸ்கோவால் கி.பி. (பொ.ஆ) 1993-இல் இது உலகப் பாரம்பரிய சின்னமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

அலாய் தர்வாசா:

அலாவுதீன் கில்ஜி காலத்தில் கட்டப்பட்டவையாகும். இது செல்சக் - துருக்கியர் கலைபாணியில் கட்டப்பட்டவையாகும். மிக உயரமான மேடையில் இருந்து செம்மணற் கற்களாலும், வெள்ளைச் சலவைக் கற்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட இக்கட்டடம் அருகில் காணும் போது வண்ணங்களின் கோப்புகளாகக் காணப்படுகின்றது.

முகமது பின் துக்ளக்கிற்குப் பின் வந்த பிரோஸ் துக்ளக் கட்டப்பிரியர், கட்டடக்கலைவேந்தர். இவர் காலத்தில் 1200 மலர்வனங்களை டில்லியைச் சுற்றி அமைத்தார். இவரை பூங்கா பிரியர், நீர்ப்பாசனத்தின் தந்தை என்றழைப்பர்.

பிரோஷா துக்ளக் பிரோஷாபாத் என்னும் நகரை அமைத்தார். இந்நகருக்குள் பிரோஸ் ஷா கோட்லா என்னும் அரண்மனைக் கோட்டை உள்ளது.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு டெல்லி சுல்தானியர்கள் பங்களிப்பு:

- அமிர்குஸ்ரு கவாலி என்ற இசை பாணியில் சித்தார், காயல் போன்ற இசைக்கருவிகளைக் கண்டறிந்தார் இந்தோ – அரேபிய சங்கீதக் கலைகள் ஒன்றுபட்டு இந்துஸ்தானி என்ற சங்கீதமாகப் புது வடிவம் பெற்றது.

- டெல்லி சுல்தான் காலத்தில் கோரா, சானம் போன்ற புதிய ராகங்களையும், இந்து மற்றும் ஈரானிய முறைகளை ஒன்றிணைத்து குவாலிஸ் என்ற புதிய வகை மெல்லிசைகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

- பிரோஸ் துக்ளக் ஆட்சிக் காலத்தில் ராகதர்பன் என்ற இந்திய இசை நூல் பாரசீக மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டது.

- இந்தியாவில் திராவிட கலைபாணி வளர்ச்சி குறைந்து இந்தோ – அராபிக் கலை வளர்ச்சி பெற்றது.

- அலாவுத்தின் கில்ஜியின் காலத்தில் சக்ரா (Chahra) என்ற பட்டியல் முறையும், தாக் என்ற குதிரைகளுக்குச் சூடுபோடும் முறை (அரச விலங்குகள் என்பதற்கு அடையாளமாக) அங்காடி சீர்திருத்தமும், தற்கால உணவுத் துறை அதிகாரி பணியிடங்களுக்கு மிகச் சிறந்த கொடையாகும்.

வேளாண்மை முறையை மேம்படுத்த, முகம்மது பின் துக்ளக் ஏற்படுத்திய துறை திவான்-இ-கோஹி ஆகும்.

டெல்லியில் உள்ள பிரோஷ்ஷா கோட்லா மைதானம், ஆக்ரா நகரம் மற்றும் அழகிய பூங்காக்கள் இவர்கள் காலத்திற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

பிரோஷ் துக்ளக் ஆட்சிகாலத்தில் வேலைவாய்ப்பு அலுவலகம் உருவாக்கப்பட்டது.

- பிரோஷ் துக்ளக் காலத்தில் அனாதை மற்றும் கைம்பெண்களுக்கு நல வாழ்வுத் துறை (திவானி கெய்ரத்) உருவாக்கப்பட்டது.
- டெல்லி சுல்தானியர் ஆட்சியில் பெண் அரசாள்வது (ரஷியா சுல்தானா) இந்து, இஸ்லாமிய ஆட்சி மரபில் மாற்றத்தை உருவாக்கின.
- டெல்லி சுல்தானியர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் பிற்காலத்தில் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன.

விஜயநகரகால பண்பாடு:
ஹரிஹரர், புக்கர் என்ற இரு சகோதரர்கள் மாதவ வித்யாரண்யர் என்பவரின் உதவிகொண்டு 1336இல் துங்கபத்திரா நதிக்கரையில் விஜயநரகப் பேரரசை உருவாக்கினர். இப்பேரரசு சுமார் நான்கு நூற்றாண்டுக் காலம் தென்னக வரலாற்றில் பெரும் சாதனைகளைப் புரிந்தது எனலாம். இப்பேரரசை சங்கம, சாளுவ, சளுவ, ஆரவீடு வம்சத்தினர் போற்றி வளர்த்தனர். இந்துசமயம், கோவில்கள், கலாச்சாரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கென இப்பேரரசு ஏற்படுத்திப்பட்டது என்று வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

விஜயநகரம் விளக்கம்:
பெரிஸ்டாவின் கூற்றுப்படி - மூன்றாம்வல்லாளதேவன் தம் நாட்டின் வடக்கு எல்லையை இஸ்லாமிய படையெடுப்புகளின்றிக் காப்பதற்குத் துங்கபத்திரை நதியின் தென்கரையில் தம்முடைய மகன் வீரவிஜயவல்லாளின் பெயரில் விஜயநகரத்தை அமைத்தார் எனவும் இந்நகரமே பிற்காலத்தில் விருபாட்சபுரம், ஹோசப்பட்டணம், வித்திய நகரம், விஜய நகரம் என அழைக்கப்படுகிறது.

சான்றுகள்:

விஜய நகர கால இலக்கியச் சான்றுகள் வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. கிருஷ்ணதேவராயரின் ஆமுக்தமால்யதம், கங்காதேவி எழுதிய மதுராவிஜயம், அல்லசானி பெத்தன்னாவின் மனுசரிதம் போன்றவை விஜயநகரப் பேரரசைப் பற்றி அறிவதற்கான முக்கிய சான்றுகளாகும்.

விஜய நகர ஆட்சிகாலத்தைப் பற்றி அறிய, ஹம்பியில் உள்ள விருபாக்ஷர் கோயில், பெனுகொண்டா, சந்திரகிரி, வேலூர், செஞ்சி ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் கோட்டைகளும், திருவண்ணாமலை, சிதம்பரம், மதுரை, திருப்பதி போன்ற இடங்களில் காணப்படும் கோபுரங்களும் முக்கிய தொல்பொருள் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

விஜயநகரப் பேரரசுக்குப் பல்வேறு அயல்நாட்டுப் பயணிகள் வருகை புரிந்தனர். மெரோக்கோ நாட்டைச் சார்ந்த இபின்பதூதா, வெனிஷியப் பயணி நிக்கோலோ கோண்டி,

ஆட்சி முறை:

விஜயநகரப் பேரரசின் கீழ் ஆட்சித்துறை நன்கு சீரமைக்கப்பட்டிருந்தது. வரிசுரிமை நிர்வாகம், நீதி, சட்டம் ஆகியவற்றில் அரசர் முழு அதிகாரம் பெற்று விளங்கினார். பரம்பரை வழக்கத்திலிருந்தது. சில சமயம் அரியணையைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும் வழக்கமும் இருந்தது, பேரரசு பல மண்டலங்களாகவும், மண்டலங்கள் பல நாடுகளாகவும், நாடு ஸ்தலங்களாகவும், ஸ்தலம் பல கிராமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு மண்டலமும் மண்டலேஸ்வரர் என்ற ஆளுநரின் கீழ் செயல்பட்டது.

சமூக வாழ்க்கை:

சமூகத்தில் பிராமணர், சத்ரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்ற நான்கு பிரிவுகள் இருந்ததாக அல்லசானி பெத்தண்ணா தனது மனுசரிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பட்டு, பருத்தி ஆடைகளை மக்கள் அணிந்தனர். நடனம், இசை, மல்யுத்தம், சூதாட்டம், சேவல் சண்டை போன்றவை இவர்களது பொழுது போக்குகளாகும்.

சமயம்:

சங்கம மரபினர் சைவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். விருப்பாக்ஷர் அவர்களின் குலதெய்வம் மற்ற மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் வைணவர்கள். எல்லா அரசர்களும் பிற சமயங்கள் மீது சகிப்புத்தன்மையுடன் நடந்து கொண்டனர். மக்கள் அனைவரும் சமயச் சுதந்திரம் பெற்று திகழ்ந்தனர் என போர்ச்சுகீசியப் பயணி பார்போசா குறிப்பிடுகிறார்.

மகளிர் நிலை:

பெண்கள் பழைமையில் அதிக நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அரசகுலப்பெண்கள் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினர். குமாரகம்பணரின் மனைவி கங்காதேவி, மற்றும் ஹன்னம்மா, திருமலம்மா ஆகியோர் அக்காலத்தில் புகழ் வாய்ந்த பெண்பாற் புலவர்கள் ஆவர்.ஆலயங்களுக்குச் சேவை செய்ய மகளிர் இருந்தனர். தேவதாசிமுறை வழக்கத்திலிருந்ததாகவும், அரசகுடும்பங்களில் பலதாரமணம் வழக்கத்திலிருந்ததாகவும் சதிவழக்கம் பெருமையாக கருதப்பட்டதாகவும் போர்ச்சுகீசியப் பயணி நூனிஸ் விளக்கமாக கூறியுள்ளார்.

விஜய நகர அரசு சின்னம்
விஜய நகர அரசசின்னம் வராகன் ஆகும். வராகன் என்பது திருமாலின் வராக அவதாரத்தை குறிப்பிடும் வகையில் இவர்களால் பின்பற்றப்பட்ட அரச சின்னமாகும். இம்மன்னர்களில் பெரும்பாலனோர் வைணவர்களாவர்.

பொருளாதார நிலை:
விஜய நகர நாணயங்கள்
விஜய நகர அரசர்கள் வராகன் என்ற தங்கநாணயத்தை அதிகளவில் வெளியிட்டனர். தங்கத்தாலான இந்நாணயங்களில் இந்து தெய்வ உருவமும், காளை, யானை, கண்டபெருண்டா என்ற கற்பனை பறவையும் இடம்பெற்றிருந்தன. மேலும் பக்கோடா என்ற நாணயமும் புழக்கத்திலிருந்து.

வேளாண்மையே நாட்டின் முக்கிய தொழிலாகக் கருதப்பட்டன. நீர்ப்பாசனத்தைப் பெருக்க ஏரிகள், கால்வாய்கள், துங்கபத்திரா ஆற்றின் குறுக்கே தடுப்பணைகள் அமைக்கப்பட்டன. பல்வேறு தொழில்கள் சிறந்து விளங்கின. நில வருவாய்த் துறை அதவானே என்று அழைக்கப்பட்டது. கர்நூல், அனந்தப்பூர், மாவட்டங்களில் வைரச் சுரங்கங்கள் இருந்தன. விஜயநகரம் புகழ்மிக்க ஒரு வர்த்தக மையமாகத் திகழ்ந்தது. தங்க நாணயம் வராகன் என்றழைக்கப்பட்டது. இந்நாணயங்களில் கன்னட, தேவநாகரி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. வைணவச் சமயச்சின்னங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன.

மலபார் கடற்கரையில் பல துறைமுகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் கண்ணனூர் மிக முக்கியமான துறைமுகமாகும். இத்துறைமுகத்தில் அரேபியா, பாரசீகம்,தென் ஆப்ரிக்கா போர்ச்சுக்கல் நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது. பருத்தி, பட்டு, நறுமணப் பொருட்கள், அரிசி, வெடியுப்பு, சர்க்கரை போன்றவை முக்கிய ஏற்றுமதி பொருள்களாகும். குதிரைகள், முத்து, செம்பு, பவழம், பாதரசம், சீனத்துப்பட்டு, வெல்வெட் துணிகள் முதலியவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. கப்பல் கட்டும் தொழில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

நீதிமுறை:

தண்டனைகள் தருமசாஸ்திரங்களின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. கிராமங்களில் கிராமத்து மகாஜனங்கள் தலைமை வகித்த நீதிமன்றங்களும், கோயில்களில் ஸ்தானிகர்கள் வழங்கிய கோயில்நீதிமன்றங்களும், வியாபாரநீதிமன்றங்களும் வழக்கத்திலிருந்தன. சிவில் வழக்குகள் ஆவணம், சாட்சி, வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையில் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டன. அரச துரோகத்திற்கு மிகக் கொடிய தண்டனையாக நஞ்சு கொடுப்பதும், கண்களைக் குருடாக்குவதும் இருந்தது. கோயில் சொத்துக்களைத் திருடியவருக்கு உடல் உறுப்புகள் குறைத்தல் போன்ற கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன.

நாயன்கார முறை:

விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நாயன்காரா முறை தென்னாட்டில் நிலவிய கிராம சுயாட்சி முறையின் அடிப்படையைத் தகர்ந்து எறிந்தன. சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் நிலவிய கணபோகம், ஏகபோகம் என்ற இருவகையான நிலவுடைமை உரிமைகள் இருந்தன. கணபோக நிலங்கள்

அனைத்தும் படைப்பற்று நிலங்களாக மாற்றப்பட்டு நாயக்கர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. நில மானிய முறையில் படைப்பற்றாக நிலங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட நாயக்கர்கள் வரிவசூல் செய்வதிலும் படை வீரர்களைத் திரட்டுவதிலும் ஆர்வம் கொண்டனர். இவர்கள் மன்னருக்குத் தேவையான படைகளைக் கொடுத்தும் உதவினர்.

ஆயக்காரர் முறை:

கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தென்னிந்தியாவில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முறை ஆயக்காரர் முறை (அ) கிராம அதிகாரிகள் முறையாகும். இவை விஜய நகர அரசர்களால் அமைக்கப்பட்டது. கிராம அரசியல் அமைப்புகளான சபைகள், ஊர், நாடு முதலியவைகள் மாற்றப்பட்டு இம்முறைப்படி ஆயக்காரர் என்ற அதிகாரிகளும் கிராமத் தொழிலாளர்கள் கொண்ட அமைப்பாக மாறியது. விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் ஏரி வாரியம், தோட்டவாரியம், பஞ்சவார வாரியம் போன்றவற்றைக் கர்ணம் என்பவர் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இவரிடம் கிராமத்தில் உள்ள நன்செய், புன்செய் நிலங்கள், தோப்புகள், சுடுகாடு, மேய்ச்சல் நிலங்கள், நிலவரி போன்ற தகவல்கள் அடங்கிய அட்டவணை (அ) அடங்கல் என்றும் புத்தகமும் சிட்டா என்ற குறிப்பேடும் இருந்தது.

ஆயக்காரர்களோடு சேர்ந்து கிராம மக்களுக்குச் சேவை புரிவதற்கு புரோகிதர், பொற்கொல்லர், தச்சர், குயவர் போன்ற தொழிலாளர்களும் நியமனம் பெற்றனர். இவர்கள் செய்த தொழிலுக்கு இறையிலி நிலங்கள் வழங்கப்பட்டன. பரம்பரை பரம்பரையாக இந்நிலங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டு கிராம மக்களுக்குச் சேவைகள் புரிந்தனர். விவசாயிகள் அறுவடை காலங்களில் மகசூலின் சிறு பகுதியை இவர்களுக்கு அளிப்பதும் உண்டு. இம்முறை, கிராம அமைப்புகளாகிய கிராம சபைகள் மறைவதற்குக் காரணங்களாக இருந்தன.

கல்விக் கூடங்கள்:

கிராமங்களில் திண்ணைப் பள்ளிகள் மூலம் அடிப்படைக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. புத்தகங்களும், காகிதங்களும் பயன்பாட்டில் இல்லாத காலத்தில் மணலின் மீது எழுதுவதும் வாய்ப்பாட்டினை மனப்பாடம் செய்வதும் வழக்கத்திலிருந்தன. ஹோனவர் என்னுமிடத்தில் ஆண் பிள்ளைகளுக்கு பள்ளிகளும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு பள்ளிகள் செயல்பட்டதாக இபின்பதூதா குறிப்பிடுகின்றார்.

வைணவக் கோயில்களில் வேதங்களையும், பிரபந்தங்களையும், வேதாந்த சாத்திரங்களையும் பாராயணம் செய்வதற்குக் கிருஷ்ண தேவராயர் ஆட்சியில் நிலங்கள் தானமாக அளிக்கப்பட்டன. வானநூல், சோதிடம், மருத்துவம் முதலிய கலைகளையும் விஜயநகர அரசர்கள் ஆதரித்தனர். வேதங்கள், சாத்திரங்கள், புராணங்கள் ஆறுவகையான தர்சனங்கள் முதலியவற்றில் புலமைபெற்ற ஆதித்தராயன் என்ற அந்தணருக்குத் தேவராயபுரம் (விருஞ்சிபுரம்) என்ற கிராமத்தை மல்லிகார்ச்சுனராயர் பட்ட விருத்தியாக அளித்துள்ளார்.

இலக்கியங்கள்:

விஜயநகர மன்னர்களின் ஆட்சிக்காலத்தின்போது, வடமொழியிலும் மற்ற திராவிட மொழிகளிலும் இலக்கியம் வளர்ச்சி பெற்றது. விஜய நகர அரசர்கள் சமய வேற்றுமை பாராமல் இலக்கியத்தில் புலமை பெற்ற சான்றோர்களை ஆதரித்தார்கள். இந்து சமயத்தில் ஆழ்ந்த பற்றுள்ள இரண்டாம் ஹரிஹரதேவர், நானார்த்த ரத்தினமாலை என்ற வடமொழி நூலை இயற்றிய இருகப்ப தண்டநாதர் என்ற சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவரை ஆதரித்துள்ளார். அத்வைத கோட்பாட்டில் பற்றுள்ள அப்பய்ய தீடசிதரை வைணவ பற்றுள்ள இரண்டாம் வேங்கடதேவர் ஆதரித்தார்.

குமார கம்பணருடைய அரசியார் கங்காதேவி மதுராவிஜயம் என்ற நூலையும், இராம பத்திராம்பாள், இரகுநாத ஆப்யூதயமும், திருமலாம்பாள் வரதாம்பிகா பரிணயம், என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளனர். இவர்கள் இலக்கியச் செல்வம் படைத்த அரசிகளாவர். விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியில் தெலுங்கு மொழி மறுமலர்ச்சியடைந்தது எனலாம். கிருஷ்ணதேவராயர் அவையில் அஷ்டதிக்கஜங்கள் எனப்பட்ட எட்டுப் புலவர்கள் இருந்தனர். கிருஷ்ணதேவராயரே உஷாபரிணயம், ஜாம்பவதி கல்யாணம் ஆகிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

- அல்லாசானி பெத்தண்ணா (ஆந்திரக் கவி பிதாமகன்) – மனுசரிதம்
- நந்தி தின்மண்ணா – பாரி ஜாதப கரணமு
- துர்ஜாதி – காளத்தி மகாத்மியம்
- பிங்காலி சூரன்னா – பிரபாவதிபிரத்யும்

- தெனாலிராம கிருஷ்ணர் - விகட கவி
- மதகிரி மல்லார்ணா - இராஜசேகர சரித்திரமு
- ஹயலாராஜீபத்ரடு - ராமபுத்யாமு
- இராமராஜபூஷணர் - வசுசரித்திரம்

போன்றோர் புகழ்பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

கட்டடக்கலை:

விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் கலைநயத்துடன் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் கோயிலின் கர்ப்பகிரகத்தின் மேலுள்ள விமானமே சிறந்து விளங்கியது. அந்நிலைமாறி கோயில்களில் நடைபெறும் வழிபாடுகளும். திருவிழாக்களுக்கு ஏற்ப கல்யாண மண்டபங்களும், நூற்றுக்கால், ஆயிரங்கால் பண்டபங்களும், பரிவாரத் தெய்வங்களுக்கு ஏற்பச் சிறு கோயில்களும், அம்மனுக்குத் தனிக் கோயில்களும் அமைக்கப்பட்டன. குதிரை மண்டபங்களும், வசந்தமண்டபங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆயிரக்கால் மண்டபத் தூண்களில் முன் கால்களை தூக்கிப் பாய்ந்து செல்வது போன்ற குதிரைகளும், யாளிகளும் காணப்படுகின்றன. தூண்களின் உச்சியில் அலங்காரத்துடன் தொங்குகின்ற தாமரை மொட்டு போன்ற அமைப்புகளும் காணப்படுகின்றன. தூண்களில் காணப்படும் நாகபந்தம் என்ற அமைப்பு விஜய நகர ஆட்சிகாலத்தில் பின்பற்றப்பட்டது. கூடு என்ற கட்டுமானத்தில் வரையப்பட்ட செடி, கொடிகளை இக்காலத் தூண்களில் காணலாம்.

ஓவியக்கலை:

விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தின் ஓவியக்கலைச் சிறப்பைச் காஞ்சிபுரம், திருவண்ணாமலை, திருவாரூர், திருவரங்கம், கும்பகோணம், உத்திரமேரூர், திருவெற்றியூர், சிதம்பரம், மதுரை, அழகர்கோயில், கோவில்பட்டி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்ற இடங்களில் காணலாம்.

விருபாக்ஷர் கோயில்:

ஹொய்சாளர் காலத்தில் கட்டப்பட்டுக் கிருஷ்ணா தேவராயர் ஆட்சிக்காலத்தில் மெருகூட்டப்பட்டது. கோயிலின் மேற்குப் பகுதியில், கர்ப்ப கிரகமும் அம்மன் சந்நிதியும், பரிவார தெயவங்களின் கோயில்களும் உள்ளன. துங்கபத்திரா நதிக்கரையிலிருந்த சிறிய ஒரு கோபுர வாயிலின் வழியாக இக்கோயிலுக்குள் வரமுடியும். கிழக்கிலுள்ள கோபுரம் புறங்குவிந்த (convex) முறையில் கட்டப்பட்டுள்ளது.

விஜயநகரகாலத்துக் குதிரை மண்டபங்கள், திருவரங்கம் அரங்கநாதர்கோயிலிலும், காஞ்சி வரதரிர்கோயிலிலும், வேலூர் ஜலகண்டேஸ்வரர் கோயிலிலும் காணப்படுகின்றன.

விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் தலைநகரமாக இந்நகரம் விளங்கியது. பன்னாட்டு வாணிகத் தளமாகவும் விளங்கியது. விஜயநகர ஆட்சிக்கால சிதைப்பாடுகள் இந்நகரில் காணப்படுகின்றன. கி.பி. 16 ஆம் நூற்றாண்டில், இங்குக் கட்டப்பட்ட விட்டாலா சுவாமி கோயில்களும், ஹசாரா இராமசுவாமி கோயில்களும் சிறப்புப்பெற்றவையாகும். தலைக்கோட்டைப் போரில் (பொ.ஆ. 1565) அழிக்கப்பட்ட இந்நகரம் உலக பாரம்பரியச் சின்னமாக யுனெஸ்கோவால் (UNESCO) அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹசாரா இராமசுவாமி கோயில்:

பாரசீக மொழியில் ஹசாரா என்றால் ஓராயிரம் எனப் பொருள்படும். ஹசாரா இராமசுவாமி கோயிலில், இராமாயணம் தொடர்புடைய காட்சிகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன. இராமாயணத்திலும், பாகவதத்திலும் வரும் கதைகளைச் சிற்ப வடிவில் இங்கே காணலாம். ரிஷி சிருங்கேரிமுனிவர், புத்திர காமேட்டி யாகம் செய்வது, தாடகையை இராமன் கொல்வது, இராமர், சீதை, இலக்குவன் ஆகிய மூவரும் கங்கை நதியைக் கடப்பது, சீதையைத் தூக்கிச் சென்ற இராவணனைத் தடுப்பதற்கு ஜடாயு போர்புரிவது போன்ற காட்சிகளையும் இங்குக் காணலாம்.

விஜயநகர ஆட்சிக்காலத்தில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்ட மகாநவமி திருவிழாக் காட்சிகள் பாகவதத்தில் கூறப்படும் கிருஷ்ண பகவானுடைய திருவிளையாடல்கள் போன்றவை இங்குக் காணப்படுகின்றன.

திருவிழாக்கள்:

விஜய நகர ஆட்சிக்காலத்தில் முக்கிய திருவிழாக்களாக மகாநவமி, தீபாவளி, மகரசங்கராந்தி, யுகாதி, கார்த்திகைத் திருவிழா, கல்யாண உற்சவம், சிவராத்திரி, திருவாதிரைத் திருவிழா, ராமநவமி, வைகாசிவிசாகம், கிருஷ்ணஜெயந்தி, ஏகாதசி, மார்கழிநீராடல், தவமி மகாஉற்சவம் போன்ற முக்கிய திருவிழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன.

விட்டலர் சுவாமிகோயில்:

மராட்டிய பகுதியில் கிருஷ்ணபகவானை விட்டலர், விட்டோபா, பாண்டுரங்கன் என்ற பெயர்களுடன் வழிபட்ட முறைக்கு (வித்தலர்) விட்டலர் வழிபாடு என்று பெயர். இக்கோயிலில் மகாமண்டபத்தில் 12 அடி உயரமுள்ள 56 தூண்கள் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. தூண்களில் உச்சிப்பகுதியின் அடுக்குப் பேழைகளில் நாகபந்தமும், தாமரை மொட்டுகளும் காணப்படுகின்றன. இங்குள்ள மகாமண்டபம் திராவிடக் கோயில் அமைப்புக்கலைக்கு ஓர் அணிகலன் போல் விளங்குகிறது என்று பெர்ஸி ப்ரௌன் குறிப்பிடுகிறார்.

கோபுரங்கள்:

விஜயநகர அரசர்கள் தமிழ்நாட்டில் காணப்படும் கோயில்களை விரிவுபடுத்தி ஆயிரங்கால் மண்டபம், நூற்றுக்கால் மண்டபங்கள், திருக்குளங்கள், இராஜகோபுரங்கள் முதலியவற்றை உருவாக்கினர். காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதர் கோயில் கோபுரத்தையும், காளஹஸ்தி, திருவண்ணாமலை அருணாசலேஸ்வரர் கோபுரங்களும் கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. சிதம்பரம் நடராஜர் கோயிலில் வடக்குக் கோபுரம் இவர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. விஜயநகர அரசர்கள் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கோபுரங்கள் இராயகோபுரங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. இவர்கள் காலத்து கோபுரங்கள், ஒன்பது முதல் பதினோரு தளங்கள் வரை எழுப்பப்பட்டன. மேலும் சமயம்சாரா கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு விஜயநகரப் பேரரசின் கொடை:

- ❖ விஜயநகர ஆட்சியாளர்கள் ஐரோப்பாவில் நிலவி வந்த நிலமானிய முறையைத் தென்னகத்தில் நாயன்கார முறையாக அறிமுகப்படுதினர்.
- ❖ விஜயநகர ஆட்சியாளர்கள் இராமநவமி, புத்தாண்டு போன்ற பண்டிகைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்.
- ❖ தமிழகத்தில் தெலுங்கு மொழி பரவவும், தெலுங்கு இலக்கியம் வளரவு முக்கிய காரணமாக இருந்தார்கள்.
- ❖ திருப்பதி திருமலையிலுள்ள வெங்கடாசலபதி கோயிலை நவீனப்படுத்தியதுடன் மலையில் பாதைகளைச் சீரமைத்தது இவர்கள் செய்த முக்கிய பணியாகும்.
- ❖ வட இந்தியாவிலிருந்தும் இஸ்லாமியப் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்தும் பழைமையான இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகளான கோயில்கள், கலைகள் போன்றவற்றைப் பாதுகாத்தது இவர்கள் பண்பாட்டிற்குத் தந்த கொடையாகும்.
- ❖ இவர்கள் காலத்தில் கோயில்களில் மிக உயர்ந்த இராயகோபுரங்கள் கட்டப்பட்டன.
- ❖ கோயில்களில் திருச்சுற்றுகள் (பிரகாரங்கள்) எண்ணிக்கை பெருகின.
- ❖ கல்யாணமண்டபம், குதிரைமண்டபங்கள், யாளிமண்டபங்கள், ஆயிரங்கால் மண்டபங்கள் எழுப்பப்பட்டன.

பாமினி அரசின் காலப் பண்பாடு:

அலாவுதீன் ஹாசன் பாமன்ஷா என்றழைக்கப்பட்ட ஹாசன்கங்கு பாமினி அரசைத் தோற்றுவித்தார். இவர் டெல்லி சுல்தான் முகமதுபின் துக்ளக் ஆட்சியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, சுதந்திர அரசை நிறுவினார். பாமினி அரசின் தலைநகர் குல்பர்க்கா ஆகும்.

சான்றுகள்:

பாமினி அரசைப் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்குக் கன்னடம், தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள கல்வெட்டுகளும், சமஸ்கிருத மொழியிலுள்ள செப்புப்பட்டயங்கள், இலக்கியச் சான்றுகள் கோயில்கள், அரண்மனைகள், கோட்டைகள் ஆகிய தொல்லியல் சான்றுகளும் உதவுகின்றன. மேலும், அயல்நாட்டுப் பயணிகளான இபின்பதூதா, அப்துர்ரசாக், நிகிடின், நூனிஸ் ஆகியோரின் குறிப்புகளும் பாமினி அரசைப் பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

பாமினி அரசின் நிர்வாகம்
மைய அரசு:

பாமினிசுல்தான் அரசின் நிர்வாகமுறை, இஸ்லாமிய ஆட்சிமுறையை முன் மாதிரியாகக் கொண்டிருந்தது. மன்னர் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டிருந்தார். சுல்தான் அமைச்சர்களின் கருத்துப்படி, நிர்வாகத்தை நடத்தி வந்தார். பாமினி சுல்தான் கலீபாவின் மேன்மையான அதிகாரத்தை ஏற்றார்.

அமைச்சர் குழு

- வசீல் குல் - அமைச்சர்களின் பணியை மேற்பார்வையிடுபவர்
- அமீர்-இ-ஜும்லா-நிதியமைச்சர்
- வசீர்-இ-அஸரப்-வெளியுறவு அமைச்சர்
- நசீர்-நிதித்துறை அமைச்சர்
- பேஷ்வா-அரசப் படை பொறுப்பாளர்
- கொத்வால்-காவல் துறைத் தலைவர்
- சதர்-இ-ஜஹான்-தலைமை நீதிபதி

போன்ற எட்டு அமைச்சர்களைக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். இம்முறை பிற்காலத்தில் மராட்டிய ஆட்சியாளர்களுக்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தது.

மாநில நிர்வாகம்:

அலாவுதின் ஹாசன் பாமன்ஷா பாமினி அரசை ஆசானபாத், தௌலதாபாத் பீரார், பீடார் என நான்கு முதன்மை பிரிவுகளாகப் பிரித்தார். நிர்வாகத்தை ஆளுநர்கள் நடத்தினர். முகமதுஷாவின் காலத்தில் பேரரசு தரப்புகள் என்ற பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்டு ஆட்சி புரிந்தனர். தரப்புகள் சர்க்கார்களாவும், சர்க்கார்கள் பர்கானாக்களாகவும் பர்கானாக்கள் கிராமங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. ஆட்சியின் அடிப்படை அலகு கிராமம் ஆகும்.

சமூக நிலை:
பாமினி அரசு இந்து-இஸ்லாமிய சமயங்களின் இணைப்பாக இருந்தது. சமூகத்தில் வேளாண்மை செய்வோர், நெசவாளர்கள், உலோக வேலை செய்வோர், கைத்தொழில் செய்வோர் போன்றோர் முக்கிய இடம் வகித்தனர்.

வருவாய்த்துறை:
முகமது கவான் என்னும் அமைச்சர், நிலங்களை அளந்து எல்லைகளை நகர, கிராமிய நிலங்களின் எல்லைகள் எனச் சரியாகக் கணக்கிட்டு, அதனை அரசுக் குறிப்பேட்டில் இடம் பெறச் செய்தார். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் அரசருக்கென நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. அவை காசா-இ-சுல்தானி எனப் பெயரிடப்பட்டன. அரசிற்கு நிலங்கள் மூலம் வருவாய் கிடைக்கப்பெற்றது.

கல்வி:
பாமினி சுல்தான்கள் கல்வியில் ஆர்வம் உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் பல பள்ளிகள் தொடங்கினார்கள். முஜாஹித் ஷா என்பவர் ஆதரவற்றவர்களுக்கு ஒரு பள்ளியை ஏற்படுத்தினார். குல்பர்க்கா, பீடார் போன்ற இடங்களில் கல்விக் கூடங்கள் நிறுவப்பட்டன. சுல்தான் பிரோஷ் ஷா இறையியல், அறிவியல், ஜியோமிதி, கணிதம், ஆகியவற்றில் புலமை பெற்றிருந்தார். அரபு, பாரசீகம் போன்ற நாடுகளிலிருந்து கல்வியாளர்களை வரச் செய்து மக்களுக்குக் கல்வி போதித்தார்.

பாரசீகத்தில் பிறந்த முகமது கவான் பாரசீக மொழியிலும், கணிதத்திலும் புலமை பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார். மேலும், சிறந்த கவிஞராகவும் மற்றும் எழுத்தாளராகவும் விளங்கினார். பீடாரில் மதராசாவை என்ற பள்ளியை நிறுவி அதில் பெரிய நூலகத்தை அமைத்தார். அதில் 3000 கையெழுத்துப் பிரதி நூல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கட்டடக்கலை:

பாமினி அரசர்கள் காலத்தில் கட்டடங்கள் மிகுந்த எண்ணிக்கையில் கட்டப்பெற்றன. குல்பர்காவில் கட்டப்பட்ட ஜாமிமசூதி பாரசீக முஸ்லீம் கைவினைஞர்களால் கட்டப்பட்டதாகும். இவர்கள் காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோல்கொண்டா, கோல்கும்பாஸ் போன்றவை மிகச் சிறந்த கட்டடங்களாகும்.

குல்பர்காவின் ஜாமி மசூதி:

இம்மசூதி முதலாம் முகமதுஷா காலத்தில் தொடங்கப்பட்டு, கி.பி. (பொ.ஆ) 1367 - இல் முடிக்கப்பட்டது. இம்மசூதி 63 அரை கோளவடிவக் குவிமாடங்கள் கொண்ட விதான அமைப்பால் முற்றிலும் மூடப்பட்டுள்ளது. மைய மைதானம் விதானத்தின் கிழக்கு, வடக்கு, தெற்கு விளிம்புகளில் இடம்பெற்றிருக்கும் உருளை வடிவ விதானத்துடன்கூடிய அழகும், வளைவு அணி நடைபாதை அமைப்பு மிக அகலமாகவும் உள்ளன. இவை பாமினி கட்டக்கலைக்குச் சிறந்த சான்றாக அமைந்துள்ளன.

கோல்கொண்டா கோட்டை:

இராஜாகிருஷ்ணதேவ் என்ற காகத்திய அரசரால் கட்டப்பட்ட கோட்டை ஆகும். இக்கோட்டை இருந்த பகுதி முகம்மது நகர் எனப்பட்டது. குதுப்ஷா வம்சத்தின் தலைநகரமாக விளங்கியது. கோட்டையின் ஒலி அமைப்பு அடிப்படையில் இது சிறந்த கட்டடக்கலையின் அம்சமாகும். இக்கோட்டையின் உயர்ந்தபகுதி பாலாஹிசார் என்றழைக்கப்படுகிறது. பீரங்கிகள், அரச அரண்மனைகள், அறைகள், மசூதிகள் உட்பட நான்கு சிறிய கோட்டைகளும் இதனுள் அடங்கும். இக்கோட்டையின் நுழைவாயில் பதேதர்வாசா என்றழைக்கப்படுகிறது. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கோல்கொண்டா ஒரு சிறந்த வைரச் சந்தையாக திகழ்ந்தது.

கோல் கும்பாஸ் மசூதி:

கர்நாடகா மாநிலத்தில் பீஜப்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள அடக்கத் தலக் கட்டடம் ஆகும். இது தக்காண சுல்தானகம் கட்டடக்கலை பாணியில் கட்டடப்பட்டது கோல்கும்பாஸ் கனசதுர வடிவ கட்டடமாகும். ஒவ்வொரு பக்கமும் நீளம், அகலம் மற்றும் உயரம் 47.5 மீட்டர் சமமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்த அடக்கத்தலம் உலகின் மிகப்பெரிய ஒற்றை அறை இடைவெளிகள் கொண்டதாகும்.
இக்கட்டடத்தின் மையத்திலிருந்து சாதாரணமாகப் பேசினாலும் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் தெளிவாகக் கேட்கும்படி ஒலியமைப்பு இருப்பது இதன் சிறப்பம்சமாகும்.

தக்காண சுல்தானகக் கலை:
பாரசீக கட்டடக்கலையை மையமாகக் கொண்டு, பாமினி சுல்தான்கள் கட்டடங்களைக் கட்டினர். இக்கலையில் வட்டவடிவ கட்டடங்கள், கனசதுர வடிவ கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டன. இக்கலையே தக்காண சுல்தானகக் கலையாகும்.

ஓவியக்கலை:

முணுமுணுக்கும் அரங்கம்:
பீஜப்பூரிலுள்ள கோல்கும்பாஸ் முணுமுணுக்கும் அரங்கம் என்ற சிறப்பைப் பெற்றுள்ளது. ஏனெனில், இங்குள்ள அரங்கத்தின் ஒரு மூலையில் நின்று, மெல்லப் பேசினாலே அதன் எதிரொலியை எதிர்முனையில் துல்லியமாகக் கேட்க முடியும் என்ற கட்டடக்கலை அமைப்பு முறையில் கட்டப்பட்டது.

பீஜப்பூரில் கட்டப்பெற்ற இப்ராகீம் ரௌஸாவிற்கும், அகமத் நகரிலுள்ள பாராபாக் ஆகியவற்றிற்கும் தக்காண சுல்தானகக்கலையே அடிப்படையாகும். பாமினி சுல்தான்கள் பரந்த மனப்பான்மையுடன் விளங்கினர். பாமினி சுல்தான்கள் ஆட்சிக் காலம், இந்தியக்கலை, கட்டடக்கலை போன்றவற்றில் மாற்றத்தை உருவாக்கியது எனலாம்.

பாமினி அரசு அளித்த கொடை:

- பாமினி அரசு காலத்தில் எண்ணற்ற மசூதிகள், நூலகங்கள் கட்டப்பட்டன. தென்னிந்தியாவில் மதராசாக்கள் மூலம் முஸ்லீம்களுக்கு முதன் முதலில் கல்வியை கற்பித்தவர்கள் இவர்களே ஆவர்.

- ❖ முகமது கவானின் நிர்வாகசீர்திருத்தங்கள் பிற்கால இஸ்லாமிய சுல்தானுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன.

- ❖ குல்பர்க்காவில் உள்ள ஜிம்மா மசூதி, கோல்கொண்டா கோட்டை கோல்கும்பாஸ் கட்டடம் ஆகியவை இந்திய கட்டடகலைக்குப் பாமினி அரசின் கொடையாகும்.
- ❖ நிலமானிய முறைப்படி தென்னிந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதல் இஸ்லாமிய அரசு இதுவாகும்.
- ❖ முதலாம் முகமது ஷாவின் சீர்திருத்தங்கள் பிற்கால பாமினி சுல்தான்கள் மற்றும் மராத்தியர்களுக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தன.

முகலாயர் காலப் பண்பாடு:

பாபர் என்பவரால் கி.பி. (பொ.ஆ) 1526 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஹுமாயூன், அக்பர், ஜஹாங்கீர், ஷாஜஹான், ஔரங்கசீப் ஆகியோர் முகலாயர்களின் முக்கிய மன்னர்களாவர். இவர்களின் ஆட்சி முறை, சமூக, பொருளாதார, சமய நிலை, நுண்கலைகள் போன்றவற்றில் வியத்தகு முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

சான்றுகள்:

பாபர் எழுதிய சுயசரிதையான பாபர் நாமா, அவரது மகள் குல்பதான் பேகம் எழுதிய ஹுமாயூன் நாமா, அபுல்பாசல் எழுதிய அயினி அக்பரி, அக்பர் நாமா ஆகிய நூல்களும் டாவர்னியர், பெர்னியர், மனூச்சி ஆகிய வெளிநாட்டவர்களின் குறிப்புகளும், பதேபூர்சிக்ரி, தாஜ்மஹால், ஜும்மா மசூதி, டெல்லி செங்கோட்டை போன்ற கட்டடங்களும் முகலாயர்களைப் பற்றி அறிவதற்கான சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

ஆட்சிமுறை:
பேரரசு எனப்பட்ட பரந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சி செய்த மன்னர் “பாதுஷா“ என்றழைக்கப்பட்டார்.

1. வகீல் - தலைமை அமைச்சர்
2. திவானி ஆலா – நிதியமைச்சர்
3. மீர்பக்ஷி - இராணுவத் தலைவர்
4. சதர்-உஸ்-சுடூர் - சமயத்துறை அமைச்சர்
5. கான்-இ-சாமன் - உயர் அரண்மனை அலுவலர்
6. தலைமை காஸி – தலைமை நீதிபதி ஆகியோர் ஆவர்.

பிற அமைச்சர்களும் இவர்களின் கீழ் பணியாற்றினர். தரோகா-இ-தாக்-சௌகி என்ற ஒற்றர் துறையின் தலைவர், மீர்-ஐ-அடிஷ் என்ற பீரங்கிப் படைத்தலைவர் மீர்-ஐ-பஹரி என்ற சிறுகப்பற்படையின் தலைவர், மீர்பார் என்ற காடுகளின் பொறுப்பாளர். மீர்தோசக் என்ற அவைச்சடங்குகளின் பொறுப்பாளர் ஆகியோரும் இருந்தனர்.

நிலவருவாய்:

மைய அரசின் எட்டுவகை வருவாய்கள் 1. நிலவரி 2. சுங்கவரி 3. அன்பளிப்பு 4. அக்கசாலை 5. ஸ்காத் 6. வாரிசற்ற மன்சப்தார் சொத்து 7. உப்பு வரி 8. கர்காணா மூலம் பெறப்பட்ட வருவாய்

முகலாயப் பேரரசின் நிலவருவாய் முறையை அக்பர் வரையறுத்தார். ராஜா தோடர்மால் என்ற நில வருவாய்த் துறையின் ஆலோசனையின்படி ஜப்தி என்ற முறையை அக்பர் செயல்படுத்தினார். விளைச்சலின் அடிப்படையில் நிலங்கள் பொலாஜ், பரௌதி, சச்சார், பான்சார் ஆகிய நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு, வரி வசூல் செய்யப்பட்டது.

படை நிர்வாகம்:

முகலாய மன்னர்கள் குதிரைப்படை, காலாட்படை, பீரங்கிப்படை, கடற்படை, யானைப்படை ஆகிய படைகளைப் பெற்றிருந்தனர். மன்சப்தாரி என்ற முறையை அக்பர் அறிமுகப்படுத்தினார். இம்முறையின்படி படைகள் முறைப்படுத்தப்பட்டன. குதிரைப்படை வீரர்கள் சில்லேஷ்தா எனப்பட்டனர்.

மன்சப்தாரி முறை:
கி.பி. (பொ.ஆ) 1571-ஆம் ஆண்டு அக்பர் ஏற்படுத்திய படைநிர்வாக முறை மன்சப்தாரி முறையாகும்.

“மன்சப் என்ற அரபுச் சொல்லுக்கு “தரம்“ அல்லது “தகுதி“ என்று பொருள். பத்து முதல் பத்தாயிரம் வரையிலான தரவரிசை அடிப்படையில் வீரர்கள் பிரிக்கப்பட்டனர்.

சமூக நிலை:

இந்துக்கள், இஸ்லாமியர்கள் கொண்ட புதிய சமூகக் கட்டமைப்பு முகலாயர்கள் காலத்தில் நிலைபெற்றது. இந்துக்களில் ரஜபுத்திரர்கள், பிராமணர்கள் வணிகர்கள் போன்றோர் உயர்ந்த நிலையிலிருந்தனர். இவர்கள் தத்தம் தொழில்களைச் சிறப்பாகச் செய்தனர். போர் வீரர்கள், மதகுருமார்கள் கைவினைஞர்கள், உலோகத் தொழில் செய்வோர், சமூகத்தில் முக்கிய இடம் பெற்றனர். இஸ்லாமியர்களின் அரசு நடைபெற்றதால் அரேபிய, துருக்கிய, மங்கோலிய, அபிசீனிய, ஆப்கானிய முஸ்லீம்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். ஷேக்சதாஸ் எனப்பட்ட இந்திய முஸ்லீம்களுக்குச் சமூகத்தில் உயர் மதிப்பு இருந்தது.

மகளிர் நிலை:

சமூகத்தில் ஆணாதிக்கம் முக்கியத்துவம் பெற்றாலும் ரஜபுத்திர, முகலாய அரசகுலப் பெண்களுக்கு அடிப்படைக்கல்வி மற்றும் சமயம் சார்ந்த கருத்துக்கள் போதிக்கப்பட்டன. இக்காலப் பெண்கள் குழந்தைத் திருமணமுறையால் பாதிக்கப்பட்டனர். விதவைகள் மறுமணம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

கல்வி:

இந்துக்களுக்கு என்று தொடக்கக் கல்வி நிறுவனங்களிலும், பாடசாலைகளிலும் அரசகுடும்பத்தினருக்கு அரண்மனையிலும் கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. மக்தப் மதரசா என்ற உயர் கல்வி நிறுவங்களும் இஸ்லாமியர்களுக்குக் கல்வியைப் போதித்தன. பனாரஸ், நாதியா, அயோத்தி, மதுரா, அலகாபாத், உஜ்ஜயினி போன்ற இடங்களில் இந்துக்களுக்கான கல்வி நிறுவனங்கள் இருந்தன. டெல்லி, ஆக்ரா, பதேபூர்சிக்ரி, லாகூர் ஆகிய இடங்களில் இஸ்லாமிய உயர்கல்வி நிலையங்கள் இருந்தன. பாரசீக மொழி அரசவை மொழியாகவும் இஸ்லாமியக் கல்வி முறையின் பயிற்று மொழியாகவும் இருந்தது.

பொருளாதார நிலை:

முகலாயர்கள் காலத்தில் வேளாண்மை முக்கிய தொழிலாக இருந்தது. கோதுமை, நெல், பருப்பு வகைகள், பார்லி, பருத்தி, கரும்பு, அவுரி, எண்ணெய் வித்துக்கள் ஆகியவை பயிரிடப்பட்டன. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் புகையிலை, மக்காச்சோளம் உருளைக்கிழங்கு, மிளகாய் போன்ற வேளாண்மைப் பயிர்கள் இவர்கள் காலத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அயல்நாட்டு வாணிகத்தில் ஈடுபட்ட வணிகர்கள் “சேத்“ மற்றும் “போரா” என்றும், உள்நாட்டு வாணிகத்தில் ஈடுபட்ட வணிகர்கள் “பானிக் என்றும், மொத்த தானிய வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட வணிகர்கள் “பஞ்சாராக்கள்“ என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். வங்காளத்தில் சர்க்கரை, அரிசி, மெல்லிய மஸ்லின் துணிகள், பட்டாடைகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. ஜவுளி ஏற்றுமதி மையமாகச் சோழ மண்டலக் கடற்கரை திகழ்ந்தது. காஷ்மீர் சால்வைகள், கம்பளவிரிப்புகள், ஆம்பரப் பொருட்கள் போன்றவற்றின் விற்பனை மையமாகக் குஜராத் திகழ்ந்தது. காரீயம், செம்பு, போர்க்குதிரைகள், தந்தம் போன்றவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

டெல்லி, பனாரஸ், சூனார் ஆகிய இடங்களில் அழகிய மட்பாண்டங்களும், குஜராத் பகுதிகளில் பருத்தி ஆடைகளும் தயாரிக்கப்பட்டன. இவை அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.

அக்பர் காலத்தில் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கர்க்காணாக்கள் என்ற தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டதாக அபுல்பாசல் கூறுகிறார். இந்தியப் பருத்தியாடைகளைச் சீனா, ஜப்பான், பாரசீக, எகிப்திய, அரேபிய, ஐரோப்பிய வாணிகர்கள் விரும்பி வாங்கினர்.

பேரரசு சுபாக்கள் என்ற மாநிலங்களாகவும் சுபாக்கள் சர்க்கார்கள் என்ற மாவட்டங்களாகவும், சர்க்கார்கள் பர்கானாக்கள் என்ற வட்டங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. சுபாக்கள் என்ற மாநிலங்களைச் சுபேதார் என்பவர் ஆட்சி செய்தார். அவருக்கு உதவதிவான் என்ற மாநில நிதியமைச்சர், மாநில சதர் என்ற வழக்கு அலுவலர், கொத்வால் என்ற நகரச் சிறப்பு நிர்வாக அலுவலர் போன்றோர் கொண்ட மாநில அமைச்சரவை செயல்பட்டது. சர்க்கார்களை பாஜ்தார் என்பவரும், பர்கானாக்களை ஷிக்தார் என்பவரும் ஆட்சி செய்தனர். பிடிக்கூஷி, பொட்தார், அமால் குஜார் போன்ற அலுவலர்கள் மாநில, மாவட்ட அரசு நிர்வாகத்திற்கு உதவினர்.

சமய நிலை:

முகலாயர்கள் காலத்தில் இஸ்லாமிய சமய அடிப்படையிலான அரசு நடைபெற்றது என்றாலும் அக்பர் சமய சார்பற்றவராகவே இருந்தார். ரஜபுத்திரர்களுடன் கொண்டிருந்த நட்பின் காரணமாகக் கி.பி. 1563-இல் புனிதப் பயணிகள் மீதான வரியையும் கி.பி. 1564-இல் இஸ்லாமியரல்லாதோர் செலுத்திய ஜிசியா என்ற வரியையும் நீக்கினார். இந்துக்களின் தீபாவளிப் பண்டிகையைக் கொண்டாடினார். இந்துக்களிடத்தில் சதி முறை, ஜௌஹார் என்ற முறைகளை (இந்துப்பெண்கள் தீக்குளிக்கும் முறை) எதிர்த்தார். கி.பி. (பொ.ஆ) 1575 இல் இபாதத்கானா என்ற சமய பிரார்த்தனை மற்றும் விவாதக் கூடத்தை நிறுவிய இவர் கி.பி. (பொ.ஆ) 1579 ல் தவறுபடா ஆணையை வெளியிட்டார்.

சமய விவகாரத்தில் மன்னர் தவறிழைக்கமாட்டார் என்று மன்னர் வெளியிடும் அறிவிப்பே தவறுபடா ஆணையாகும்.

இந்து, இஸ்லாம், கிறித்தவம், சமணம் உள்ளிட்ட பல சமய அறிஞர்களுடன் கலந்துரையாடலில் அக்பர் ஈடுபட்டார்.

இவ்வுரையாடலில் புருஷோத்தம், தேவி (இந்துமதம்), மெகர்ஜிராணா (ஜொராஸ்டிரிய மதம்) அக்வாவிபா, மான்சரேட் (கிறித்துவமதம்) ஹிர விஜய சூரி (சமண மதம்) ஆகியோர் பங்கு பெற்றனர். உரையாடலின் விளைவாக அக்பர் தீன் இலாகி (தெய்வீக சமயம்) என்ற புதிய சமயத்தைத் தோற்றுவித்தார். அக்பர் இந்து, இஸ்லாம், சீக்கிய சமயத்தவரைச் சமமாக நடத்தினார். சீக்கியர்களுடன் நல்லுறவு கொண்டிருந்ததன் அடையாளமாக அவர்களுக்குப் பொற்கோயில் (அமிர்தசரஸ்) கட்ட நிலம் தானமாக வழங்கப்பட்டது. ஜஹாங்கீர், ஷாஜஹான், ஔரங்கசீப் ஆகியோர் சமய விவகாரங்களில் அக்பரைப்போல் தாராள மனத்துடன் செயல்படாததால், இஸ்லாமியரல்லாத மக்களின் ஆதரவை இழந்தனர்.

கட்டடக்கலை:

பாபர், ஹுமாயூன் ஆகியோர் காலத்தைவிட அக்பர், ஷாஜஹான் காலத்தில் தான் கட்டடக்கலை வளர்ச்சிபெற்றது. செங்கற்களாலான கட்டடங்கள் அக்பர் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. கட்டடங்கள் கட்டுவதில் பாரசீக பாணி பின்பற்றப்பட்டது. அக்பர் காலத்தில் ஹுமாயூனிற்குக் கல்லறை, பதேபூர் சிக்ரியில் பல அழகிய கட்டடங்கள், புலந்தர்வாசா (பதேபூர் சிக்ரியின் நுழைவாயில்) போன்றவை கட்டப்பட்டன. அக்பருக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஜஹாங்கீர், சிக்கந்தரா என்ற இடத்தில் அக்பரின் கல்லறையைக் கட்டினார்.

ஷாஜஹான் காலத்தில் முகலாயக் கட்டடக்கலை அதன் புகழின் உச்சத்தை அடைந்தது. இவரது காலம் முகலாயக் கட்டடக்கலையின் பொற்காலம் என்றழைக்கப்பட்டது. ஷாஜஹான் காலத்தில் கட்டப்பட்ட மிகச்சிறந்தக் கட்டடம் தாஜ்மஹால் ஆகும். இது அர்ஜுமன் பானு பேகம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட அவரது மனைவி மும்தாஜ் மஹாலின் நினைவாக ஆக்ராவில் யமுனை நதியோரத்தில் கட்டப்பட்டது. இந்திய, பாரசீக, ஆப்கன், துருக்கி, உள்ளிட்ட நாடுகளின் கட்டடக்கலை வல்லுநர்கள் தாஜ் மஹாலின் கட்டுமானப் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். தாஜ்மாஹாலின் கட்டுமானப் பணியை ஒருங்கிணைத்துத் தந்தவர் உஸ்தாத் அகமதுலஹாவரி என்பவராவார். தாஜ்மஹாலின் கட்டுமானப் பணியை சாதுல்லாகான் என்ற அதிகாரி மேற்பார்வையிட்டார். இது வெள்ளைப்பளிங்குக் கற்களால் கட்டப்பட்டது. இப்பளிங்குக் கற்கள் மெகர்க்ரானா என்ற பகுதியிலிருந்து பெறப்பட்டன. இதிலுள்ள அழகிய பூ வேலைப்பாடுகளுக்குபியட்ராடியூரா என்று பெயர். டெல்லியில் செங்கோட்டை, ஜும்மாசூதி போன்றவையும் ஷாஜஹான் காலத்தில் கட்டப்பட்டன. மோதிமசூதி முத்துமசூதி, திவானிகாஸ், திவானி ஆம் போன்றவையும் இவரது காலத்தில் கட்டப்பட்ட பிற கட்டடங்களாகும்.

இலக்கியங்கள்:

"தாரிக் இ ரஷீதி" என்ற நூலை மிர்சா ஹைதர் என்பவர் எழுதினார். இந்நூல் பாபர் ஹுமாயூன் ஆகியோர் பற்றிய தகவல்களைத் தருகிறது. நிஜாம் உத்தீன் பக்ஷி என்பவர் எழுதிய தபாகத்-இ-அக்பரி என்ற நூல் அக்பரின் ஆட்சிமுறையைக் குறிப்பிடுகிறது. முகலாய மன்னரான ஜஹாங்கீர் துசுக்-இ-ஜஹாங்கீரி என்ற சுயசரிதை நூலை எழுதினார். அப்துல்ஹு மீதுலாகூரி எழுதிய "பாதுஷா நாமா" என்ற நூலும், இனாயத்கான் எழுதிய "ஷாஜஹான் நாமா" என்ற நூலும் ஷாஜஹானின் ஆட்சிக் காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்படுகின்றன. மிர்சா முகம்மது கான் எழுதிய ஆலம்கீர் நாமா என்ற நூல் ஔரங்கசீப்பின் ஆட்சிக் காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

தாஜ்மஹாலை உலகப் பாரம்பரியச் சின்னமாக யுனெஸ்கோ (UNESCO) கி.பி. (பொ.ஆ. 1983-இல் அங்கீகரித்துள்ளது.

இசைக்கலை:

முகலாய மன்னரான அக்பர் ஆட்சிக்காலத்தில் இசைக்கலை முக்கியத்துவம் பெற்றது. நக்காரா என்ற இசைக் கருவியை வாசிப்பதில் அக்பர் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். இவரது அரசவையை மியான்தான்சேன் என்ற இசைக்கலைஞர் அலங்கரித்தார். ஜகாங்கீர் மற்றும் ஷாஜகான் காலத்தில் இசைக்கலைஞர்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர்.

பாபர்நாமா - இந்நூல் பாபரால் துருக்கி மொழியில் எழுதப்பட்டது. பாபர் தமது இளமைக்காலம் தாம் சந்தித்த வெற்றிகள், தோல்விகள் போன்றவற்றையும் அக்காலத்தைய இந்திய சமூக, சமய நிலையையும், தாவரங்கள் விலங்குகள் பற்றியும் இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூலை அக்பரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அப்துல் ரஹீம் பாரசீக மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். வில்லியம் எர்ஸ்கின், லெய்டன் ஆகியோரால் இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும், பாவெட்டி – கோர்ட்லி என்பவரால் பிரெஞ்சு மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

ஓவியக்கலை:

மீர்சையது அலி, அப்துல் சமது ஆகிய இரு ஓவியர்கள், ஹுமாயூனால் பாரசீகத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு அழைத்துவரப்பட்டனர். அக்பர் காலத்தில் இந்த ஓவியர்கள் புகழ் பெற்றனர். பல்வேறு இலக்கிய மற்றும் சமய நூல்களுக்கு உருவங்கள் (வரையப்பட்ட ஓவியம்) மூலம் விளக்கமளிக்கும் பணியை அக்பர் தொடங்கி வைத்தார். பஸ்வான், மிஸ்கினா, தஸ்வந்த் ஆகிய ஓவியக் கலைஞர்களையும் ஆதரித்தார்.

இவரது காலத்தில் இராமாயணத்திலும், மகாபாரதத்திலும் இடம்பெற்றுள்ள கருத்துகளும், காட்சிகளும் ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டன. ஹம்சா நாமா என்ற ஓவியத் தொகுப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இத்தொகுப்பில் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஓவியங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. ஓவியர்கள் நீலம், சிகப்பு ஆகிய வண்ணங்களைத் தமது ஓவியங்களில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர். ஜஹாங்கீர் காலத்தில் ஓவியக்கலை அதன் புகழின் உச்சியை அடைந்தது. அபுல்ஹசன், பிஷன்தாஸ், மது, ஆனந்த், கோவர்தன், உஸ்தாத் மன்சூர் ஆகிய ஓவியர்கள் இவர் காலத்தில் புகழ்பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். அரசன், அரசியர், அரசவை, வேட்டையாடுதல், போர்க்காட்சிகள், விலங்குகள் போன்றவை இவர்கள் வரையும் ஓவியங்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. செருகேடுகள் (ஆல்பம்) தயாரிக்கும் முறையும் முகலாயர்கள் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டன. ஓவியக்கலையின் மீதுள்ள ஆர்வத்தால் பாரசீகத்திலிருந்து மீர்சையது அலி, அப்துல் சமது ஆகிய இரு ஓவியர்களை ஹுமாயூன் அழைத்துவந்தார். இவ்விருவரும் அக்பர் காலத்தில் புகழ் பெற்றனர்.

முகலாய மன்னரான பாபரால் இந்தியாவில் முதன் முதலில் பீரங்கிப்படை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது இந்தியாவின் படையமைப்பில் புதிய மாற்றத்தை உருவாக்கியது. இவரது துலுக்மாக என்ற போர் முறை மராத்தியரின் கொரில்லாப் போர் முறைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு முகலாயர்களின் கொடை:

- முகலாயர்கள் காலத்தில் அரேபிய பாரசீக, துருக்கிய மொழிகள் வளர்ச்சி பெற்றன.
- அக்பர் அவையில் குவாலியரைச் சேர்ந்த இசைக் கலைஞரான தான்சேன் இடம் பெற்றிருந்தார். பிற்காலத்தில் எழுந்த இந்திய இசையின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு இவர் வித்திட்டார்.
- ஜஹாங்கீரின் மனைவியான நூர்ஜஹான் ரோஜா இதழ்களாலான வாசனை திரவியத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். முகலாயர்களின் வாணிகத்தில் இத்திரவியம் முக்கியத்துவம் பெற்றது.
- பிரியாணியையும், மைதாவினாலான உணவு வகைகளையும் முகலாயர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர்.
- காஷ்மீரிலுள்ள நிஷத்பாக், லாகூரிலுள்ள ஷாலிமார் தோட்டம், பஞ்சாப்பிலுள்ள பங்க்சோர் தோட்டப்பூங்கா ஆகியவை இந்தியாவிற்கு முகலாயர்களின் கொடையாகும். அவை இன்றளவும் நிலைத்துள்ளன.
- ஜஹாங்கீரின் நீதிச் சங்கிலி முறை பிற்கால நீதி வழங்கும் முறைக்கு வழிகோலியது எனலாம்.

நிறைவுரை:

மௌரியர்கள் காலத்தில் கல்வி, ஆட்சிமுறை, பண்பாடு, நுண்கலைகள் போன்றவை வியத்தகு வளர்ச்சியைப் பெற்றன. அசோகர் காலத்தில் பரப்பப்பட்ட பௌத்தம், ஆசிய நாடுகளில் பரவி இந்தியாவின் பண்பாட்டை உலகிற்கே பறைசாற்றியது. குப்தர்கள் காலத்தில் இந்துசமயம் மறுமலர்ச்சி பெற்றதாலும் கலை, கட்டடக்கலை, அறிவியல் போன்றவற்றில் வியத்தகு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதாலும் இக்காலம் இந்தியாவின் செவ்வியல் காலம் என்றழைக்கப்பட்டது. குஷாணர்கள் காலத்தில் காந்தாரக் கலையின் சிறப்பம்சங்கள், இந்தியக் கலையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சாளுக்கியர்கள், பல்லவர்கள் போன்றோர் காலத்தில் இலக்கியங்கள், கட்டடக்கலைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. சோழர்கள் காலத்தில் இலக்கியம், கலை, கட்டடக்கலை, போன்றவற்றில் வியத்தகு மாற்றம் ஏற்பட்டது. சோழர்களது கிராம ஆட்சிமுறை, இன்றைய உள்ளாட்சி நிருவாகத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. பாண்டியர்கள் காலத்தில் சைவ, வைணவ சமயங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றன. விஜயநகர காலத்தில், நாயன்கார, ஆயக்கார முறை கிராம வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. உலக அதிசங்களில் ஒன்றாகத் திகழும் தாஜ்மஹால் முகலாயர்களின் கட்டடக்கலை நுடபத்திற்குச் சான்றாகத் திகழ்கிறது. முகலாயர் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பல கட்டடங்கள், இந்தியாவின் கட்டடக்கலையின் சிறப்பை உலகிற்கு எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்வாறு பேரரசுகள் இந்தியப் பண்பாட்டிற்கு வியத்தகு கொடைகளை அளித்துள்ளன.